BİR İNSANIN ve YEDİ MELEĞİN ÖYKÜSÜ

YUVAYA YOLCULUK

Kryon

AKAŞA®

YUVAYA YOLCULUK

-Bir Kryon Meseli-

Michael Thomas ile Yedi Meleğin Öyküsü

Yazan:
Lee Carroll

Çeviren:
Semra Ayanbaşı

AKAŞA®

Kitabın Orijinal Adı:
The Journey Home

Orijinal USA Basımı 1997 Hay House Inc. P.O. Box 5100
Carlsbad, CA 92018-5100 USA
ISBN 1-56170-552-7

Basım: *Avcı Ofset / Matbaa Sertifika No:45259*
Davutpaşa Cad. İpek İş Merkezi No:2/13 Topkapı İstanbul
Kapak Basımı: *Karadeniz Basım A.Ş.*
Cilt: *Evren Ciltevi*
Yayıncılık Sertifika No:44354
ISBN:978-975-6793-90-9

AKAŞA
Yayın Dağıtım Tanıtım Tur. Dış Tic. Ltd. Şti.
Lamartin Cad. No:40 Asma Kat Taksim - İstanbul
Tel: (0212) 235 99 73 Fax: 235 99 70
http://www.akasa.com.tr

On dördüncü Basım
İstanbul, 2021

*

Bu kitap bir insanın yaşamını değiştirme gücüne sahip olduğunu ve her şeyin her zaman göründüğü gibi olmadığını idrak etmiş olanlara ithaf edilmiştir.

*

İÇİNDEKİLER

KRYON KİMDİR?

Kryon "yeni çağ" dediğimiz yüksek enerjiye girmemize yardımcı olmak için halen dünyada bulunan bilgelik ve sevgi dolu bir varlıktır. Onun sözleri birçok insanın yaşamını değiştirmiş ve içsel varlığımızın en karanlık yerlerine sevgi ve ışık getirmiştir. YUVAYA YOLCULUK'un konusu Kryon tarafından ilham edilmiş ve Lee Carroll tarafından yazılmıştır.

GİRİŞ

Kryon, 8 Aralık 1996'da, Laguna Hills, Kaliforniya'da yapılan bir seminerin kapanışında beş yüzü aşkın kişinin karşısında oturarak, bir saati aşkın bir süre boyunca bir öykü anlattı. Bu Michael Thomas'ın yolculuğunun öyküsüydü. Bu, dünyadan bıkmış bir insanın ruhsal ailesine katılma ve "yuva"ya gitme arzusundan kaynaklanmış bir yolculuktu.

Michael Thomas ismi hem Başmelek Mikail'in olağanüstü kutsal niteliklerini, hem de Kuşkucu Thomas'ın eski enerji özelliklerini temsil etmektedir. Bu birleşim ruhsal-spiritüel varlıklar olduğumuzu hisseden, ama gittikçe daha fazla ruhsal talep ya da korkuya-dayalı zorluklar içeren yeni bir binyılda ilerleme yeteneğimizden kuşkulanan birçoğumuzu temsil etmektedir.

Michael'in yuvaya doğru yolculuğu her birinde bir Büyük Meleğin bulunduğu yedi renkli evde yaşanan bir serüveni gözler önüne seriyor. Her bir ev Yeni Çağ'ın bir niteliğini temsil ediyor ve bilgelik, öğreti, mizah ve Tanrı'nın kendi hakkımızda bilmemizi istediği şeyle ilgili bir içgörü içeriyor. Ayrıca, Yeni Çağ'ın yeni paradigmasında ilerlerken evrensel gerçeklerle ilgili bir izlenim ediniyoruz.

Michael Thomas'ın etkileyici ve şaşırtıcı bir sona doğru ilerleyen yolculuğu, daima "ayaklarımızı yıkamak" isteyen bir ruhsal kaynaktan gelen sevgi dolu bir talimatlar paketini gözlerimizin önüne seriyor.

Eğer siz Tanrı'ya hiç "Neyi bilmemi istiyorsun?" diye sormuşsanız, bu kitapta bu sorunun yanıtını bulabilirsiniz! Michael Thomas'ın heyecan verici yolculuğuna katılın. Bu size kendi yolculuğunuzu hatırlatabilir.

1

Michael Thomas

Mike, evrak kutusunu satış ofisinin bölme duvarına doğru biraz sertçe itince, kutunun kırılan siyah plastik parçaları her yana dağıldı. Bu, Mike'ın içinde bulunduğu duruma duyduğu öfkenin acısını cansız bir nesneden çıkardığı o anlardan biriydi. Birden, Mike'ın sol tarafındaki plastik çiçeğin tozlu yapraklarının arasından bir baş uzandı.

"Orada her şey yolunda mı?" diye sordu John, bitişik bölmeden.

Her bir bölmenin duvarları, orada çalışan kişinin sanki kendine ait bir ofisi varmış gibi davranmasını sağlayacak yükseklikte yapılmıştı. Mike, çalışma masasının üzerine birkaç uzun nesne yerleştirmişti. Bu, iş arkadaşlarının kendinden her zaman sadece bir buçuk metre uzakta oldukları gerçeğini gizliyordu; sonuçta hepsi sanki kendi bölmesinde yalnızmış, sanki müşterileriyle "özel" görüşmeler yapıyormuş gibi davranıyordu. Bölmelerin üzerindeki çıplak lambalardan yayılan beyaz floresan ışığı ortamı genellikle sadece kurumlarda ve fabrikalarda bulunan türde yapay bir ışıklandırmayla aydınlatıyordu. Görünüşe göre, bu aydınlatma görsel tayftaki tüm kırmızıyı massediyor, bol-güneşli Kaliforniya'da yaşamalarına rağmen, oradaki herkesi solgun gösteriyordu. Yıllardır güneşlenmemiş olan Mike ise iki kat solgun görünüyordu.

"Bahamalar'a yapılacak bir yolculuğun gideremeyeceği bir sorunum yok" diye karşılık verdi Mike, John'a bakmadan. Bunun üzerine John omuzlarını silkerek telefon görüşmesine geri döndü.

Bu sözler ağzından çıkarken bile, Mike çalışanların "kömür madeni" diye adlandırdıkları satış fabrikasında sipariş alarak kazandığı aylıkla Bahamalar'ı asla göremeyeceğini biliyordu. Plastik kutunun dağılan parçalarını toplamaya başladı ve son zamanlarda sıkça yaptığı gibi, iç geçirdi. Burada ne için bulunuyordu? Neden yaşamını iyileştirmek için gerekli enerjiye veya güdüye sahip değildi? Gözleri, kendi almış olduğu boş bakışlı oyuncak ayıya takıldı. Ayının üzerinde "Bana sarıl" yazıyordu. Onun yanında en sevdiği karikatür karakteri Ned'in resmi vardı. Karikatürde mutluluk mavi-kuşu Ned'den kaçarken, o "depresyon tavuğu" tarafından ziyaret ediliyordu.

Bölmenin duvarlarına ne kadar çok gülümseyen yüz veya karikatür assa da, hiç fark etmiyordu. Mike, hâlâ kendini sıkışıp kalmış hissediyordu. Bir fotokopi makinesinin işleyişine benzeyen bir varoluşa yapışıp kalmıştı, her bir gün amaçsız bir biçimde kendini tekrarlayıp duruyordu. Hissettiği engellenmişlik duygusu, yılgınlık ve çaresizlik onu öfkeli ve karamsar biri yapmış ve bu hal artık kendini iyice göstermeye başlamıştı. Şefi bile bunu fark edip ona söylemişti.

Michael Thomas otuz beş yaşındaydı. Ofisindeki birçok kişi gibi, o da ancak geçimini sağlıyor ve yaşamdan zevk almadan varlığını sürdürüyordu. Bulabildiği ve yaptığı şeyi pek önemsemek zorunda olmadığı tek iş bu olmuştu. Böylece günde sekiz saat dünyayla ilgisini kesebiliyor, sonra evine gidiyor, uyuyor, hafta sonunda faturalarını ödemeye çalışıyor ve Pazartesileri tekrar işe dönüyordu. Mike, Los Angeles'daki bu ofiste çalışan otuzu aşkın kişiden sadece dördünün ismini bildiğini fark etti. Bir yılı aşkın bir süredir, sevdiği kız onu terk ederek yaşamını ebediyen mahvettiğinden beri kimseyle tanışmak umurunda olmamıştı. Anılarını kimseyle paylaşmamıştı, ama onları neredeyse her gece düşünmeden yapamıyordu.

Eğer küçük akvaryumundaki tek balığı saymazsak, Mike yalnız yaşıyordu. Bir kedi almak istemiş, ama ev sahibi izin vermemişti. Mike "mağdur"u oynadığının farkındaydı, ama şu anda özsaygısı hiç olmadığı kadar düşüktü ve o yaşamı olan yarayı kaşımaya devam ediyor, onu istediği zaman hatırlayabilmek için o yarayı kasten açık ve kanar halde tutuyordu. Yapabileceğini hissettiği başka bir şey yoktu ve istese bile durumu değiştirecek enerjiye sahip olduğundan emin değildi. Sırf eğlence olsun diye o balığa "Kedi" adını vermişti ve eve döndüğünde ya da işe gitmek üzere evden çıkarken onunla konuşurdu.

Mike dışarı çıkarken, yüzgeçli arkadaşına, "İmanını koru, Kedi" derdi. Elbette, balık ona bir karşılık vermezdi.

Boyu bir seksenden uzun olan Mike, yüzü asıkken heybetli görünürdü. Gülümsemesi, onun iri yapısını gördüğünde birinin edinebileceği tüm önyargıyı yok eden bir çekiciliğe sahipti. Kendisini telefon başında, müşterilerin onu göremeyecekleri bir yerde çalışıyor bulması bir rastlantı değildi. Aksine, bu sahip olduğu en iyi niteliği kasten yadsımaktı; mevcut durumunun melodramında debelenmesine izin veren bir tür hapishane yaratmaktı. Mike insanlarla dostça ve etkili biçimde iletişim kurma yeteneğine sahipti, ancak bu becerisini iş dışında nadiren kullanırdı. Hiç kimseyle isteyerek dostluk kurmazdı ve kadınlar bunu isteseler dahi, o, içinde bulunduğu ruh halinden dolayı, karşı cins onun için mevcut değilmiş gibi davranırdı.

"Mike" derlerdi, erkek iş arkadaşları, "şansın en son ne zaman yaver gitti? Çıkıp kendine iyi bir kadın bulmalısın, zihninde yaşamayı bırak artık!"

Sonra onlar evlerine, ailelerinin, köpeklerinin, sevgi dolu çocuklarının yanına giderlerdi. Ama Mike kaybolmuş aşk ya-

şamını yeniden oluşturma sürecini nasıl başlatacağını bilemiyordu. Sonunda, buna değmeyeceğine karar vermişti. Kendi kendine, *hayat arkadaşımı erken buldum,* derdi. *Ama o bunu bilmiyordu.* Mike onu çok sevmiş ve bu birliktelikten çok şey beklemişti. Öte yandan, sevgilisi sadece gününü gün etmişti. Bu gerçeği en sonunda anladığında, sanki Mike'ın tüm geleceği buruşup yok olmuştu. O, bu kızı hayatında sadece bir kere hissedeceğine inandığı büyük bir tutkuyla sevmişti. O bütün sevgisini bu kıza adarken, kız bu sevgiyi fırlatıp atmıştı.

Ebeveynleri tarafından Minnesota'daki küçük bir kasaba olan Blue Earth'deki çiftliklerinde yetiştirilmiş olan Mike, bir çıkmaz durum olarak gördüğü o çiftlik yaşamından kaçmıştı; bu ya ihraç edilen ya da aşırı ürün fazlalığı yüzünden süresiz olarak büyük silolarda depolanan tahıl üreticiliği işiydi. Mike çiftçiliğin ona uygun olmadığını çok küçük yaşta anlamıştı. Bu kendi ülkesi tarafından bile değer verilen bir iş gibi görünmüyordu. Ayrıca çiftlikteki kokuya dayanamıyor ve hayvanlar veya traktörler yerine insanlarla çalışmak istiyordu. Okulda başarılı bir öğrenciydi ve insan ilişkilerini içeren her konuda olağanüstüydü. Sonunda kendisini satış işinde bulması onun için doğal bir durumdu ve dürüstlükle temsil edebildiği birçok ürünü ve hizmeti satacağı iyi işler bulmakta hiç zorlanmamıştı. İnsanlar Michael Thomas'tan bir şeyler satın almaktan hoşlanıyorlardı.

Geriye dönüp rahmetli ebeveynlerinin ona verdiklerine baktığında, Mike onda kalmış olan tek şeyin Tanrı'ya olan inancı olduğunu fark etmişti. Bunun şimdi çok işe yaradığını çoğunlukla acıyla düşünürdü. O tek çocuktu ve ebeveynleri -sevgili annesi ve babası- onun yirmi birinci doğum gününden hemen önce bir trafik kazasında ölmüşlerdi. Mike hâlâ onların yasını tutuyor ve çevresinde daima onların yaşamlarını -ve

ölümlerini- hatırlatan fotoğraflar bulunduruyordu. O her zaman kiliseye gitmeyi sürdürdü ve en azından ibadet hareketlerini yerine getirdi. Papaz ona imanının düzeyini sorduğunda, Mike, Tanrı'ya ve kendi ruhsal doğasına inandığını açıkça belirtmişti. Tanrı'nın adil ve sevecen olduğundan emindi, ama O şu anda, hatta son birkaç yıldır onun yanında değildi. Mike yaşamının daha iyi olması için sık sık dua ederdi, ama durumun gerçekten değişeceği konusunda pek iyimser değildi.

Babasından aldığı sağlıklı pembe ten rengiyle, Mike çok yakışıklı olmasa da, çok çekici bir erkekti. Kadınlar onu karşı konulamaz bulurlardı. Işıltılı gülümsemesi, sarı saçları, uzun boyu, keskin hatlı çenesi ve koyu mavi gözleri büyüleyiciydi. İyi bir sezgiye sahip olanlar Mike'ın dürüst bir adam olduğunu da anlar ve ona neredeyse anında güvenirlerdi. Mike -hem işte hem aşkta- durumlardan uygunsuz biçimde yararlanacak birçok fırsata sahip olmuş, ama bunu asla yapmamıştı. O, çiftlik bilincinin bir ürünüydü ve bu yetiştiği soğuk taşradan getirdiği tek değerli nitelikti.

O yalan söyleyemezdi. Başkalarının yardıma ihtiyaç duyduklarını sezgisel olarak anlardı. Süpermarkette, içeri giren ya da dışarı çıkan insanlara kapıyı açar, yaşlılara saygı gösterir, onlarla sohbet eder, sokakta karşılaştığı işsiz ve evsiz insanların kendisinden istedikleri parayı -onu içkiye harcayacaklarından kuşkulansa bile- her zaman verirdi. Genel durumu düzeltmek için herkesin birlikte çalışması gerektiğini düşünürdü ve şu anda yaşadığı kentte insanların birbirleriyle neden konuşmadıklarını, hatta komşularıyla neden sık sık bir araya gelmediklerini hiç anlayamazdı. Belki de hava çok iyi olduğu için insanlar hiç yardıma muhtaç olmuyorlardı. *Bu ne kadar ironik bir durum*, diye düşündü.

Mike'ın örnek aldığı tek insan annesiydi; bu yüzden, tüm

kadınlara, çok özlediği bu harika, duyarlı kadına duyduğu saygıyla davranırdı. Şimdiki mutsuzluğunun bir nedeni de, bu saygının şimdiye kadar yaşadığı tek "gerçek" ilişkide ihanete uğramış görünmesiydi. Aslında, Mike'ın deneyimi sadece kültür çatışmasının bir sonucuydu; karşılıklı beklentiler yerine getirilmemişti. Onun kalbini kıran Kaliforniyalı kız, sadece sevgi hakkında kendi kültürel doğrusu olduğuna inandığı şeye uygun davranıyordu, ama Mike bunu böyle görememişti. Ona farklı şeyler öğretilmişti ve sevgi hakkında başka fikirlere hoşgörüsü yoktu.

***

Öykümüz şimdi gerçekten başlıyor. Michael Thomas depresyon içinde olduğu bu dönemde, bir Cuma gecesi bir oda ve banyodan oluşan dairesine döndü. Önce markete uğramış, kendisine birkaç gün yetecek kadar yiyecek almıştı. Uzun zaman önce, ucuz marka ürünleri satın alıp, kuponlarını akıllıca kullanırsa parasını uzun süre idare edebileceğini keşfetmişti. Ancak, idare-etmenin gerçek anahtarı fazla yememekti!

Mike, pişirilmesi gerekmeyen hazır ürünler satın alırdı. Böylece ocağı kullanmak ve elektrik parası ödemek zorunda kalmıyordu. Bu uygulama onu doyumsuz ve biraz aç bırakıyordu, ama bu kendi kendine yüklediği mağdur rolüne uyar görünüyordu. Ayrıca, eğer her şeyi paketinden yerse bulaşık yıkamak zorunda kalmayacağını da keşfetmişti! Bulaşık yıkamaktan nefret ediyordu ve iş arkadaşı -ve tek arkadaşı- John'a bu sorununu nasıl çözdüğünü övünerek anlatırdı. Mike'ın alışkanlıklarını bilen John, ona şaka yollu, çok geçmeden her şeyi halletmenin bir yolunu bulabileceğini, hatta en yakındaki evsizler barınağında kalarak ev işini bile halledebileceğini söylemişti. John bunu söylerken gülmüş ve Mike'ın sırtına dostça

vurmuştu. Ancak, Mike bu fikri gerçekten dikkate almıştı.

Mike marketten eve dönene kadar hava kararmıştı. Yoğun bir sis gün boyunca yağmura dönüşmeye çalışmıştı ve bu hava sokak lambasının apartmanın basamaklarına vuran sarı ışığında her şeyi kaygan ve parlak gösteriyordu. Güney Kaliforniya'da yaşamaktan hoşnut olan Mike, büyüdüğü yer olan Minnesota'daki kışların zorluklarını sık sık hatırlardı.

O, tüm gençliği boyunca Kaliforniya ile ilgili her şeye bir tutku duymuştu. Minnesota'nın kendisinden başka herkesin doğal kabul ettiği zorlu ikliminden bir gün kurtulacağına yemin etmişti. *Bir insan neden açıkta kaldığında on dakikada donarak ölebileceği bir yerde yaşamayı seçer ki?* diye sorardı annesine. Annesi ona gülümseyerek bakar ve *"Aileler köklerinin bulunduğu yerde kalırlar oğlum. Ayrıca, burası güvenli bir yer"* derdi. Bu onun, Los Angeles'in ne kadar tehlikeli ve Minnesota'nın ne kadar güvenli olduğuyla ilgili alışılmış vaazıydı. Eğer *donarak ölmeyi* hesaba katmazsanız, bunlar mantıklı sözlerdi. Mike annesini Los Angeles'daki deprem tehlikesinin bir piyango gibi olduğuna ikna edememişti. Büyük deprem sizin yaşam süreniz içinde meydana gelebilirdi de, gelmeyebilirdi de. Ancak, zorlu Minnesota kışları her yıl normal olarak, şaşmaz bir biçimde yaşanırdı!

Söylemeye gerek yok, lise biter bitmez, Mike taşradaki evinden ayrılarak, üniversite eğitimi için Kaliforniya'ya taşındı. Tüm masraflarını karşılayabilmek için satış yeteneğini kullanmıştı. Şimdi, *keşke evimde biraz daha kalıp o kazadan önceki yıllarda annem ve babamla birlikte olabilseydim* diye düşünüyordu. Soğuktan kaçmaya çalışırken, ebeveynleriyle geçirebileceği değerli zamanları yitirmiş olduğunu düşünüyordu. Geçmişe baktığında bencilce davrandığını hissediyordu.

Mike zemin kattaki dairesine uzanan basamakları loş

ışıkta ağır ağır çıktı ve anahtarlığını bulmaya çalıştı. Yiyecek torbasını dengeleyerek anahtarı kilide soktu. Anahtar normal bir şekilde kilide girdi, ama o Cuma akşamı, "normal olan" Michael Thomas için o anda sona erdi. Kapının öbür tarafında bir armağan vardı; o, potansiyel olarak Mike'ın kaderinin bir parçası olan ve onun yaşamını ebediyen değiştirecek olan bir şeydi.

Kapının çerçevesi çarpık olduğundan, Mike evinin direngen kapısını açabilmek için beden ağırlığını kullanmayı öğrenmişti. Sonuçta, kapı her zaman kuvvetle itilerek aniden açılırdı. Mike, aynı anda bir yiyecek torbasını kalçasıyla dengeleyerek, anahtarı kilide sokup, döndürüp, ayağı ile de kapıyı itme yönteminde ustalaşmıştı. Bu manevra garip bir kalça hareketini gerektiriyordu ve sonunda kapı açılsa da, arkadaşı John ona bu hareketin gerçekten çok komik göründüğünü söylemişti.

İnatçı kapı Mike'ın kalça vuruşuyla birden ardına kadar açılarak, içeride, karanlıkta iş görmeye çalışan hırsızı şaşırttı. Mike'dan çok daha kısa boylu olan davetsiz konuk, ürkmüş bir kedinin çevikliği ve beklenmedik durumlarla ilgili yılların deneyimiyle anında ileri atıldı, Mike'ı kolundan yakalayıp hızla odaya doğru savurdu. Mike'ın dengesi zor açılan kapı yüzünden bozulduğundan, o zaten ileriye yönelmiş haldeydi. Hırsızın hareketi onun iri yarı bedenini kolayca yere devirdi, yiyecek torbası karşı duvara çarptı ve içindeki paketler etrafa saçıldı. Şoke olmuş Mike yere düşerken sokak kapısının çarparak kapandığını duydu, ama hırsız hâlâ içerideydi! Mike hızla yere düşerken, hırsızın içeri girebilmek için kırdığı camın yerdeki parçalarını bir an için gördü.

Bunlar çoğunlukla, olaydan sonra anlatılırken, insanların zihinlerinde olayın yavaşladığını söyledikleri anlardır. Michael Thomas için böyle olmadı. Saniyeler bir bulanıklık içinde

akıyor, zamanı sıkıştırıyor ve karşı konulmaz bir panik yaratıyordu! Daireye giren adam evdeki televizyonu ve müzik setini götürmeye kararlıydı ve kurbanına ne olduğunu umursamıyordu. Mike yere düşer düşmez, adam onun üzerine çıktı ve terli elleriyle Mike'ın boğazını bir mengene gibi sıkmaya başladı. Adamın gözleri büyümüştü ve yüzünü Mike'ın yüzüne iyice yaklaştırmıştı. Mike, adamın sıcak ve pis kokan nefesini yüzünde, sağrısının ağırlığını ise midesinde hissedebiliyordu. İçgüdüsel olarak, ölmek üzere olan herhangi biri gibi tepki gösterdi ve bütün gücünü toplayarak, "düşük bütçeli" filmlerde görülebilecek bir hareket yaptı. Kafası bulanık olmasına rağmen, tüm gücüyle hırsıza bir kafa attı. Bu işe yaramıştı. Saldırgan, vuruşun gücüyle sersemleyerek bir an onun boğazını sıkmayı bıraktı; o zaman Mike hızla bir kenara yuvarlanıp ayağa kalkmaya çalıştı. Ancak, o daha doğrulamadan, hırsız tekrar saldırdı ve Mike'ın karnına kuvvetli bir darbe indirdi. Mike bu darbeyle havaya savruldu ve sol tarafa düşerken büyük bir şeye çarptı ve onun akvaryumu olduğunu bulanık bir biçimde fark etti. Korkunç bir gürültüyle, dolap, akvaryum ve içindeki balık küçük odanın karşı duvarının dibindeki yiyeceklerin arasına devrildi.

Mike acı içindeydi ve nefesi kesilmişti. Güçlükle nefes aldı, akciğerleri oksijensizlikten yanıyordu; tam o anda, gözleri irileşerek, büyük bir botun üzerine indiğini gördü. Saldırgan şimdi sırıtıyordu. Bu çok hızlı olmuş ve bot hedefini bulmuştu! Mike, boynundaki birkaç kemiğin korkunç bir şekilde çatırdadığını hissetti ve duydu. Nefes borusunun tıkandığını hissederek dehşet içinde nefes almaya çalıştı. Sakatlanmış boynundan gelen çatırtıya tüm bedeni tepki gösteriyordu. Durumun gerçeğini kavramaya başladığında, tüm bilincini bir şok duygusu kapladı. İşi bitmişti, ölüm yakındı! Bağırmaya çalıştı, ama

sesi çıkmadı. Artık nefes de alamıyordu ve her şey hızla karardı. Ortalığı bir sessizlik kapladı. Hırsız, yerde hareketsiz yatan adamla ilgilenmeden, aceleyle o geceki işini bitirmeye girişti, ama hemen ardından sokak kapısından gelen bir gürültüyle irkildi.

"Orada neler oluyor? Her şey yolunda mı?" Bir komşu, bir türlü açılmayan kapıyı çılgınca yumrukluyordu.

Hırsız, şansına lanet ederek istemeye istemeye kırık pencereye doğru yürüdü. Yolunu açmak için kalan birkaç cam parçasını da yumruğuyla itti ve kolayca pencereden çıkıp gitti.

Mike ile daha önce hiç karşılaşmamış olan komşu, içeride daha fazla camın kırıldığını duyunca, kapının kolunu denemeye karar verdi. Kapının kilitli olmadığını görünce, içeriye girdi ve evin tahrip edilmiş olduğunu ve bir adamın kırık pencereden kaçtığını gördü. Karanlıkta, odanın ortasına bırakılmış televizyona ve müzik setine çarpmamaya çalışarak yürüyüp, bir elektrik düğmesine basınca tavanda çıplak bir ampul yandı.

"Aman Tanrım!" diye şaşkınlık içinde bağırdı adam.

Hemen ardından telefona sarılıp yardım istedi. Michael Thomas, yerde baygın ve tehlikeli bir biçimde yaralanmış bir halde yatıyordu. Oda şimdi sessizdi, tek ses Mike'ın başının yarım metre ötesinde hoplayan balıktan geliyordu. "Kedi," Mike'ın yavaş yavaş küçük bir göl oluşturan kanıyla kırmızıya dönüşmeye başlayan marul ve şehriyelerin arasında kıvranıyordu.

*****

2

Vizyon

Mike tanımadığı bir yerde uyandı. Sonra, bilincinin bir anda yerine gelmesiyle, her şeyi hatırladı. Hızla çevrede göz gezdirdi ve sadece dairesinde veya yerel bir hastanede bulunmadığını anlayabildi. Ortam sessizdi. Aslında, sessizlik onun sinirini bozacak kadar yoğundu. Kendi nefes sesinden başka bir ses yoktu! Ne geçen bir otomobilin ne de bir klimanın sesi duyuluyordu; hiçbir ses yoktu! Mike hafifçe doğrularak oturmayı başardı.

Kendine bakınca, garip görünümlü beyaz bir yatakta yattığını gördü. Üzerinde bir örtü yoktu, ama saldırıya uğradığı sırada üzerinde bulunan giysiler vardı. Elini uzatıp boynuna dokundu. Bilincini yitirmeden önceki son düşüncesi boynunun kırılmış olduğuydu, ama boynunun sağlam olduğunu fark edince rahatladı. Aslında kendini iyi hissediyordu! Yumuşak dokunuşlarla tüm bedenini yokladı. Ancak ne garip ki hiçbir yerinde bir yara veya ağrı hissetmiyordu. Ama şu sessizlik! Hiçbir ses duyamaması onu adeta çıldırtıyordu! Işıklandırma da garipti. Işık hem hiçbir yerden gelmiyor, hem de her yerden geliyor gibi görünüyordu. Bu parlak beyaz bir ışıktı, o kadar renksiz bir beyazdı ki gözlerini acıtıyordu. Çevresini daha dikkatle incelemeye karar verdi.

Bu garip, adeta ürkütücü bir durumdu. O bir odada bulunmuyordu, ama dışarıda da değildi! Orada sadece o, yatak ve göz alabildiğine uzanan beyaz bir zemin vardı. Sırtüstü uzandı. Ne olduğunu anlamıştı. O ölmüştü. Görmekte ve hissetmekte olduğu şeyin gerçek dünyaya uymadığını anlamak için çok

akıllı olmak gerekmezdi. Ama neden hâlâ bir bedeni vardı?

Aptalca bir şeyi denemeye karar verdi. Acı hissedip hissetmeyeceğini görmek için kendini çimdikledi. Canı acıyarak yüksek sesle "Ah!" dedi.

"Kendini nasıl hissediyorsun Michael?" diye sordu yumuşak bir erkek sesi.

Mike hemen sesin geldiği yöne baktı ve ömrünün sonuna dek unutmayacağı bir görüntü gördü. Ve aynı anda meleksi bir mevcudiyet ve büyük bir sevgi hissetti. O her zaman önce ne *hissettiğini*, sonra ne *gördüğünü* anlatırdı. Ona sorulduğunda deneyimlerini bu tarzda tarif etme alışkanlığına sahipti ve şu anda o beyazlar içinde, biraz ürkütücü, ama aynı zamanda muhteşem bir varlık görüyordu. Varlığın iki yanından yükselenler kanatlar mıydı? Ne kadar klişeydi! Mike, onun gerçek olduğuna inanmakta zorlanarak, karşısındaki görüntüye gülümsedi.

"Ben öldüm mü?" diye sordu, soğukkanlı, ama karşısındaki varlığa saygılı bir ifadeyle.

"Kesinlikle hayır" dedi varlık, ona yaklaşarak. "Bu sadece bir rüya, Michael." Hayaletimsi varlık, görünüşe göre yürümeden, daha da yaklaştı. Mike, yatağının önündeki dev "adam" ın örtülü, bulanık bir yüzünün olduğunu gördü, ama her nedense o kendisini rahat, güvende ve seviliyor hissetmesini sağlıyordu. Konuşmaya devam edebilmek için de kendini böyle hissetmesi yeterliydi. Bu harika bir histi!

Varlık beyazlar içindeydi, ama üzerinde tam olarak bir giysi yoktu. Bu "giysi" her nasılsa canlı görünüyor ve sanki varlığın derisiymiş gibi onunla birlikte hareket ediyordu. Varlığın yüzü de aynı şekilde belirsizdi. Mike onun giysisinin bitip derisinin başladığı yerde herhangi bir kat yeri, düğme ve kırışıklık göremiyordu, ancak bu garip giysi sıkı da değildi. O

hafif ve incecikti, akıcıydı, bazen gerçekten parlıyor ve belirsizleşiyordu. Mike ona bakarken, varlığın giysisi çevrenin olağanüstü beyazlığıyla karışıp birleşiyor, böylece varlığın nerede sona erip zeminin nerede başladığını görmek zorlaşıyordu.

"*Ben neredeyim* sorusu aptalca bir soru gibi geliyor, ama sanırım bunu sormaya hakkım var" dedi Mike, kısık bir sesle.

"Kutsal bir yerdesin" diye yanıtladı varlık. "Bu senin kendi yarattığın ve büyük bir sevgiyle dolu bir yer. Şu anda hissettiğin de bu." Meleksi varlık Mike'ın önünde eğilerek onu selamladı ve görünüşe göre bu hareket bu yeri mevcut olandan daha da fazla ışıkla doldurdu.

"Ve siz...?" diye sordu Mike, saygıyla ve sesi titreyerek.

"Sanırım tahmin ettin. Ben bir meleğim."

Mike gözünü kırpmadan bakmaya devam etti. Karşısındaki görüntünün kesinlikle gerçeği söylediğini biliyordu. Durum, ne kadar garip görünse de, son derece gerçekti. Mike bunu açıkça hissediyordu.

"Tüm melekler erkek midir?" Bu soru ağzından çıkar çıkmaz onu sorduğuna pişman oldu. Bu çok aptalca bir soruydu! Bunun çok özel bir zaman olduğu aşikârdı. Eğer bu bir rüyaysa, o zaman o şimdiye dek deneyimlemiş olduğu herhangi bir şey kadar gerçekti.

"Ben sadece senin görmek istediğin şeyim, Michael Thomas. Ben insan formunda değilim, böylece karşında gördüğün şey seni rahatlatmak için sunulmuştur. Ama hayır, tüm melekler erkek değildir. Biz aslında hiçbir cinsiyete sahip değiliz. Hepimizin kanatları da yoktur."

Mike gördüğü şeyi belki kendisinin yarattığını düşünerek gülümsedi. "Sen gerçekte neye benziyorsun?" diye sordu; şimdi bu sevecen varlıkla normal biçimde konuşmakta kendini biraz daha özgür hissediyordu. "Ve yüzün neden gizli?"

Mevcut koşullar altında bu geçerli bir soruydu.

"Benim şeklim seni şaşırtırdı ve aynı zamanda onu gördüğünde bir yerden hatırladığını da hissederdin, çünkü Dünya'da değilken *sen* de öyle görünüyorsun. O tarife sığmaz, bu yüzden şimdilik böyle görünmeye devam edeceğim. Yüzüme gelince, onu yakında göreceksin."

"*Ben Dünya'da değilken* mi?" diye sordu Mike.

"Dünya varoluşu geçicidir, ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi? Ben senin kim olduğunu biliyorum, Michael Thomas. Sen spiritüel bir insansın ve insanın ebedî doğasını anlıyorsun. Birçok kez ruhsal doğan için şükrettin ve benim tarafımda bulunanlar her sözünü işittiler."

Mike sessizdi. Evet, kilisede ve evinde dua ederdi, ama tüm dualarının işitilmesi kavranamayacak kadar şaşırtıcıydı. Yani rüyasındaki bu varlık onu tanıyor muydu?

"Sen nereden geliyorsun?" diye sordu Mike.

"Yuvadan."

Sevecen varlık şimdi Mike'ın küçük yatağının tam önünde parlıyor gibi görünüyordu. Başını yana çevirdi ve Mike'ın tüm bunları kavramasını sabırla bekledi. Mike omurgası boyunca gidip gelen bir karıncalanma hissetti. Karşısında büyük gerçeğin durduğunu ve yapması gereken tek şeyin soru sormak olduğunu ve o zaman harika bir bilginin ona akacağını güçlü bir biçimde hissetti.

"Doğru!" diye yanıtladı melek Mike'ın düşüncelerini. "Şu anda yapacağın şey geleceğini değiştirecek. Bunu hissediyorsun, değil mi?"

"Benim düşüncelerimi okuyabiliyor musun?" diye sordu Mike biraz utanarak.

"Hayır. Biz onları hissederiz. Senin kalbin bütüne bağlıdır ve bize ihtiyacın olduğunda sana karşılık veririz."

"Biz mi?" Durum gittikçe garipleşiyordu. "Ben sadece *seni* görüyorum."

Melek güldü; bu olağanüstü bir sesti. O kahkahada muazzam bir enerji vardı! Mike bedenindeki her hücrenin meleğin ifade ettiği neşeyle titreştiğini hissetti. Meleğin yaptığı her şey taze, büyük ve çok etkileyiciydi ve her nedense Michael'in bilinçaltının derinliklerinde bulunan harika bir şeyi hatırlatıyordu. Mike bu ses karşısında afallamıştı, ama hiçbir şey söylemedi.

"Ben seninle bir varlığın sesiyle konuşuyorum, ama birçok varlığın sesini temsil ediyorum" dedi melek, kollarını iki yana açarak; garip giysisi/derisi bu hareketle dalgalandı. "Her insanın hizmetinde birçok melek vardır, Michael. Eğer öyle olmasını seçersen, bunu açıkça göreceksin."

"BUNU SEÇİYORUM!" diye bağırdı Mike. Böyle bir davet nasıl reddedilebilirdi? Sonra sanki bir film yıldızının karşısındaki bir çocuk gibi davrandığını düşünerek biraz utandı. Bir süre sessiz kaldı ve meleğin, sanki bir tür mini-asansöre binmiş gibi, hafifçe aşağı yukarı hareket edişini izledi. Sonra, görmekte olduğu şeyin ne kadarının izlediği filmlerin, kiliseyi ziyaretlerinin ya da büyük sanat eserlerini incelemesinin etkisiyle bazı şeyleri belirli bir biçimde algılama arzusundan kaynaklanıyor olabileceğini düşündü. Ortam yine sessizleşmişti; ah şu sessizlik! Mike sorular sormadıkça meleğin bilgi aktarmayacağı belli oluyordu.

"Sana durumumla ilgili soru sorabilir miyim?" diye sordu Mike, saygıyla. "Bu gerçekten bir rüya mı? Bana çok gerçek görünüyor da..."

"Bir insan rüyası nedir, Michael Thomas?" Melek ona biraz daha yaklaştı. "O, biyolojik ve ruhsal zihninize yaptığınız ve benim bulunduğum taraftan -bazen mecazî olan- bilgi ala-

bilmenizi sağlayan bir ziyarettir. Bunu biliyor muydun? Bir rüya sizin realitenize benzemeyebilir, ama o aslında Tanrı'nın realitesine -düzenli olarak deneyimlediğiniz her şeyden- daha yakındır. Annenin ve babanın rüyalarında seni ziyaret ettikleri o zamanlarda ne hissediyordun? Bu ziyaretler sana gerçek gibi görünüyor muydu? Onlar gerçekti. Kazadan sonraki hafta onların seni ziyaret edişlerini hatırlıyor musun? Ardından günlerce ağlamıştın. Bu ONLARIN realitesiydi. Onların sana verdikleri mesaj gerçekti. Onlar bugün bile seninle sevgiyi paylaşmaya devam ediyorlar, Michael, çünkü senin gibi, onlar da ebedîler. Durumunla ilgili soruna gelince, bu rüyayı neden gördüğünü düşünüyorsun? O bu ziyaretin tek amacıdır; bu amacı gerçekleştirmenin zamanı gelmiştir ve o senin için uygundur." Mike, ona gittikçe daha tanıdık gelen bu güzel varlığın kendisiyle yaptığı bu uzun konuşmadan hoşnuttu.

"Bu durumdan iyileşerek kurtulabilecek miyim? Çok kötü yaralandığıma ve bir yerlerde bilinçsiz yattığıma, belki de ölmekte olduğuma inanıyorum."

"Bu sana bağlı" dedi melek.

"Nasıl yani?" diye sordu Michael.

"Senin gerçekten istediğin şey nedir, Michael?" diye sordu melek sevecen bir biçimde. "Bize GERÇEKTEN ne istediğini söyle. Verdiğin yanıta dikkat et, çünkü Tanrı'nın enerjisi onu harfi harfine gerçekleştirebilir. Ayrıca, biz senin ne bildiğini biliyoruz. Sen kendi doğanı kandıramazsın."

Michael dürüstçe yanıt vermek istedi. Her geçen an durum daha gerçek hale geliyordu. Kazadan sonra ebeveynleriyle ilgili gördüğü canlı rüyaları gerçekten hatırlıyordu. O korkunç hafta boyunca uyuyabildiği nadir zamanlarda ikisi birlikte gelip ona sarılmış ve sevgilerini ifade etmişlerdi. Ona -bu her ne anlama geliyorsa- bunun bu dünyadan ayrılmaları için

uygun bir zaman olduğunu söylemişlerdi. Ama Mike bunun böyle olduğunu kabullenemememişti.

Ebeveynleri ayrıca ölüm plânlarının ona bir armağan vermeyi içerdiğini de söylemişlerdi. Mike bu armağanın ne olduğunu hep merak etmişti, ama sonuçta bu sadece bir rüyaydı. Yoksa değil miydi? Melek onun gerçek olduğunu söylemişti. Şu anda yaşadığı deneyim ona kesinlikle gerçek görünüyordu, dolayısıyla ebeveynlerinin mesajı da belki, tıpkı bu melek gibi, gerçekti. Yılgınlığa kapılarak, bu rüyanın ya da vizyonun kafa karıştırıcı olduğunu düşündü!

İstediğim şey nedir? diye kendi kendine sordu Mike. Yaşamını ve geçen yıl başına gelen her şeyi düşündü. O ne istediğini biliyor, ama onu istemenin yanlış olduğunu hissediyordu.

"En derin arzularını saklamak senin ihtişamına yakışmaz" dedi melek.

Lânet olsun! dedi Mike kendi kendine. *Melek yine ne düşündüğümü biliyor. Ondan hiçbir şeyi saklayamam.*

"Eğer yanıtı zaten biliyorsan, neden bana soruyorsun?" diye sordu Mike. "Ve benim muhteşem olduğumu nereden çıkarıyorsun?" Bu sözler üzerine, melek gülümsemekten başka bir tepki gösterdi. Mike'a ona saygı duyduğunu hissettirdi!

"Sen kim ve ne olduğunu hiç bilmiyorsun, Michael Thomas" dedi melek ciddi bir tavırla. "Benim güzel olduğumu mu düşünüyorsun? Esas *kendinin* nasıl göründüğünü görmelisin! Bir gün göreceksin. Benim senin düşüncelerini ve hislerini bilmeme gelince, elbette biliyorum. Ben senin destek grubunun bir parçası olarak burada bulunuyor, dolayısıyla seninle çok kişisel biçimlerde birlikte oluyorum. Senin karşında belirmek benim için bir onurdur, ama bu zamanda değişim getirecek olan şey senin niyetindir. Şu anda bir insan olarak en çok arzu ettiğin şeyi bana söyleme ya da söylememe seçimine sahipsin. Ya-

nıt kalbinden gelmeli ve onu herkesin duyabileceği şekilde yüksek sesle ifade etmelisin. Şu noktada yaptığın şey birçok kişi için bir fark yaratacaktır." Mike anlamıştı. O, meleğin duymak istediği şey olmasa da kendi gerçeğini ifade etmeliydi. Bir an düşündü, sonra konuştu.

"Ben YUVA'ya gitmek istiyorum! Bu insanlık yaşamından bıktım usandım." İşte! Söylemişti. O bu dünyadan ayrılmak istiyordu. "Ama Tanrı'nın plânı için önemli olan bir şeyden kaçmak istemiyorum." Mike tutkuyla konuşuyordu. "Yaşam çok anlamsız görünüyor, ama bana bir amaçla Tanrı'nın suretinde yaratıldığım öğretilmişti. Bu durumda ne yapabilirim?"

Melek, Mike'ın onu daha iyi görebilmesi için yatağın kenarına yaklaştı. Bu vizyon, rüya ya da her neyse, çok şaşırtıcıydı. Mike, menekşe ya da leylak kokusu duyduğuna yemin edebilirdi. Neden çiçek kokusu duyuyordu? Meleğin gerçekten bir kokusu vardı! Ve bu melek yaklaştıkça daha da güzel görünüyordu. Michael meleğin bu konuşmadan memnun olduğunun da farkındaydı. Meleğin yüzünde herhangi bir ifadeyi ayırt edemese de, bunu hissedebiliyordu.

"Söyle bana, Michael Thomas: Senin niyetin saf mı? Sen gerçekten Tanrı'nın istediği şeyi mi istiyorsun? Yuvaya gitmek istiyorsun, ama ayrıca daha büyük bir plânın da farkındasın, bu yüzden bizi düş kırıklığına uğratmak ya da ruhsal olarak uygunsuz davranmak istemiyorsun, öyle mi?"

"Evet" dedi Mike. "Tam olarak öyle. İçinde bulunduğum durumdan kurtulmak istiyorum, ama arzum kendi kendisiyle çelişir görünüyor; o bencilce görünüyor."

"Ya sana her ikisine da sahip olabileceğini söylersem?" diye sordu melek, gülümseyerek. "Ve yuvaya gitme arzunun bencilce değil, doğal olduğunu ve insan olmaktaki amacını onur-

landırma arzusuyla çelişmediğini söylersem?"

"Nasıl? Lütfen bunu nasıl yapabileceğimi söyle" dedi Mike, heyecanla.

Melek Mike'ın kalbini görmüştü ve şimdi onu ilk kez ruhsal olarak onurlandırdı. "Saf Niyetli Michael Thomas, bunun senin yolculuğun olup olamayacağını belirlemek için, sana daha fazla şey söylemeden önce bir soru daha sormalıyım." Melek ondan biraz uzaklaştı. "Yuvaya giderek elde etmeyi beklediğin şey nedir?"

Mike vereceği yanıt üzerinde uzun uzun düşündü. Sessizliği insanlar arası normal bir sohbette garip ve uygunsuz olabilirdi, ama melek bunun Michael Thomas'ın ruhu için kutsal bir zaman olduğunu bilerek anlayışla bekledi. Dünyevi zaman ölçüsüyle, Michael en az on dakika sessiz kaldı, ama melek bu sırada ne hareket etti ne de bir söz söyledi. Hiçbir sabırsızlık ya da bıkkınlık belirtisi göstermedi. Mike, bu varlığın gerçekten zamansız bir hal içinde bulunduğunu, tek realitesi (doğrusal bir biçimde geçmişi, şimdiyi ve geleceği içeren) lineer zaman olan insanların hissedecekleri sabırsızlığı asla hissetmeyeceğini anlamaya başlamıştı.

Mike'ın yanıtı, "Ben sevilmek ve sevginin çevresinde olmak istiyorum" oldu. "Huzurlu bir varoluşu deneyimlemek istiyorum." Bir an duraksadı. "Çevremdekilerin endişelerine ve önemsiz, saçma etkileşimlerine maruz kalmak istemiyorum. Para konusunda kaygılanmak istemiyorum. ÖZGÜR OLDUĞUMU hissetmek istiyorum! Yalnız olmaktan bıktım. Evren'deki diğer varlıklar için bir anlam ifade etmek istiyorum. Bir nedenden ötürü var olduğumu bilmek ve cennette -ya da onu nasıl adlandırıyorsanız, orada- Tanrı'nın plânının doğru ve uygun bir parçası olmak için üzerime düşen rolü oynamak istiyorum. Şimdiye dek olduğum gibi bir insan olmayı gerçekten istemi-

yorum. *Sizin* gibi olmak istiyorum!" Tekrar duraksadı. "Benim için yuvaya gitmek budur." Melek bir kez daha yatağın ayakucuna yaklaştı.

"Öyleyse, Saf Niyetli Michael Thomas, istediğin şeye gerçekten sahip olacaksın!" Melek daha da fazla parlıyormuş gibi göründü. Parlak beyaz ışığı şimdi altın sarısı bir ışıkla birleşmeye başlamıştı. "Ama önceden belirlenmiş bir yolu izlemeli ve bunu niyet ederek ve isteyerek yapmalısın. O zaman, yuvaya dönüşle ödüllendirileceksin. Bunu yapacak mısın?"

"Yapacağım" diye karşılık verdi Mike. Ardından, ancak sevgiyle yıkanmak olarak tanımlanabilecek harika bir his duymaya başladı. Sanki hava da yoğunlaşmaya başlamıştı. Meleğin parlak ışığı yatağa süzülüp Mike'ın ayaklarını sarmaya başlamıştı. Bir ürperti Mike'ın omurgasından yukarı yayılmaya başladı ve o istemsiz olarak, daha önce benzerini hiç hissetmediği hızlı bir titreşimle titremeye başladı. Bu neredeyse bir vızıltıydı; o kadar hızlıydı. Titreşim bedeninden yukarı yayılarak başına ulaştı. Görüşü değişmeye başladı, bu olay başladığından beri baktığı yoğun beyazlıkla büyük bir tezat oluşturacak bir biçimde gözlerinin önünde mavi ve eflatun ışıklar yanıp sönüyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu korkuyla.

"Niyetin realiteni değiştiriyor."

"Anlamıyorum." Mike dehşete düşmüştü.

"Biliyorum" dedi melek çok şefkatli bir sesle. "Tanrı'nın varlığınla bütünleşmesinden korkma. Bu senin istemiş olduğun bir birleşmedir ve yuvaya dönüş yolculuğuna uygundur."

Melek sanki Mike'a yer açmak istercesine yataktan biraz uzaklaştı.

"Lütfen hemen gitme!" diye bağırdı, hâlâ şaşkın ve korku içindeki Mike.

"Sadece kendimi senin yeni ölçüne göre ayarlıyorum" dedi melek biraz eğlenerek. "Ancak seninle işimiz bittiğinde gideceğim."

"Hâlâ anlamıyorum, ama korkmuyorum" diye yalan söyledi Mike. Melek yine güldü ve ortamı -harika neşesi ve sevgi yoğunluğuyla Mike'ı şaşırtan- bir rezonansla doldurdu. Mike orada hiçbir sırrın bulunmadığını, melekten hiçbir şey saklayamayacağını anladı, böylece konuşmaya devam etti. Bu hissin ne olduğunu bilmek zorundaydı. Melek tekrar güldü.

"Sen gülünce ne oluyor? O her nedense beni içsel olarak etkiliyor ve bu benim daha önce hissetmediğim bir şey." Melek bu sorudan memnun olmuştu.

"İşittiğin ve hissettiğin şey Tanrı kaynağından saf bir biçimde gelen bir niteliktir" dedi melek. Mizah duygusu bizim taraftan sizin tarafa değişmeden geçen az sayıdaki nitelikten biridir. İnsanın neden Dünya üzerinde gülebilen tek biyolojik varlık olduğunu hiç merak ettin mi? Hayvanların güldüklerini düşünebilirsin, ama onlar sadece uyarıma karşılık verirler. Sizler bu karakteristik özelliği destekleyen gerçek ruhsal farkındalık kıvılcımına sahip olan yegâne varlıklarsınız; soyut bir düşünceden veya fikirden mizah yaratabilen yegâne varlıklar. Bilinciniz bunun anahtarıdır. İnan bana, mizah kutsaldır. İşte bu yüzden o çok şifa vericidir, Saf Niyetli Michael Thomas."

Bu, meleğin o noktaya dek yapmış olduğu en geniş açıklamaydı. Michael bu zaman geçmeden biraz daha değerli bilgi edinebileceğini hissetti. Ve bunu hevesle denedi.

"Senin adın nedir?"

"Benim bir adım yok." Yine sessizlik olmuştu. Uzun bir duraklama. *Hay Allah* diye düşündü Mike. *Yine kısa yanıtlara geri döndük.*

"Nasıl bilinirsin?" diye, sormayı sürdürdü.

"BEN tüm var olan tarafından bilinirim ve BEN OLAN tüm var olan tarafından bilinir; dolayısıyla ben varım."

"Anlamadım" diye karşılık verdi Mike.

"Biliyorum." Melek yine suskunluğa gömüldü. Tıpkı bir ebeveynin yaşam hakkında araştırıcı sorular soran çocuğuna hoşgörüyle davranması gibi, bu kendisinden daha fazla şey bilmesi beklenmeyen bir durumda Mike'ın saflığını onurlandırmaktı. Meleğin yaptığı ya da söylediği her şeyde sevgi vardı. Mike onu sıkıştırmayı bırakıp sadede gelmesi gerektiğini anladı.

"Sözünü ettiğin yol nedir, sevgili melek?" Bir an meleğe "sevgili" diye hitap ettiği için rahatsızlık hissetti, ama bu hitap karşısındaki kişiliğe uyuyordu. Melek bir ebeveyn, bir kardeş gibiydi, ama aynı zamanda bir sevgili hissini de veriyordu. Bu Mike'ın hemen unutamayacağı bir histi. O bu enerjide kalmayı çok istiyor ve onun sona ermesinden korkuyordu.

"Kendi realitene geri döndüğünde, Michael, günlerce sürecek bir serüven için hazırlık yap. Hazır olduğunda, yolun başlangıcı sana gösterilecek. Senin Ruh'un (Tanrı'nın) yedi evini kapsayan bir yolculuk yapman gerekecek ve her evde bana benzeyen bir varlıkla karşılaşacaksın, ancak bu varlıkların her biri farklı bir amaca sahip olacak. Bu yol sürprizler, hatta tehlike içerebilir, ama dilediğin zaman yolculuğa son verebilirsin ve bu yüzden yargılanmazsın. Bu yol boyunca değişecek ve birçok şey öğreneceksin. Senin Tanrı'nın niteliklerini incelemen gerekecek. Eğer yedi evin hepsinden geçebilirsen, o zaman yuvaya açılan kapı sana gösterilecek. Ve Saf Niyetli Michael Thomas..." Melek durakladı ve gülümsedi, "sen o kapıyı açtığında büyük bir kutlama olacak."

Mike ne diyeceğini bilemedi. Hem bir rahatlama, hem de bilinmeyene yolculuk yapacağı için bir gerginlik duyuyordu. Orada ne bulacaktı? Bunu yapmalı mıydı? Belki bu sadece saçma

bir rüyaydı! Ama zaten ne gerçekti ki?

"Şimdi önünde bulunan şey gerçektir, Saf Niyetli Michael Thomas" dedi melek, Mike'ın duygularını yine okuyarak. "Döneceğin yer, insanların onun içinde öğrenmeleri için oluşturulmuş geçici bir realitedir."

Michael'in yapması gereken tüm şey kuşkusunu hissetmekti ve melek onun ne hissettiğini hemen biliyordu. Bir kez daha, Mike bu yeni iletişim biçiminin mahremiyetini bir biçimde ihlâl ettiğini, ama bir başka biçimde de onu onurlandırdığını hissetti. *Bir rüyada*, diye düşündü, *kendi beyninle bağlantı kurarsın. Dolayısıyla, kendinden bir sır saklayamazsın.* Belki bu yüzden onun ne düşündüğünü bilen bu varlıkla böyle bir konuşma yapmak ona uygun görünüyordu. Ayrıca, tam bu meleğin söylediklerini deneyimliyordu. Bu "rüya realitesi"nde kendini oldukça rahat hissetmeye başlıyor ve ondan başka bir şeye geri dönmek için sabırsızlanmıyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu tereddütle.

"Sen bu yolculuğu yapmaya niyet ettin. Bu yüzden, şimdi bilinçli insan haline geri döneceksin. Ancak, yol boyunca hatırlaman gereken bazı hususlar var. Her şey her zaman göründüğü gibi olmayacaktır, Michael. Sen o yolda ilerledikçe, şimdi benimle deneyimlediğin realiteye daha yaklaşacaksın. Bu yüzden, yuvaya açılan kapıya yaklaştıkça yeni bir varoluş biçimi geliştirmen gerekebilir..." Melek durakladı, "belki alışık olduğundan biraz daha ANLIK bir varoluş biçimi..." Mike meleğin ne'den söz ettiğini anlamadı, ama yine de onu dikkatle dinledi.

Melek devam etti. "Şimdi sana sormam gereken başka bir soru var, Saf Niyetli Michael Thomas."

"Ben hazırım" diye karşılık verdi Mike, kendini biraz güvensiz, ama ilerlemeye içtenlikle hazır hissederek. "Soru nedir?" Melek yatağın ayakucuna yaklaştı.

"Saf Niyetli Michael Thomas, Tanrı'yı seviyor musun?" Bu soru Mike'ı şaşırtmıştı. *Elbette seviyorum*, diye düşündü. Bu soru neden sorulmuştu?

Hemen yanıtladı. "Kalbimi okuyabildiğine ve hislerimi bilebildiğine göre, Tanrı'yı sevdiğimi de biliyor olmalısın." Bir sessizlik oldu ve Mike meleğin bu yanıttan hoşnut olduğunu hissetti.

"Öyle!" Bu, Mike'ın onu çok sevdiği açıkça belli olan bu güzel varlıktan duyduğu son söz oldu. Melek ona doğru uzandı ve elini onun boğazından geçirdi. Nasıl boğazından içeri girebilmişti? Birden, Mike sanki yüzlerce ateş böceğinin boynuna üşüştüğünü ve onun görünümünü değiştirmekte olduğunu hissetti. Bir acı hissetmedi, ama birden kusmaya başladı.

*****

3

Hazırlık
(YOLCULUK BAŞLIYOR)

"Başını sola çevirip tepsiye doğru tut!" diye bağırdı hemşire hastabakıcıya. "Adam kusuyor."

Acil servis, genelde her Cuma olduğu gibi, o gece de kalabalıktı. Bu kez dolunay durumu daha da karmaşık hale getirmişti. Astrolojiye veya metafiziksel herhangi bir şeye hiç inanmasalar da, çoğu hastane ayın bu zamanında acil serviste daha fazla personel bulunduruyordu. Görünüşe göre, başka zaman hiç vuku bulmayan şeyler bu dönemde vuku buluyordu. Hemşire başka bir acil vakayla ilgilenmek için bölmeden hızla çıktı.

"Uyandı mı?" diye sordu, Mike'a acil servise kadar eşlik eden komşusu. Beyaz önlüklü erkek hastabakıcı Mike'ın gözlerine yakından bakmak için eğildi.

"Evet. Kendine geliyor" dedi. "Onunla konuşabildiğinizde, ayağa kalkmasına izin vermeyin. Sadece başını -birkaç dikişi gerektirecek biçimde- kötü bir şekilde çarpmamış, ama çenesi de bir süre epey ağrıyacak. Röntgen filmlerinin gösterdiğine göre, çenesi az kalsın kırılacakmış. Neyse ki o baygınken çenesini yerine oturtabildik."

Hastabakıcı, yarım daire şeklindeki bir boruya tutturulan bir perdeyle ayrılmış bir yer olan bölmeden çıktı. Çıkarken, Mike ve komşusunun yalnız kalmaları için perdeyi çekti. Acil servisin sesleri hafif bir biçimde işitiliyordu, ama komşu her iki yandaki bölmelerden gelen sesleri olduğu gibi duyabiliyordu. Soldaki bölmede bıçakla yaralanmış bir kadın yatıyor-

du; sağdaki bölmede ise nefes darlığı çeken ve kolunda uyuşma olan yaşlı bir adam vardı. Onlar da orada neredeyse Mike kadar uzun bir süredir, yani yaklaşık bir buçuk saattir bulunuyorlardı.

Mike gözlerini açtı ve çenesinde yakıcı bir ağrı hissetti. Uyandığını hemen anladı. Ağrının ve içinde bulunduğu durumun gerçekliği yavaş yavaş onun realitesi haline gelirken, *melek rüyası bitti,* diye düşündü. Acil servisi parlak, steril bir ışıkla aydınlatan floresan lambalar gözlerini kamaştırınca gözlerini kapattı. Oda soğuktu ve Mike hemen bir battaniyeye ihtiyaç duydu, ama görünürde bir battaniye yoktu.

“Bir süredir kendinde değildin, dostum” dedi komşu, Mike’ın adını bile bilmediği için biraz utanarak. “Kafana dikiş attılar ve çeneni yerine oturttular. O yüzden şimdi konuşmaya çalışma.”

Mike üzerine eğilmiş bu adama minnettarlıkla baktı. Hâlâ sersem gibi olduğu halde adamın yüzünü inceledi ve onun bitişik dairede oturan kiracı olduğunu fark etti. Adam onun yanındaki sandalyeye oturdu ve az sonra Mike çok derin bir uykuya daldı.

***

Mike, tekrar uyandığında, farklı bir yerde olduğunu fark etti. Çevre sessiz ve sakindi ve o bir yatakta yatıyordu. Gözlerini açıp bulanık zihnini temizlemeye çalışırken, hâlâ hastanede olduğunu, ama bu kez özel bir odada bulunduğunu anladı. Odanın bir hastane odası için iyi döşenmiş olduğunu düşündü. Kasvetli bakışlarla duvardaki resimlere ve yatağın yanındaki süslü sandalyeye baktı. Tavan, onu çapraz hatlarla küçük, zarif karelere bölen, pahalı bir ses-emici malzemeyle kaplanmıştı, ama Mike’ın bilinci hâlâ bulanık olduğundan, onları dikdörtgen gi-

bi görüyordu. Burada da floresan lambalar vardı, ama şimdi kapalı ve o yumuşak desenin içinde yarı-gizliydiler. Odadaki ışığın çoğu koy-manzaralı pencereden ve içerideki birkaç elektrik ampulünden geliyordu. Karşıdaki duvarda, çoğu hastane odasında olduğu gibi üzerinde bir televizyonun bulunduğu çıplak bir raf yerine, ustaca yapılmış, iki kapılı bir giysi dolabı vardı. Lambalar, iyi bir otelde olabileceği gibi abajurluydu ve abajurlar duvar kâğıdı ile uyumluydu! Bu ne tür bir yerdi? Özel bir ev miydi? Ancak, çevrede biraz daha göz gezdirince odanın belirli yerlerinde hastanelerde bulunan standart hava, gaz ve elektrik çıkışlarını gördü. Ayrıca, arkasında birtakım tanı aletlerinin bulunduğunu fark etti, bunlardan biri koluna bir bandajla tutturulmuştu. Birkaç saniyede bir bu aletten hafif bir bip sesi geliyordu.

Çevresinde kimseyi göremeyince, Mike olan bitenleri analiz etmeye başladı. Acaba boğazına bir operasyon yapmışlar mıydı? Konuşabilir miydi? Boynunda kalın bandajlar, hatta bir alçı bulacağını düşünerek elini yavaşça boğazına götürdü. Onun yerine, kendi yumuşak tenine dokundu! Parmaklarını tüm boynunda gezdirdi ve her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu anladı. Sonra yavaş yavaş boğazını temizlemeye çalıştı ve sesi hemen çıkınca şaşırdı. Ancak, ağzını açınca sorunun nerede olduğunu fark etti. Birden, ağzının arkasında ve kulaklarının altında midesini bulandıracak kadar keskin bir ağrı hissetti. Bu, neredeyse işitilebilecek kadar güçlü bir ağrıydı ve Mike ağzını bu kadar hızlı açmaması gerektiğini anladı.

"Ah, demek uyandınız. Ağrınız için size istediğiniz ilacı verebiliriz, Bay Thomas" dedi kapının ağzından, tiz ama nazik bir kadın sesi. "Ama eğer ilaç almadan kendi dayanma düzeyinizi bulursanız, daha hızlı iyileşirsiniz. Kırığınız yok, biliyorsunuz. Sadece çenenizin normale dönmesi için ona egzersiz yaptır-

manız gerekiyor." Üzerinde bir tasarımcının elinden çıkmış bir iş kıyafeti olan bir hemşire yatağa yaklaştı. Kıyafetinin ütülü ve kusursuz görünümünün yanı sıra, kendisinin çok deneyimli olduğu belliydi. Göğüs cebinin üzerinde birkaç ödül ve kıdem rozeti vardı. Mike, çenesini hafifçe kımıldatarak, kenetlenmiş dişleri arasından dikkatle konuştu.

"Ben neredeyim?"

"Beverly Hills'de özel bir hastanedesiniz, Bay Thomas." Hemşire Mike'ın yanına geldi. "Acil servisten buraya getirildiniz ve geceyi burada geçirdiniz. Kısa bir süre sonra da taburcu olacaksınız. Mike'ın gözleri iri iri açıldı ve yüzü endişeyle kırıştı. Böyle bir yerin günlüğünün iki-üç bin dolar tuttuğunu duymuştu. Bu masrafı nasıl karşılayacağını düşünürken kalp atışları hızlanmaya başladı.

Mike'ın yüz ifadesini okuyan hemşire, "Sorun yok, Bay Thomas" dedi güven verici bir sesle. "Hastane masraflarınız ödendi. Babanız hepsini karşıladı."

Mike rahmetli babasının hesabı nasıl ödemiş olabileceğini düşünerek bir an sessiz kaldı. Belki bu kişi onun komşusuydu ve hemşire onu babası sanmıştı. Tüm gücünü toparlayarak zorlukla konuştu.

"Onu gördünüz mü?"

"Gördüm mü? Ah, evet! Çok yakışıklı ve dikkat çekici biriydi babanız! Uzun boylu, sarışın, sizin gibi; sesi de bir azizin sesi gibiydi. Heyecanlandırdı tüm hemşireleri." Hemşireyi dinlerken, Mike onun da kendisi gibi Minnesotalı olduğunu anladı. Onlar, orada cümlenin öznesini sona getirerek konuşurlardı. Bu, *Yıldız Savaşları* filmindeki Yoda karakterinin konuşmasını andırırdı. Mike, Kaliforniya'ya taşındıktan kısa bir süre sonra bu konuşma tarzını düzeltmişti.

Hemşire konuşmayı sürdürdü. "Her şeyi ödedi babanız,

hem de nakit olarak. Artık kaygılanmayın, Bay Thomas. Ha, size de bir mesaj bıraktı."

Babası denen kişinin komşusu olduğunu düşünse de Mike'ın kalbi hızla çarpmaya başladı; hemşirenin tarifi komşusuna da uymuyordu. Bu sırada hemşire mesajı getirmek için odadan çıktı. Beş dakika sonra daktiloyla yazılmış bir mesaj içeren bir kâğıtla geri döndü.

"Dikte ettirdi mesajı" dedi hemşire, bir zarftan katlanmış bir kâğıdı çıkarırken. "El yazısının peki iyi olmadığını söyledi, biz de onu daktiloda yazdık. Anlaşılması biraz güç bir mesaj, bana sorarsanız. Siz çocukken o sizi *S.N.* diye mi çağırırdı?" Hemşire kâğıdı Mike'a verdi ve o da mesajı okudu.

Sevgili S.N. Michael,

Her şey göründüğü gibi değildir. Yolculuğun şimdi başlıyor. Çabuk iyileş ve yolculuğa hazırlan. Ben yuvaya giden yolu hazırladım. Bu armağanı kabul et ve ilerle. Sana yol gösterilecek.

Mike omurgası boyunca inip çıkan bir ürperti hissetti. Hemşireye minnettar bir ifadeyle baktı ve kâğıdı göğsüne bastırdı. Sonra yalnız kalmak istercesine gözlerini kapadı. Hemşire onun isteğini hemen anlayarak odadan çıktı.

Mike'ın zihninde olasılıklar birbiriyle yarışıyordu. *"Her şey göründüğü gibi değildir"* diye yazıyordu notta. Bu, durumu olduğundan hafif gösteren bir ifadeydi! Dün bir hırsız onun boynunu ezip kırmıştı ve az kalsın işini bitiriyordu. O korkunç anlarda kemiklerinin çatırdayarak kırıldığını hissetmişti! Ama şimdi, yüzündeki ve kafasındaki bazı kesiklerin ve morlukların yanı sıra, yerinden çıkmış ve tekrar yerine oturtulmuş bir çeneden başka bir hasarı yoktu. Bunlar bir süre ağrıyıp sızlar, ama sakat bırakmazdı. *Armağan* bu muydu?

Bu notu okuyana kadar, Mike melek vizyonunun gerçekten yaşanmış olabileceğini düşünmemişti. Eğer bu notu yazdıran o melek değilse, öyleyse kimdi? Kendisinin yüklü hastane faturasını ödeyecek biri şöyle dursun, parası olan veya ona bir şey verecek kadar onu iyi tanıyan kimseyi tanımıyordu. Başka kim onun çıkmaya söz verdiği yolculuğu bilebilirdi? Zihninde sorular birbiriyle yarışıyor ve o hâlâ aldığı notun ne anlama geldiğini kuşkuyla düşünüyordu ki o anda fark ettiği bir şey tüm kuşkularını yok etti ve Mike gülümsedi.

Hemşire babasının onu S.N. takma ismiyle çağırıp çağırmadığını sormuştu. Faturasını ödemiş olan "melek" tarafından, kuşkusuz dikkatle dikte ettirilmiş olan bu harfler bir takma isim değildi. Bunlar iki sözcüğün baş harfleriydi! S.N., yani *Saf Niyetli!* Dolayısıyla, nottaki hitap, *Sevgili Saf Niyetli Michael* idi. Mike'ın gülümsemesi bir kahkahaya dönüştü. Canı çok yandı, ama o gülmeye devam etti ve gülerken tüm bedeni mutlulukla titreşti; sonra yine sessizleşerek bu kez sevinç gözyaşlarının akmasına izin verdi. O, yuvaya gidiyordu!

***

Sonraki birkaç gün özeldi. Mike hastaneden taburcu edilirken ona ağrısını dindirecek ilaçlar verilmişti, ama onlara ihtiyacının olmadığını fark etti. Çenesi olağanüstü hızlı iyileşiyor görünüyordu ve ona nazikçe egzersiz yaptırabiliyordu. Konuşması da düzeliyordu. İlk başta yemek yerken zorlansa da, bu durum da bir-iki gün içinde normale döndü. İyileşme sürecinde ağrı çekmedi. Çenesinde hâlâ bir tutukluk vardı, ama bu koşullar altında bu dayanılabilir bir şeydi. Mike spiritüel yolculuğuna çıkacağı için hissettiği "yüksek" ruh halini etkilememesi için ağrı kesici ilaçlar almak istememişti. Kesikler ve morluklar da yavaş yavaş kayboldular; Mike her şeyin bu kadar

hızlı iyileşmesi karşısında yine şaşırmıştı.

Mike işyerine telefon ederek işten ayrıldığını bildirdi. Bunu yaptığını daha önce birçok kez hayal etmişti; en sonunda bu berbat işten gerçekten kurtulmaktan büyük bir zevk aldı. Daha sonra arkadaşı John'u aradı ve ona, uzun bir tatile çıkacağını ve geri dönmeyebileceğini elinden geldiğince açıkladı. John, ona yolun açık olsun derken, onun plânlarını gizli tutmasından duyduğu endişeyi de ifade etti.

"Bak dostum" dedi John, onu ikna etmeye çalışarak, "bana söyleyebilirsin! Sana engel olacak değilim. Neler oluyor?" Mike, eğer ona bir melek gördüğünü ve onun kendisine talimatlar verdiğini anlatsa, John'un hiçbir şey anlamayacağını biliyordu, bu yüzden sessiz kaldı.

"Özel bir yolculuğa çıkmam gerekiyor" demekle yetindi. "Bu benim için önemli bir yolculuk." Ve konuyu böyle kapattı.

Sonra, evden çıkacağını ev sahibine bildirdi ve eşyasını topladı. Giysilerinden, aletlerine kadar kişisel eşyasını dikkatle ayırdı. Fazla eşyası yoktu, ama en çok değer verdiği şeyler olan fotoğraflarını ve birkaç kitabını iki çantanın içine yerleştirdi. Yanına fazla giysi alamayacağını anlayarak, fotoğrafların ve kitapların yanına birkaç parça giysi koydu.

Ardından, hayatını kurtarmış olan komşusunu çağırdı ve ona bazı giysilerini, televizyonunu, işe giderken kullandığı bisikletini ve diğer birkaç parça eşyayı verdi.

"Eğer bunları istemezsen, bir hayır kurumuna verebilirsin" dedi.

Görünüşe göre komşu bu jestten çok etkilenmişti ve Mike'ın elini sıkarken içtenlikle gülümsedi. Mike bu adamın ona verdiklerine gerçekten ihtiyacı olduğu izlenimini edindi. Komşu, yardım çağırdıktan sonra, Mike'ın balığı "Kedi"yi de kurtarmıştı. Mike, balığın komşusunun akvaryumunda gayet iyi

durumda olduğunu görünce, onun da bu adamda kalması gerektiğine karar verdi.

"Hoşça kal, Kedi!" dedi balığa gülümseyerek. "İmanını koru." Kedi ona bakmadı bile. Yeni balık arkadaşlarıyla çok meşgul görünüyordu.

Mike, hastaneden döndükten beş gün sonra hazırlıklarının sonuna yaklaştığını fark etti. Tam olarak nasıl devam edeceğini ya da nereye gideceğini bilmiyordu. Akşam olmuştu ve her yer sessizdi. Hazır olduğunda, meleğin bunu fark edeceğini ve yarının yeni bir şeyin başlangıcı olacağını biliyordu. Yolculuğunun gerçekliğiyle ilgili bir kuşku duymuyordu. Yapması gereken şeyin kendisine gösterileceğine kesinlikle inanıyordu. Geçen hafta vuku bulan her şey bu inancını mantıksal olarak da destekliyordu. Sonra, spiritüel yolculuğunda yanına alacağı çantaların içindeki değerli eşyasını tekrar gözden geçirmeye karar verdi.

Çantaları açtı ve yanında götürmesi gerektiğini düşündüğü şeyleri titizlikle inceledi. Birinci eşya grubu fotoğraflardan oluşuyordu. Fotoğraf albümü zamanla epey yıpranmıştı ve eski fotoğrafların birçoğu 1950'lerin yapışkanlı köşe tutturucularıyla albüme iliştirilmişti. Mike albümü, yavaşça, yapışkanı azalmış tutturuculara dikkat ederek açtı ve ilk fotoğrafı, ebeveynlerinin düğün fotoğrafını görünce yine o tanıdık melankoli hissini duydu. Bunu ve onların diğer fotoğraflarını kazadan sonra bulmuş ve o zaman onlara bakmakta çok zorlanmıştı.

İşte orada, birbirlerini çok sevdikleri belli olan iki insan, fotoğraf makinesine gülümserken, ortak yaşamlarına da başlıyorlardı. Giysileri Mike'a komik göründü ve o babasını sadece bu fotoğrafta kravatlı olarak görüyordu. Daha sonra çatı katında annesinin eski gelinliğini bulmuştu. Bu kendisine çok acı

verdiğinden, gelinliği onun için paketlemesini bir komşudan rica etmişti. O fotoğraf çekilirken, Mike sadece onların gözlerinde bir ışıltıydı ve gelecekleri iyi şeylerin beklentisiyle doluydu. Mike fotoğrafa uzun bir süre baktı ve sonra yumuşak bir sesle onlara hitap etti:

"Anne ve baba, ben sizin tek çocuğunuzum. Yapmak üzere olduğum şeyin sizi herhangi bir şekilde düş kırıklığına uğratmayacağını umuyorum. Her ikinizi de seviyorum ve sizi yakında görmeyi diliyorum."

Mike çocukluk aşamalarının fotoğraflarını içeren albümün sayfalarını ağır ağır çevirirken değerli anlar akıp gitti. Fotoğraflara bakarken sık sık gülümsedi. İşte eski çiftlikleri, yıllar içinde çocukluk arkadaşlarıyla birlikte çekilmiş fotoğrafları... Altı yaşındayken traktörün üzerinde çekilmiş olan fotoğrafını çok severdi. Bu albüm onun için bir hazineydi! Mike, bu özel yolculuğa bu fotoğrafları da götürerek ebeveynlerini ve yetişme çağını onurlandırmasının Tanrı'yı mutlu edeceğini düşündü. Bu albüme en sonunda ne olacağını bilmiyordu, ama şu anda onu geride bırakamayacağını hissediyordu.

Bir de kitapları vardı. Onları seviyordu! Onu birçok kez teselli eden İncil'i okunmaktan yıpranmıştı. Tümünü anlamasa da, onun ruhanî enerjisini hissederdi. O da çantaya dikkatle yerleştirilmişti ve Mike onu asla geride bırakamazdı. Sonra, kendisi için çok anlam ifade eden, *The Hardy Boys, Charlotte's Web* gibi çocukluk kitapları vardı. Bu kitapları belirli aralıklarla okur ve her defasında bu harika öyküler ve karakterlerle ilk tanıştığı yaşta neler yaptığını hatırlardı. Son olarak da, biraz daha büyüdüğünde okuduğu *Moby Dick*'in harika serüveni, *Sherlock Holmes* dizisi ve yazarları pek tanınmamış olan en sevdiği şiir kitapları geliyordu.

Tüm kitaplar ve fotoğraflar iki el çantasına rahatça sığ-

mıştı ve kolayca taşınabilirlerdi. Ayrıca içine iki sandviç koyduğu bir heybeyi de omzuna asarak rahatça taşıyabilirdi. Mike artık hazır olduğunu hissetti ve son kez boş dairesinin zeminine uzandı. Sadece bir yastığı vardı ve bu da yeterliydi. Sonraki güne hazırdı, ama spiritüel yolculuğuna başlama heyecanından, vuku bulan şeyleri ve daha kim bilir nelerle karşılaşacağını düşünmekten gözüne uyku girmedi. Yarın, yuvaya yolculuğunun başlangıcı olacaktı.

*****

4

Birinci Ev

Ertesi sabah hava biraz kasvetliydi, ama Mike'ın morali yüksekti. Biriktirmiş olduğu azıcık parayla yerel bir lokantanın terasında iyi bir kahvaltı yaptı. Günün bu saatinde dışarıda olmak ona garip geldi. Normalde, şu anda işte olurdu; bütün gün çok çalışır, öğle yemeği olarak bir sandviç yer ve hâlâ işyerindeyken güneşin battığını görürdü.

Mike, elinde çantalar, omzuna asılı yiyecek heybesi ile lokantanın dışında durdu ve tam olarak hangi yöne gitmesi gerektiğini düşündü. Batı'ya doğru gidemeyeceğini biliyordu, çünkü çok geçmeden karşısına okyanus çıkardı. O halde kendisine başka bir yön gösterilene kadar Doğu'ya doğru gitmeliydi. İmana dayalı bir yolculuğa başladığı için kendini çok iyi hissediyordu, ama yine de gideceği yeri daha açık olarak bilmek isterdi.

Keşke bir yön duygusuna ya da bir haritaya veya şu anki konumumu bildiren bir göstergeye sahip olsaydım, dedi kendi kendine, Doğu'ya doğru ağır ağır ilerleyip, Los Angeles'in banliyölerinden yavaş yavaş geçip, sonsuz görünen başka bir mahalleye doğru yaklaşırken. *Buradan çıkmak haftalar alacak* diye düşündü.

Mike nereye gittiğini gerçekten bilmiyordu, ama Doğu'ya doğru ilerlemeye devam etti. Öğle vakti bir duvarın üzerine oturup kahvaltıdan artakalanları yedi ve yine doğru yolda olup olmadığını düşündü.

"Eğer oradaysan, sana şimdi ihtiyacım var!" diye seslendi gökyüzüne doğru. "Beni doğru yola çıkaracak geçit nerede?"

"O, anlık (o anda nerede bulunduğunu gösteren) *bir harita olacak!"* Mike kulağının içinde tanıdık bir sesin konuştuğunu duymuştu. Ayağa kalkıp çevreye bakındı, ama kimseyi göremedi. Ancak, meleğin sesini tanımıştı.

"Bunu işittim mi, yoksa hissettim mi?" diye mırıldandı biraz rahatlayarak. En azından bir iletişim vardı!

"Benimle iletişim kurman neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu Mike, biraz alaylı bir sesle.

"Sen sadece bir dakika önce yardım istedin" diye karşılık verdi ses.

"Ama saatlerdir dolanıp duruyorum!"

"Bu senin seçimindi. SENİN dileğini bize ifade etmen neden bu kadar uzun sürdü?" Ses, Mike'a aynı şekilde karşılık vererek açıkça eğleniyordu.

"Yani sadece istediğimde mi yardım alabileceğimi söylüyorsun?"

"Evet. Bu harika bir kavramdır!" diye karşılık verdi ses. *"Sen özgür bir ruhsun, onurlu ve güçlüsün ve eğer seçersen kendi yolunu oluşturabilirsin. Bu tüm yaşamın boyunca yaptığın şeydi. Biz daima buradayız, ama sadece sen istediğinde harekete geçeriz. Bu sana çok mu garip geliyor?"* Meleğin sözlerindeki mutlak mantık Mike'ı biraz sinirlendirmişti.

"Pekâlâ, nereye gidiyorum? Vakit öğleyi geçti ve sabahtan beri hangi yönde ilerlemem gerektiğini tahmin etmeye çalışıyorum."

"İyi tahmin etmişsin" dedi ses, adeta göz kırparak. *"Yola açılan geçit tam karşında."*

"Yani sabahtan beri doğru yönde mi ilerliyordum?"

"Buna o kadar şaşırma. Sen bütünün bir parçasısın, Saf Niyetli Michael Thomas. Biraz uygulamayla, sezgin sana iyi hizmet edecek. Ben bugün seni sadece küçük küçük yönlendirmek

için buradayım." Ses bir an duraksadı. *"İleri bak, neredeyse geçide ulaştın!"*

Michael büyük bir çalılığın önünde durdu; onun ardında sıra sıra evlerin arasında yer alan bir kanyon vardı.

"Hiçbir şey görmüyorum."

"Tekrar bak, Michael Thomas."

Mike çalılığa gözlerini dikip baktı ve orada bir geçidin ana hatlarıyla belirdiğini yavaş yavaş fark etti. Geçit, çalılıkla iç içe olduğu için gizli duruyor ve onun bir parçası gibi görünüyordu. Şimdi ise, istese bile bu geçidi görmemesi mümkün değildi. O çok belirgindi! Bir an başını çevirdi, sonra ona yeni bir algıyla tekrar baktı. Geçit oradaydı, şimdi az önce olduğundan daha da belirgindi.

Mike, algısının değişmekte olduğunu fark ederek, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Görünmeyen şeyler apaçık olduklarında" dedi nazik ses, *"cehalete (görmezliğe) geri dönemezsin. Bu geçidi görmeye niyet ettiğinden, artık tüm geçitleri açıkça göreceksin."*

Mike, kendisine verilen şeyin önemini tam olarak anlamamış olmasına rağmen, yolculuğunun ana-yoluna çıkmaya çok hazırdı. Çalılık artık bir geçide benzemekten çıkıp gerçek bir geçide, bir kapıya dönüşüyordu! Gözlerinin önünde, o değişiyor ve kesin şeklini alıyordu.

"Bu bir mucize!" diye fısıldadı Mike, uzun çalılığın somut bir geçide dönüşmesini izlerken. Hatta bu fenomene yer açmak için biraz geri çekildi.

"Pek sayılmaz" diye karşılık verdi ses. *"Ruhsal niyetin SENİ biraz değiştirdi ve yeni düzeyinde titreşen unsurlar birden sana görünür oldular; bu bir mucize değildir. Bu olgunun işleyiş biçimi böyledir."*

"Yani sen bilincimin realiteyi değiştirebileceğini mi söy-

lüyorsun?" diye sordu Mike.

"Kastettiğim şudur" diye yanıtladı ses. *"Realite (gerçek) Tanrı'nın özüdür ve o değişmez. Senin insan bilincin sadece onun deneyimlemek istediğin yeni bölümlerini ortaya çıkarır. Sen değiştikçe, onun daha fazlası görünür hale gelir ve sen birçok yeni ifşaatı (ortaya çıkan gerçekleri) dilediğin gibi deneyimleyebilir ve kullanabilirsin, ama geriye doğru gidemezsin."*

Mike anlamaya başlıyordu, ama karşısında ortaya çıkan geçitten geçerek o yola girmeden önce sorması gereken bir soru daha vardı. O her şeyin gerçekliğini sınamaya daima hazırdı ve buna zihninde işitmekte olduğu meleksi sesin gerçekliği de dahildi. Sorusunu zihninde oluşturup yüksek sesle sordu.

"Sen benim özgür seçime sahip olduğumu söyledin. Öyleyse neden, eğer bunu yapmayı seçersem, geriye doğru gidemem? Ya eğer yeni realiteyi görmezden gelmek ve daha basit bir realiteye geri dönmek istersem? Bu da özgür seçim değil mi?"

"Daha az farkında bir hale asla geri dönülemeyeceği gerçeğini yaratan ruhsallığın fiziğidir" diye yanıtladı ses. *"Ancak, eğer bunu denemeyi seçersen, o zaman sana sunulan aydınlanmayı yadsıyor olursun ve dengesiz hale gelirsin. Gerçekten de, geriye doğru gitmeye çalışabilirsin. Bu senin özgür iradendir. Ancak, gerçek olduğunu bildikleri şeyi görmezden gelmeye çalışan insanların durumu hazindir, çünkü onlar ikili bir titreşim frekansıyla uzun süre var olamazlar."*

Mike, sesin ona aktardığı bu yeni spiritüel bilginin hepsini anlamadı. Ancak, sorusunun yanıtını almıştı. Şu anda arkasını dönüp kente geri dönebileceğini biliyordu. Bu onun seçimine bağlıydı. Ama burada durduğu her defasında bu geçidi görecekti ve onun orada olduğunu bile bile görmezden gelmesi dengesini bozacak ve onu hasta edecekti. Her nasılsa tüm bunlar ona mantıklı geliyordu ve Mike'ın arzusu geriye doğru de-

ğil, ileriye doğru gitmekti; böylece çantalarını ve heybesini alıp geçitten geçti ve yolculuğunun başlangıcı olan yola çıktı. Bu herhangi bir kanyonda olabileceği gibi toprak bir yoldu. Mike heyecanlanmıştı ve geçidi ardında bırakarak hızla ilerlemeye başladı.

Mike tam geçitten geçmişti ki, karanlık, gölge gibi, yeşilimsi bir yaratık da geçitten içeri süzüldü. Onun geçtiği yerde çalılar soluyordu ve eğer Mike ilerlememiş olsaydı, yaratığın pis kokusunu duyup varlığını fark edebilirdi. Yaratık hızla Michael Thomas'ın arkasında pozisyon aldı ve onu kendisini göremeyeceği bir mesafeden, ama hızına ayak uydurarak izlemeye başladı. Hızlı ve kurnaz bir hayalet gibi, Mike'ın heyecanını ve sevincini eşit derecede bir nefret ve karanlık amaçla gölgeliyordu. Ama Mike onun varlığından habersizdi.

Yola koyulduktan kısa bir süre sonra Michael Thomas manzaranın, hatta toprağın verdiği hissin çok değiştiğini fark etti. Artık geniş bir alana yayılan Los Angeles kentini ya da banliyö evlerini göremez olmuştu. Aslında çevrede telefon direkleri, uçaklar ve otobanlar gibi hiçbir uygarlık işareti yoktu. O, bu yeni toprak yola, yılbaşında armağan paketlerini açan bir çocuk gibi heyecanla girmişti, hiçbir şey düşünmeden yürüyordu ve şimdi, attığı her adımla birlikte başka bir dünyanın derinliklerine doğru ilerlediğini fark ediyordu. Bu yolculuk onu bildiği realiteden gerçekten çok uzak olan bir realiteye götürmekteydi. Mike, şu anda dünya ile cennet arasında yer alan ve kendisini yuvaya gidişin onuruna hazırlayacak spiritüel eğitimini başlatabileceği bir yerde bulunup bulunmadığını merak etti. Dar patika gittikçe genişlemiş ve şimdi neredeyse normal bir yolun genişliğine ulaşmıştı. Yol yaklaşık bir buçuk metre genişliğindeydi, üzerinde herhangi bir ayak izi yoktu ve takip edilmesi çok kolaydı.

Mike birden geri döndü. O neydi? Koyu yeşil ve hızlı hareket eden bir şeyin sol taraftaki bir kayanın arkasına gizlendiğini görmüştü. *Vahşi bir hayvan olmalı,* diye düşündü. Ardında kalan yol gitmekte olduğu yolun bir yansıması gibi görünüyordu; bu yemyeşil ağaçların, çayırların ve kayalıkların arasından kıvrıla kıvrıla giden ve uzaktaki tepelerin ardında kaybolan uzun bir yoldu. Kusursuz bir doğa tuvalinde tam olmaları gereken yerlerde beliren renkler gibi çiçekler tüm manzarayı süslüyordu.

Mike dinlenmek için durdu. Saati yoktu, ama güneşin konumuna bakarak saatin yaklaşık iki olduğunu tahmin etti; yemek vakti gelmişti. Yolun kenarına oturdu ve sabah kahvaltısından kalan son artıkları yedi. Sonra çevreye bakıp durgunluğu hissetti.

Hiç kuş yok, diye düşündü. Ayaklarının altındaki toprağa daha yakından baktı. *Hiç böcek de yok. Bu gerçekten garip bir yer.* Bu durum üzerinde düşünürken birden saçlarında bir esinti hissetti. *En azından hava var!* Gökyüzüne baktı ve canlandırıcı, harika bir günün saf mavisini gördü.

Mike, torbasında hiç yiyecek kalmadığını fark etti, ama yalnız olmadığını ve Tanrı'nın onun rızkını vereceğini de biliyordu. Musa'nın İsrail kabileleriyle kırk yıl çölde dolaşmasıyla ilgili öyküyü hatırladı. O göçebelerin gökyüzünden gelen yiyeceklerle beslendiklerini hatırladı ve bu öykünün doğru olup olmadığını merak etti. *Musa'yı takip eden o ailelerin bugün bizim sahip olduklarımıza çok benzer dik başlı evlatları vardı herhalde,* diye düşündü. Onların ebeveynlerine dönüp "Hey! Benim çocukluğumdan beri şu kayalığın çevresinden sekiz kere geçtik! Musa denen bu adama niye güveniyorsunuz? O bize daireler çizdirip duruyor! Çöl o kadar büyük bir yer değil ki! Duyuyor musunuz?" diye karşı çıktıklarını görebiliyordu.

Mike tüm bunları düşünürken güldü, sonra kendisinin de daireler çizdiğini gösteren bir biçimde, kısa süre sonra aynı kayayı görüp görmeyeceğini merak etti! O da, tıpkı çöldeki İsrailliler gibi, nereye gittiğini bilmiyordu ve yiyeceği yoktu! Aradaki benzerlik onu daha da çok güldürdü.

Belki bu gülüş onurlandırılmıştı ya da belki zamanı gelmişti, ama genişleyen toprak yoldaki sonraki dönemeçte Mike onu gördü. O birinci evdi ve parlak mavi renkteydi! *Aman Tanrım,* diye düşündü. *Eğer ünlü mimar Frank Lloyd Wright bunu görebilseydi çığlık atardı!* İçinden güldü. *Umarım bu saygısızlık olarak görülmez,* diye düşündü, *ama daha önce hiç mavi bir ev görmemiştim.* Yol aslında evin kapısına uzanıyordu, böylece Mike bu evin onun ilk durağı olması gerektiğini anladı. Zaten çevrede başka bir yapı da görünmüyordu.

Küçük kır evine doğru yaklaşırken, onun kobalt mavisi tonunda olduğunu ve her nedense içten dışa doğru yumuşak bir biçimde parladığını gördü. Kapıya uzanan yola dönünce, bu evi "HARİTALAR EVİ" olarak tanımlayan küçük bir tabela gördü. Mike bunun istemiş olduğu bir şey olduğunu fark etti! Şimdi bir yerlere varıyordu. Belki yolculuğun geriye kalanı bu kadar belirsizlikle dolu olmayacaktı. Güncel bir harita bu yabancı topraklarda değerli bir gereç olacaktı.

Evin kapısı aniden açıldı ve dışarıya güzel, büyük ve evin rengine tam uyan mavi bir varlık çıktı! Bunun meleksi bir varlık olduğu aşikârdı, çünkü vizyondaki melek gibi bu da bir insanın olabileceğinden daha büyüktü. Mevcudiyeti havayı harika bir hisle ve bir çiçek kokusuyla dolduruyordu. Michael, vizyonda olduğu gibi, bu varlığın kokusunu da açıkça duyabiliyordu! Büyük mavi varlık onunla karşı karşıya geldi.

"Merhaba, Saf Niyetli Michael Thomas. Seni bekliyorduk."

Vizyondaki meleğin aksine, bu meleğin yüzü açıkça görü-

lebiliyordu ve Mike, karşısındaki varlık ne derse desin, onda sürekli bir esenlik ve neşe ifadesini görebiliyordu. Bu karşılamadan hoşnut olmuş ve duruma saygı duymuştu. O da meleği selamladı.

"Sana da merhaba, sevgili büyük mavi varlık" dedi. Hemen ardından zorlukla yutkundu. Ya melek kendine mavi denmesini istemiyorduysa? Ya sadece insanlar onu mavi olarak algılıyorlarsa ve o gerçekte mavi değilse? Belki o mavi renkten hoşlanmıyordu bile! Beşeri zihninden geçen bu düşünceler karşısında bir iç geçirdi.

"Ben her varlığa mavi görünürüm, Saf Niyetli Michael Thomas" diye konuştu melek, "ve beni selamlayışını sevinçle kabul ediyorum. Şimdi lütfen Haritalar Evi'ne gir ve geceyi burada geçirmeye hazırlan."

Bu kez Mike bir melek onun düşüncelerini okumuş ya da ilk meleğin dediği gibi, *hissetmiş* olduğu için memnun olmuştu. Sonuçta, birinci evin koruyucusunu gücendirmediğine memnun olmuştu.

Mike ve mavi melek, bu hiç de eşit olmayan iki varlık dönüp mavi eve girdiler. Kapı arkalarından kapanır kapanmaz, bir çift iri, öfkeli, pancar-kırmızısı göz evin girişinin biraz solundaki çalılığın ardında belirdi. Bu gözler son derece tetikteydiler. Hiç yorulmuyorlardı ve çok sabırlıydılar. Michael Thomas'ın yola devam etmeye hazır olduğunu görene kadar hiç kıpırdamayacak, öylece sabit bekleyeceklerdi.

Mike, içeri girdiğinde gördüğü manzara karşısında çok şaşırdı. Yapının içi muazzam büyüklükteydi! Dışı mütevazı ve sade olmasına karşın, içi sonsuza dek uzanıyor gibiydi. Vizyondaki meleğin *her şeyin göründüğü gibi olmayabileceğini* söylediğini hatırladı ve bunun onun farkındalığının garip yeni realitesinin bir parçası olduğu belliydi. Mike bu yeni algının ne

olduğunu merak etti. Onun daha büyük bir anlamı var mıydı?

Mike, meleği izleyerek, Haritalar Evi'nin yüksek tavanlı salonlarından geçti. İçerisi, belki Avrupa'da ziyaret edebileceğiniz türde, içinde her türlü önemli tarihî kitabın bulunduğu çok yüksek düzeyli bir kütüphaneye benziyordu. Ancak, burada kitap rafları yerine, duvarlarda -her biri bir parşömen içeren- on binlerce küçük ahşap oyuk vardı. Duvarlar sonsuza dek uzanıyor gibiydi ve girdikleri her salonun her iki yanında birkaç kat yüksekliğinde küçük oyuklar vardı. Mike henüz bu oyukları yakından görememişti, ama evin adı bunu ima ettiğinden, onlarda haritalar bulunuyor olabilirdi. Ama neden bu kadar çok harita vardı? Bu dev salonlardaki gezi hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu ve bu süreçte başka hiçbir canlıyla karşılaşmamışlardı.

"Burada yalnız mıyız?" diye sordu Mike. Melek döndü ve güldü.

"Sanırım, bu *yalnız* sözcüğüyle ne kastettiğine bağlı. Şu anda sen bu dünyadaki tüm insanların kontratlarını görüyorsun." Melek ileri doğru yürümeye devam etti.

Mike durdu ve mavi varlığın söyledikleri karşısında şaşkınlıkla bakakaldı. Melek yürümeye devam ettiğinden aralarındaki mesafe açıldı. Takip edilmediğini hisseden melek durdu, döndü ve Mike'ı sabırla bekledi. Hiçbir şey söylemedi.

Mike, içlerinde parşömenlerin yer aldığı sonsuz sayıda ahşap oyuk içeren çok-katlı raflara dayalı merdivenleri gördü. Melek o parşömenlerin kontratlar olduğunu söylemişti. Bu ne anlama geliyor olabilirdi?

Meleğe yetişince, "Bunu hiç anlamadım!" dedi yüksek sesle.

"Yolculuğun sona ermeden, anlayacaksın" diye rahatlatıcı bir sesle karşılık verdi melek. "Burada korkutucu hiçbir şey yok, Michael. Her şey düzen içindedir ve senin ziyaretini bek-

liyorduk ve ona saygı duyuyoruz. Senin niyetin saf ve hepimiz bunu görebiliyoruz. Gevşeyip rahatla ve bizim tarafımızdan sevildiğini bil."

Mavi varlığın sözleri Mike'ı gerçekten etkiledi. Evren'de herhangi bir varlığın söyleyebileceği hiçbir şey az önce ona söylenenlerden daha iyi olamazdı. Yoksa daha fazla hissetmeye mi başlıyordu? İlk melek de ona aynı sevgi titreşimlerini sunmuştu, ama şimdi daha önce hissettiğinden çok daha fazla duygusal tepki hissetmişti.

"Sevilmek harika bir his, değil mi Michael?" Mavi melek ona dönmüş ve tüm heybetiyle üzerine eğilmişti.

"Bu his nedir?" diye sordu Mike, yumuşak bir sesle. "Neredeyse ağlayacağımı hissediyorum."

"Başka bir titreşime geçiyorsun."

"Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum. Ah... sizin bir adınız var mı bayım?" Michael yine bu varlığı gücendirip gücendirmediğini merak etti. Ya o bir *dişi* melekse? Mike bu tür şeyleri hiç bilmiyordu, ama meleğin hali tavrı ve görünüşü pekâlâ kadınsı da olabilirdi.

"Bana sadece Mavi de" dedi melek, Mike'a bir göz kırparak. "Ben cinsiyetsizim, ama boyum ve sesim sana erkek olduğumu düşündürüyor. Öyle düşünebilirsin. Önemli değil." Melek, Mike'ın söylediklerini kavraması için bekledi. Sonra devam etti. "Bir insan olarak hücresel yapın birçok titreşim hızında var olabilir, Michael. Diyelim ki sen bir numaralı titreşim hızına alışıksın. Ona aşinasın ve o sana iyi hizmet etti. Ancak, bu yolculukta hedefine doğru ilerlemek için altıncı veya yedinci titreşim hızına çıkman gerekecek. Şu anda, daha iyi bir isim bulamadığım için ikinci hız diyeceğim bir titreşim hızına geçmektesin. Her bir titreşim hızı Tanrı'nın gerçek realitesiyle ilgili daha fazla farkındalık getirir. Şimdi hissetmek-

te olduğun sevginin farkındalığıdır. Sevgi yoğundur, Michael. O fiziksel özelliklere sahiptir ve güçlüdür. Yeni titreşim hızın sevgiyi daha önce hiç hissetmediğin kadar çok hissetmeni sağlıyor. Sevgi yuvanın özüdür ve ziyaret edeceğin her evle birlikte daha da yoğunlaşacaktır."

Michael Mavi'yi dinlemekten çok zevk alıyordu. Bu onun şimdiye kadar aldıklarından daha önemli bir açıklamaydı.

"Sen bir öğretmen misin?" diye sordu.

"Evet. Evlerin meleklerinin, sonuncusu hariç, her biri bu amaçla burada bulunmaktadır. Ben sana evimin bir parçası olan bazı gerçekleri açıklayacağım ve diğerleri de böyle yapacaklar. Bunları öğrendiğinde, Evren'in işleyiş biçimiyle ilgili çok daha geniş bir genel-bakışa sahip olacaksın. Benim görevim sana niyetini ifade ederek kazandığın bir şeyi vermektir. Sen benim evimde kontrat haritanı almak için bulunuyorsun. Yarın sabah sen yola çıkmadan önce onu sana sunacağım ve sorularını yanıtlayacağım. Bu evin birinci ev olması önemlidir, çünkü o yolculuğuna yardımcı olacaktır. Şimdi, senin için hazırlanmış yemeği yemeni ve dinlenmeni öneririm."

Mike yine Mavi'yi izledi; rengi çok mavi olsa da, onu çok tanıdık bir dost gibi hissetmeye başlamıştı. Mavi onu harika bir iç bahçeye götürdü; burada özenle yetiştirilmiş her türlü meyve ağacı ve sebze tarhı vardı. Işık, diğer her odada olduğu gibi, çatıdaki lombozlardan içeri süzülüyor ve ortamı doğal bir açık hava duygusuyla dolduruyordu. Ayrıca başka bir bölmeden gelen taze ekmek kokusu duyuluyordu.

"Bütün bu işlerle kim ilgileniyor?" diye sordu Mike. "Ben sadece seni görüyorum... hem sen hiç yemek yer misin?"

"Her evde böyle odalar vardır, Michael ve hayır, ben yemek yemem. Bu bahçe sadece seninle aynı yolda bulunan, bu öğrenim deneyiminde geçici olarak durdurulmuş bir zaman ge-

çiren, buradan geçen insanlar içindir. Bu bahçeyle birçok varlık ilgilenir, sadece sen onları şimdi görmüyorsun. Bilgi yolunda yürürken yiyeceksiz, barınaksız kalmayacaksın ve sağlıklı olacaksın. Bu bizim seni ve niyetini onurlandırma tarzımızdır."

Michael, mavi varlığı öbür odalara doğru takip ederken, büyük bir şefkatle korunduğunu hissetmeye başlamıştı. En sonunda antika görünümlü bir yatak odasına geldiler; harika bir sayvanlı yatak ve el değmemiş beyaz dantelli çarşaflar Mike'ı yorgun bedenini o yatağa külçe gibi bırakmaya davet ediyordu. Derin bir uykunun rahatlığını ve güvenliğini sunan şişkin yastıklar onu çağırıyordu. Mike kendisi için yapılan kapsamlı hazırlık karşısında hayretler içinde kalmıştı.

"Tüm bunlar benim için mi?" diye sordu, etkilenmiş bir halde.

"Sen ve diğerleri için, Michael. Bunlar seninle aynı niyete sahip olanlar için hazırlanır."

Bitişik odada adeta bir ziyafet sofrası hazırlanmıştı. Orada bir kişinin yiyebileceğinden çok daha fazla ve lezzetli yemekler yer alıyordu.

"Dilediğini ye, Michael" diye önerdi Mavi. "Hiçbir yiyecek ziyan olmayacaktır. Ama kalan yiyecekleri saklama. Onları yanında götürme dürtüsüne diren. Bu senin sürecinin bir sınavıdır; bu daha sonra tam olarak anlayacağın bir şeydir."

Mavi, odadan çıkarak Mike'ı yalnız bıraktı. Mike çantalarını yere bıraktı, hemen sofraya oturup daha önce pek yapmadığı gibi tıka basa yedi. Oburluk yapmamaya çalışıyordu, ama yine de karnını bu nefis yemeklerle tamamen doldurdu. Göz kapakları kapanmaya başlamıştı ve bulunduğu ortam sevecen ebeveynlerinin koruması altında geçen çocukluğundan beri hissetmediği bir rahatlık duygusu yaratıyordu.

Ah, keşke bu duyguyu hep hissedebilsem diye düşündü Mi-

ke. Tüm bunlar bir insan olmaya değerdi. Sofradan kalktı, bulaşıkları sabah yıkamaya karar vermişti. Çok yorgundu! Giysilerini güçlükle çıkardı ve duvardaki askılara astı. Sonra kendini yatağa attı ve huzurlu bir uykunun sıcak kozası onu hemen sardı.

Ertesi sabah sessizlik içinde uyandığında, kendini çok dinlenmiş ve canlanmış hissetti. Yıkanıp yemek odasına gitti ve orada önceki geceden kalma tüm bulaşıkların kaldırılıp, onun yerine mükemmel bir kahvaltı sofrasının hazırlanmış olduğunu gördü! Aslında, onu uyandıran şeylerden biri de burnuna gelen taze yumurta, patates ve nefis ekmek kokusuydu. Mike, tek başına yaptığı kahvaltının tadını çıkarırken, yuvaya gitme isteğinin uygun olup olmadığını tekrar düşündü.

Dünya deneyiminden kurtulmak istemek yanlış mı? diye sordu kendi kendine. *Geride bırakılanlar ne olacak? Onlar benim deneyimleyeceğim titreşimsel yükselişi deneyimleyemeyecekler. Bu adil mi?* Arkadaşlarını ve birlikte çalıştığı insanları düşünürken bir melankoli duygusu varlığını kaplamaya başladı. Hatta eski sevgilisi için bile üzüntü duyuyordu!

Neler oluyor? diye merak etti. *Herkes için empati hissetmeye başlıyorum. Bu her zamanki ben değilim. Bu aslında acı verici! Başkalarının sahip olmadıkları bir şeye sahip olduğum için vicdan azabı duymaya başlıyorum. Bu benim yanlış bir iş yaptığım anlamına mı geliyor? Geri mi dönmeliyim?*

"Kendine bu soruyu sorman kaçınılmazdır, Michael" dedi, birdenbire kapıda beliren ve bir kez daha Mike'ın hislerini algılayan Mavi. Şaşırmış olsa da, Mike Mavi'yi görmekten mutlu olmuştu ve onu başıyla selamladı.

"Bana bunlardan söz et, Mavi" dedi. "Gerçekten rehberliğe ihtiyacım var. Doğru şeyi yapıp yapmadığımı düşünmeye başladım."

"Ruh'un çalışması olağanüstüdür, Saf Niyetli Michael Thomas" dedi Mavi. "Ve insanın aydınlanmasının ön koşulu şudur: Önce kendin için gerekli gördüğün şeyi yap. Seçtiğin yolçuluğa tek başına çık ve bu yolculuğun onuru eşzamanlı olarak çevrendeki insanlara aktarılacaktır, çünkü bir insanın niyeti daima birçok insanı etkiler."

"Seni yine tam olarak anlamıyorum, Mavi" dedi Mike, kafası karışmış bir halde.

"Şu anda anlamasan da, Michael, eylemlerin diğerlerini etkileyecek, onlara aynı kararı verme fırsatını sunacak; eğer sen şu anda burada bulunmayı seçmemiş olsaydın, onlar da bu fırsatlara sahip olamazlardı. Söylediklerimin doğruluğuna güven ve seçiminden ötürü kendini kınama."

Mike, ruhunun üzerinden bir yükün kalktığını hissetti. Mavi bu spiritüel işleyişin nedenini tam olarak anlamasını sağlayamamıştı, ama onun güven verici sözleri yeterliydi ve şimdi yola devam etme konusunda kendini çok daha iyi hissediyordu.

Mike çantalarını alıp kaldığı yerden ayrıldı. Çıkış kapısına götüren büyük koridora çıktı. O gördüklerinin muazzamlığına bir kez daha hayretler içinde bakarken, Mavi onun ardından yavaş yavaş yürüyordu. Mike'ın heybesinden ucu görünen ekmekleri fark etti, ama bir şey demedi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Mike. "Bu yönde mi devam etmeliyim?" Kendi haritasını almak üzere olduğunu biliyor ve Mavi'nin onu yönlendirmesini istiyordu.

"Şimdi durabilirsin" dedi Mavi. Çok büyük, mavi ve süslü bir salonun ortasında durdular; Mavi bir merdivenin dayalı olduğu bir duvara doğru sessizce yürüdü. "Buraya gel, Michael."

Mike söyleneni yaptı ve Mavi'nin talimatına uyarak, kendi haritasının bulunduğu bölmeyi bulmak için o uzun merdivene tırmandı. Yukarı çıkarken, her bir oyuğun üzerinde bir

ismin bulunduğunu fark etti. Aslında her bölmede iki isim vardı. Bir isim Arap, diğeri ise Latin harfleriyle yazılmış gibiydi. Bölmeler alfabetik sıraya göre değil, Mike'ın bilmediği, ama hiç kuşkusuz Mavi'nin bildiği bir sisteme göre düzenlenmişti. Mavi ona tam olarak nereye bakacağını söylemişti ve şimdi onun işaret ettiği yerden bir metre kadar uzaktaydı.

En sonunda onu gördü. Bölmenin üzerinde, tüm bölmelerde yer alan ve Mike'ın *belki melek dilidir* diye düşündüğü garip yazının yanı sıra, "Michael Thomas" yazıyordu. Ona diğer bölmelere bakmaması, sadece kendi parşömenini alıp, incelemek üzere aşağı indirmesi söylenmişti. Mike tam parşömeni alıp merdivenden aşağı inmek üzereydi ki gözleri iki bölmenin üzerindeki isimlere takıldı ve heyecandan kalbi duracak gibi oldu. Annesinin ve babasının bölmeleri de oradaydı! Düzenleme aile grupları olarak yapılmıştı! Büyük salonda kullanılan spiritüel sistem buydu. Mike başkasının parşömenine dokunmasının kesinlikle yasak olduğunu biliyordu, ama kendisi için bir anlam ifade etmeyen bazı isimleri okurken biraz fazla oyalandı. *Bu isimler neden benim aile grubum içinde yer alıyor?* diye merak etti.

"Michael?" diye sorarcasına seslendi Mavi.

"Geliyorum efendim" dedi Mike biraz utanarak. Mavi onun ne düşündüğünü biliyordu, ama Mike bu kutsal yerin protokolünü bozacak türde bir soru sormayacaktı. Düşünceli bir halde uzun merdivenden indi ve parşömeni Mavi'ye verdi. Mavi Mike'a uzun bir an baktı; o bakışta hiçbir sır yoktu. Sistemin kutsanmış yollarına saygı gösterdiği için Mavi ona minnettarlıkla bakıyordu ve Mike bu bakışla Tanrı'nın sevgisinin tüm varlığına nüfuz ettiğini hissetti. Bu sözsüz iletişimde birbirlerine içtenlikle gülümsediler. Mike sözcüklerin artık gerekli olmadığını hissetmeye başlıyordu! Görünüşe göre, istediği her şe-

yi yüksek sesle söylemeden Mavi'ye iletebilirdi. *Bu çok garip!* diye düşündü.

"Görmek üzere olduğun şey kadar garip değil" diye yanıtladı Mavi onun düşüncesini. *Şu işe bak! Burada hiçbir şeyi saklamam mümkün değil,* diye içinden geçirdi Mike. Mavi onun son düşüncesini duymazdan geldi ve küçük parşömeni bir masanın üzerine koydu. Sonra dönüp Mike'a baktı.

"Saf Niyetli Michael Thomas" diye resmi bir biçimde konuştu Mavi, "bu senin yaşam haritan. Bu noktadan itibaren onu yanında taşıyacaksın. O sana sevgiyle sunuluyor ve sahip olduğun en değerli şeylerden biri olacak." Mike birden ilk meleğin yeni enerjinin eskisine kıyasla çok daha *anlık* olduğunu söylediğini hatırladı ve bunu Mavi'ye sordu.

"Bu harita anlık mı?"

"Arzu edebileceğinden çok daha anlık" diye mizahî bir yanıt geldi mavi varlıktan. Hatta Mike onun kıs kıs güldüğünü duyar gibi oldu.

Mavi, haritayı Mike'a verdi ve onu incelemesini işaret etti. Mike, bir çocuğun bir armağan aldığı anın tadını çıkarması gibi, haritayı alıp bir an göğsüne bastırdı. O anın kutsallığını hissetti ve haritayı meleği gülümseten gösterişli bir tavırla açtı. Mavi ne olacağını biliyordu.

Mike'ın tüm merakı ve beklentisi küçük parşömeni açtığı anda yok oldu. Parşömen boştu! Yoksa değil miydi? Parşömenin tam ortasında, ancak dikkatle bakılırsa görülebilecek bazı harfler ve semboller vardı. Mike eğilip onlara dikkatle baktı. Bir ok kırmızı bir noktayı işaret ediyordu. Noktanın yanında "BULUNDUĞUN YER" yazıyordu. Ayrıca "Haritalar Evi"ni gösteren küçük bir sembol yer alıyordu. Bu noktanın çevresinde iki buçuk santimlik küçük, ama çok ayrıntılı bir alan çizilmişti; burada Mike'ın izlediği yol gösteriliyordu, ama bu yol

yarıda kesilmişti! Harita sadece Mike'ın nerede bulunduğunu gösteriyor ve her yönde yüz metre kadar uzanan küçük bir alanı ayrıntılı bir biçimde sergiliyordu.

"Bu da ne?" diye, pek saygılı olmayan bir biçimde sordu Mike. "Bu bir melek şakası mı, Mavi? Haritalar Evi'ne kadar bunca yolu sadece Haritalar Evi'nde bulunduğumu gösteren bir *kutsal* parşömeni almak için mi geldim?"

"Her şey her zaman göründüğü gibi değildir, Saf Niyetli Michael Thomas. Bu armağanı al ve yanında götür." Mavi, soruyu gerçekten yanıtlamamıştı.

Mike soruyu tekrar sormasının işe yaramayacağını hissetmişti, böylece yararsız görünen bu haritayı alıp heybesine koydu. Açıkça düş kırıklığına uğramıştı. Mavi onu ön kapıya kadar götürdü ve birlikte dışarı çıktılar. Melek onunla yüz yüze durdu.

"Michael, yuvaya yolculuğuna devam etmeden önce sana sormam gereken bir soru var."

"Soru nedir, Mavi arkadaşım?" diye sordu Mike.

"Saf Niyetli Michael Thomas, Tanrı'yı seviyor musun?" Mavi çok ciddiydi.

Mike ilk meleğin de aynı soruyu aynı ciddiyetle sorduğunu hatırladı ve bunu garip buldu. Bu tekrarlamanın neden önemli olduğunu merak etmişti.

"Sevgili, muhteşem mavi öğretmen, kalbimi görebildiğine göre, Tanrı'yı gerçekten sevdiğimi de biliyorsundur." Mike, meleğin yüzüne bakarak onun sorusunu dürüstçe yanıtlamıştı.

"Öyle!" dedi Mavi ve hemen ardından küçük mavi eve girerek kapıyı kapattı. Michael, melekle bağlantısının aniden koptuğunu hissetti. *Bu varlıklar hiç hoşça kal demezler mi?* diye düşündü.

***

Hava sakin ve hoştu. Mike çantalarını ve içinde mavi evden aldığı ekmek bulunan heybesini aldı ve onu yeni dersler öğreneceği başka bir eve götüreceğini bildiği toprak yolda ilerlemeye başladı. Bu sırada, Haritalar Evi'nde yaşadığı durumdaki gülünçlüğü düşündü: *Bir harita düşün ki sana sadece o anda nerede bulunduğunu söylesin Ne kadar yararsız. Ben nerede bulunduğumu elbette biliyorum! Bu ne kadar komik bir yer.*

Saf Niyetli Michael Thomas yuvaya giden yoluna devam ederken, içinde bulunduğu durum onu çok güldürdü ve kahkahaları tepelerde yankılandı. Kahkahaları onun sadece iki yüz metre gerisinde pusuya yatmış olan karanlık bir varlığın siğillerle-kaplı yeşil kulaklarına da ulaştı. Mike'ın, bu karanlık siluetin onun tekrar yola çıkmasını sabırla beklediğinden ve bir kez daha onu adım adım izlediğinden hiç haberi yoktu. Bu şey bu âleme ait değildi. Onun yemek yemeye ve uyumaya ihtiyacı yoktu. Hiçbir sevinci yoktu, sadece Michael Thomas'ın sonuncu eve ulaşmasını engellemeye azmetmişti. Gündemini oluşturmuştu ve Saf Niyetli Michael Thomas ile arasındaki mesafeyi gittikçe kapatıyordu.

*****

5

İkinci Ev

Çok geçmeden Mike yolculuğunda bu noktaya kadar alıştığından farklı bir şeyle karşılaşacağını fark etti. Bu yolda kolayca ilerlerken, kendisine hangi yöne gideceğiyle ilgili bir seçimin sunulacağını hiç düşünmemişti. Ayrıca, izlendiğini sezgisel olarak algılıyor ve bu durum kafasını karıştırıyordu.

Tırmanmakta olduğu yolun ilerisinde onu bir sorunun beklediğini açıkça görebiliyordu; orada bir yol ayrımı vardı ve onu sonraki eve götürecek yolu seçmesi gerekecekti. İkiye ayrılan yola bakarak durdu ve omuzlarını silkti.

Bu ne? diye düşündü. *Renkli evler ve meleklerle dolu bu garip yerde gideceğim yolu nasıl bilebilirim?* Mike kendi kendine sorduğu bu sorulara bir yanıt almayı beklemiyordu, ama canı sıkılmıştı. Sonra birden haritasını hatırladı.

Yolun kenarına oturdu. Haritayı ekmeğin olduğu heybeye koymuştu ve tam onu çıkaracakken heybeden gelen koku yüzünden neredeyse bayılacak gibi oldu. *Bu leş kokusu da ne?* dedi yüksek sesle.

Koku o kadar kötüydü ki Mike neredeyse ona neden olan şeyi görmek istemedi. Bu kesinlikle organik bir kokuydu, bu yüzden onun ekmekten geldiğini tahmin etti. Yanılmamıştı.

Kokunun kutsal ama görünüşte yararsız haritaya zarar vermemiş olduğunu umarak haritayı heybeden dikkatle çıkardı. Harita heybeden tek parça halinde çıktı, ama ekmek paramparça olmuştu. Heybenin içindekileri yere boşalttı ve gördüğü şey karşısında irkildi.

Yere dökülen ekmek parçaları sanki tropikal bir yağmur

ormanında aylarca kalıp çürümüş gibi görünüyordu. Kokmuş ekmek parçaları küften kararmışlardı ve Mike bu gerçekten garip diyardaki ilk böcekleri gördü; orada adeta binlerce böcek kaynaşıyordu! Bu adeta bir kurtçuk kolonisiydi! Mike heybeyi yere atıp hızla ayağa kalktı. *Ekmek leş değildir!* diye düşündü. *Burada çürümüş bir et yok! Öyleyse bu nasıl olabilir? Hem mavi evden ayrılalı ancak birkaç saat geçti! Bir et bile bu kadar zamanda bu hale gelmezdi. Neler oluyor?*

Burnunu tıkayarak eğildi ve yerdeki şeye daha yakından baktı. Yerde kaynaşan kara kütle gözlerinin önünde bozulmaya devam ediyordu. Küçük, iğrenç yaratıkların çürüyen kütleden geriye kalanı ve sonra birbirlerini yemelerini izledi! Bu manzara karşısında dehşete düşmüştü ve onu daha fazla görmemek için başını hızla geriye çevirdi ve orada gözüne bir şey ilişti.

Evet, orada bir şey var! Yeşil ve belirsiz bir şeyin onun bakışlarından hızla kaçıp çalılıkların arasına gizlendiğini görmüştü. Omurgası boyunca gidip gelen bir ürperti hissetti. Sezgisel olarak, geriye dönüp o şeyin ne olduğuna bakmasının tehlikeli olacağını hissetmişti, bu yüzden olduğu yerde kaldı. Önünde bir yol ayrımı vardı. Belki bir hayvan veya bir yaratık onu takip ediyordu. Bu kutsal yerde neler oluyordu? Peki, ekmeğe ne olmuştu?

Mike dönüp, yere döktüğü iğrenç kütleye baktı yine, ama onun yerinde şimdi sadece bir toz yığının bulunduğunu gördü! Orada ne kurtçuklar, ne çürümüş ekmek ne de koku kalmıştı. O tamamen aslına geri dönmüştü ve şimdi hafif rüzgârla uçup gitmeye başlıyordu.

Bunun anlamı neydi? Mike, meleğin onu yanına hiçbir yiyecek almaması konusunda uyardığını hatırladı, ama bunun yolda atıştırabileceği ekmeği de kapsadığını düşünmemişti! Bel-

ki evdeki yiyecekler farklıydı ve yolda uzun süre dayanmıyorlardı. Haritaya endişeyle baktı, üzerinde kalmış olabilecek kurtçuklara dokunmamak için onu yerden dikkatle aldı. Harita onu heybeye ilk koyduğunda olduğu gibi yepyeni duruyordu. Mike anlamamıştı, harita yol boyunca çürüyen ekmeğin yanında durmuş, ama hiç zarar görmemişti. Sonra yerdeki heybeyi aldı ve onu biraz çekinerek kokladı. Ancak birkaç dakika önce içine işleyen o korkunç kokudan eser yoktu. Mike gerçekte neyin olup bittiğini hiç anlamamıştı, ama değerli bir ders almıştı: Bir daha asla yoldaki bir evden ayrılırken yanına bir yiyecek almayacaktı.

Arkasında yine bir şey hareket etmişti! Mike'ın kafasında tehlike çanları çalmaya başladı, oradan hemen uzaklaşmalıydı! Kendini çaresiz hissetti. İçgüdüsel olarak, ilerideki yol ayrımında hangi yöne gitmesi gerektiğiyle ilgili bir ipucu vereceği umuduyla haritayı açtı. Haritada yine yanında BULUNDUĞUN YER yazan o kırmızı nokta ve bulunduğu yer görünüyordu. Bu işe yaramaz şeyde yoldaki ayrım bile görünmüyordu!

"Kahretsin!" diye haykırdı. Bu küfür bu yere hiç uygun düşmüyordu, ama Mike'ın yılgınlığını yansıtıyordu.

"Bir harita, Mavi!"

Yine arkasında bir hareket hissetti. O şey gittikçe yaklaşıyor muydu? Onu neden göremiyordu? Nasıl bu kadar hızlı hareket edebiliyordu? O neydi? Mike artık paniğe kapılmıştı ve hızla doğruldu, iki adımda bir arkasına bakarak ileri doğru yürümeye başladı. Çevik yaratık, Mike arkasına bakarken kendini göstermiyordu. Peki, onun ne zaman önüne bakacağını nasıl bilebiliyordu? Mike gittikçe hızlandı, en sonunda bir hızlı yürüme yarışında olduğu gibi yürümeye başladı. Arkasındaki varlık da onun hızına ayak uydurmuştu. Mike, yol ayrımına ka-

dar olan çeyrek millik mesafeyi bu şaşırtıcı yerde hiç yapmadığı kadar hızlı katetmişti. O, korkuyordu.

Yol ayrımına ulaştığında, hızlı yürümekten -ve korkudan- nefes nefese kalmıştı. Bu yol ayrımına hangi yöne gideceğini hiç bilmeden gelmiş, ama şimdi kararsızlıktan çılgına dönmüştü. İki yolun kesiştiği yerde hareketsiz durdu, göğsü panikle inip kalkıyordu ve çaresizlik içinde gökyüzüne doğru haykırdı.

"Mavi! Bana yol göster!"

Mike Mavi'den bir yanıt almayı beklemiyordu, bu yüzden kafasının içinde yumuşak bir ses duyunca çok şaşırdı.

"Haritayı kullan, Michael. Çabuk ol!"

Mike, daha birkaç dakika önce haritaya bakmış olmasına rağmen, bu isteğin garipliğini veya mantıksızlığını sorgulayacak halde değildi. Hızla haritayı tekrar açtı. Yanında BULUNDUĞUN YER yazan kırmızı nokta görünüşte aynı yerdeydi. Noktanın yeri değişmiyor, daima haritanın merkezinde kalıyordu. Ama o da ne? Mike yüzünden terler damlarken haritaya daha yakından baktı.

Kırmızı nokta şimdi yol ayrımını gösteriyordu! Mike o anda tam yol ayrımında durduğundan, harita şimdi *içinde bulunulan* bu durumu gösteriyordu. O, *anlıktı*. Ama Mike'ın durup, mavi meleğin daha önce bu sözcükle ilgili yaptığı espriyi anlayacak hali yoktu. Haritaya daha yakından baktı. Yoldaki ayrımın yanı sıra, şimdi bir de açıkça sağdaki yolu işaret eden bir ok vardı!

Mike tereddüt etmedi. Haritayı sararak, aceleyle sağdaki yola yöneldi ve küçük bir tepeye doğru ilerledi. Göremediği bir takipçisinin bulunduğunu hissederek, hatta bilerek her fırsatta geriye bakmayı sürdürüyordu. Belirsiz yeşil şekil bir kayadan bir çalılığa doğru adeta uçarak, Mike'ın artan hızına ayak uyduruyordu. Mike, tepenin üstüne çıkınca rahat bir nefes al-

dı. İleride başka bir ev görmüştü! Kurtuluşunun yakın olduğunu hissetti. Sık sık arkasına bakarak hızlandı ve güvenlik, barınak ve yemek bulacağını bildiği o eve doğru tepeden aşağı koştu.

Mike'ın ardındaki karanlık yaratık çılgına dönmüştü! Eğer Mike yolda biraz daha tereddüt etmiş olsaydı yaratık onu yakalayacaktı! Yaratık kaçırdığı fırsat yüzünden hiddetten köpürüyordu. Sonra, Michael Thomas'ın içine girdiği parlak turuncu renkli evin hemen yanındaki bir ağacın üzerinde yerini aldı ve sabırla beklemeye koyuldu. Bu uzun bir bekleyiş olacaktı, ama onun umurunda değildi.

***

Turuncu evin kapısında, Mike'ın karşılaşmayı umduğu melek bekliyordu. Hızla eve doğru koşan Mike az kalsın meleğe çarpıp onu yere devirecekti. Sonra onun "Turuncu" olarak adlandıracağı melek ilk sözlerini söyledi:

"Merhaba, Saf Niyetli Michael Thomas! Seni bekliyorduk."

"Sana da merhaba!" Mike ne kadar rahatladığının ve nefessiz kaldığının çok belli olmadığını umdu. Sesi titriyordu. Karşısında duran bu büyük turuncu varlığa sarılmamak için kendini zor tuttu. Tekrar korunuyor olduğu için çok mutluydu.

Turuncu renkli ev sahibi, "Lütfen içeri gir" diyerek onu "ARMAĞANLAR VE ALETLER EVİ"ne buyur etti. Mike kapının arkalarından kapanıp kapanmadığını kontrol etti. Az önce geçirdiği deneyim yüzünden hâlâ titreyerek ve zorlukla nefes alarak meleği takip etti. Hâlâ korkuyordu ve kafası bu şaşırtıcı zıtlıklar diyarıyla ilgili daha fazla soruyla dolmuştu.

Bu melek de öncekiler gibi muhteşem görünüyordu. Mike bu varlığın büyüklüğünden ve ondan yayılan iyilik ve sevecenlikten etkilenmişti. Bu varlık da önceki melekler gibi ona iyi

karşılandığını ve sevildiğini hissettirmişti. *Sanırım, hepsi aynı malzemeden yapılmışlar,* diye düşündü.

"Aslında, hepimiz aynı ailedeniz" dedi melek.

Mike, bu ruhanî varlıklarla birlikteyken iletişimin nasıl olduğunu bu kadar çabuk unuttuğu için utanmıştı.

Sadece "Affedersin" diyebildi. Turuncu ona doğru döndü, başını muzip bir ifadeyle yana eğerek baktı.

"Affetmek mi?" dedi. "Muhteşem olduğumu düşündüğün için mi? Sevildiğini hissettiğin için mi? Kim olduğumuzu merak ettiğin için mi?" Gülümsedi. "Buraya birçok konuk geldi, Michael. Bu ikinci evi ziyaret edenler arasında, şu ana kadar en az soru sormuş olan kişi sensin."

"Bunun için vaktimiz bol" diye yanıtladı Mike, içini çekerek. Aslında meleğe son dakikalarda yaşadığı korku ve panikle ilgili soru sormak istiyordu. Onu ne takip ediyordu? Melek bu sorunun geleceğini biliyordu.

"Bilmek istediğin şeyi sana söyleyemem, Michael" dedi.

"Söyleyemez misin, yoksa söylemez misin?" diye sordu Mike. Aslında bu soruyu laf olsun diye sormuştu. "Sorumun yanıtını bildiğini biliyorum" dedi. Bir an tereddüt etti, ardından peş peşe sorular sormaya başladı.

"Bunu bana neden söylemiyorsun?"

"Sen o konuda benden daha çok şey biliyorsun" diye karşılık verdi melek.

"Bu nasıl olabilir?"

"Burada her şey göründüğü gibi değildir."

"Buradan çıktığımda o şey orada olacak mı?"

"Evet."

"O buraya mı ait? Bu ruhanî ortama uygun düşmüyor da."

"Onun da senin kadar burada bulunmaya hakkı var."

"O bana zarar verebilir mi?"

"Evet."

"Kendimi savunmamın bir yolu var mı?"

"Evet."

"Bu konuda bana yardım edecek misin?"

"Bunun için buradayım." Mike sorgulamasını birden kesince melek de sessizce durdu.

Meleğin yanıtları onun her şeyi bildiğini gösteriyordu. Bunun üzerine Mike biraz rahatladı. *Eğer o biliyorsa, o zaman potansiyel olarak benim de öğreneceğim daha çok şey vardır* diye düşündü. *Sabırlı olacağım. İlerledikçe daha çok şeyin bana gösterileceğine eminim. Görünüşe göre, burada işler böyle yürüyor.* Sonra birden, daha bir saat önce haritanın ne kadar yararsız olduğunu düşündüğünü, ama onun tam ihtiyacı olduğu anda hayatını nasıl kurtardığını hatırladı.

"Tanrı çok günceldir, yaşanan andadır" dedi melek, adeta gülerek. Bir kez daha Michael'ın düşüncelerini okumuştu. Turuncu varlık döndü ve evin iç kısımlarına doğru ilerledi. Michael da onu takip etti.

"Buna alışmaya başlıyorum" dedi Mike, yürürken. "Bu, ihtiyaç duyduğun şeyin sana ancak ona tam ihtiyaç duyduğun anda sunulmasıdır, değil mi?"

"Onun gibi bir şey" diye yanıtladı melek. "İnsanın düşük titreşimli zaman çerçevesi lineerdir, Michael." Bu meleğin de bir öğretmen olduğu belliydi. "Meleklerin zamanı ise lineer değildir."

"Öyleyse SİZ zamanı nasıl algılıyorsunuz?" Konuşurken, bir eşya deposuna girmişlerdi. Bir eşya deposu? Önceki ev gibi, bu evin içi de muazzam büyüklükteydi. On beş metre yüksekliğindeki bu depoda sıra sıra ve üst üste istiflenmiş bir sürü sandığa bakarken Mike'ın ağzı hayretten açık kalmıştı.

"Bizim geçmişimiz ve geleceğimiz yoktur" diye karşılık ver-

di melek. “Sizin zaman kavramınız düz bir hat üzerinde ilerleyen bir trene benzer, bizimki ise lokomotifi hareketsiz bir biçimde, saat yönünde dönen bir platform üzerinde yer alır. Biz her zaman yolumuzun tümünü görebiliriz, çünkü o daima bizim altımızdadır ve dolayısıyla biz daima ‘şimdi’ zamanında bulunuruz. Bizim hareketimiz daima bilinen bir merkezin çevresinde vuku bulur. Sizin yolunuz düz olduğundan ve ileri doğru gittiğinizden, şimdiki anı asla tam olarak deneyimlemezsiniz. Geriye bakar ve bulunmuş olduğunuz yeri görürsünüz. İleriye bakar ve nereye gittiğinizi görürsünüz. Asla OLMA halini, o tip bir varoluşu deneyimleyemezsiniz. Onun yerine, YAPMA halini, o tip bir varoluşu deneyimlersiniz. Bu sizin düşük titreşiminizin bir parçasıdır ve boyutunuz için uygundur.”

BULUNDUĞUN YERİ gösteren kırmızı noktanın daima haritanın ortasında bulunduğunu ve yeni varoluşunun olaylarının o tek nokta çevresinde ileri geri hareket eder göründüğünü hatırlayan Mike “Bu sizin haritanızı açıklıyor” dedi. Sonra, *bu bir insan haritasının tam zıddı* diye düşündü.

“Doğru!” dedi Turuncu, yürümeye devam ederken. “Sizin zaman çerçevenizde, harita bellidir ve insan ona göre ilerler. Çünkü siz zamanı ve realiteyi değişmez, insanı ise değişken olarak algılarsınız. Bizim titreşimimize ve zaman çerçevemize yaklaştıkça, insan varlığı değişmez ve harita veya realite değişken olur.”

Mike’ın bunun üzerinde gerçekten düşünmesi gerekiyordu. Bu hem karmaşık, hem de tanıdık gelen bir bilgiydi. Turuncu evin dışındaki yol ayrımında yaşadığı deneyim, beklediğinden farklı olsa da, ona ruhsal haritasının değerini göstermişti. Bir daha böyle bir seçim yapması gerektiğinde, yol ayrımına gelene kadar endişelenmeyeceğini, haritanın orada ona doğru yolu göstereceğini biliyordu.

Mavi'nin yaptığı gibi, Turuncu da Mike'ı karnını doyurup dinlenebileceği bir yere götürürken birçok güzel ve süslü bölümden geçtiler. Ancak bu büyük evde, Haritalar Evi'ndeki gibi üzerinde isimlerin bulunduğu küçük bölmeler yerine, üzerinde isimlerin bulunduğu sandıklar vardı. Bu isimler de, çoğunlukla, Mike'ın okuyamadığı o garip Arap harfleriyle yazılmıştı, ama o bir yerlerde üzerinde isminin yer aldığı bir sandığın bulunduğunu ve çok geçmeden onu göreceğini tahmin etti ki bu tahmininde haklıydı.

"Bu senin odan" dedi Turuncu. "Yarın eğitimine başlayacağız. Yemeğin soldaki odada sunulacak. Sağdaki odada yıkanabilirsin. Yemeğin de hazır." Turuncu bu sözlerin hemen ardından kapıyı kapatıp gitti.

Mike kapalı kapıya bakakaldı. Meleğin vedalaşmadan gitmesine tepki olarak, *bir melek olabilirsin, ama sosyal nezaketten yoksunsun* diye düşündü. *Sanırım onların insan doğasını tam olarak anlamalarını bekleyemem.*

Daha önceki gibi mükellef bir akşam yemeği yedi. Lezzetli yemekleri mideye indirirken, el işi ahşap yemek takımına hayran oldu. Kirli tabakları başka birinin yıkaması için bırakmak ona garip geliyordu, ama sonra bulaşık yıkamaktan ne kadar nefret ettiğini hatırladı. Onları göremese de, burada bu işleri yapan varlıkların bulunması gerektiğini biliyordu. *Ne garip bir birleşim,* diye düşündü. *Meleklere ait olan, ama aynı zamanda düşük insan titreşiminde bulunanların ihtiyaçlarını karşılaması gereken bir yer.*

Mike oradaki lağım sistemini merak etmeye başlamıştı ki birden günlerdir tuvalete gitmediğini fark etti! Burada bir tuvalet yoktu! Banyo yapacak bir yer vardı, ama tuvalet yoktu. Çalılıktaki o geçitten geçtiğinden beri "doğanın çağrısı"nı hissetmemiş olduğunu fark etti! Bu şaşırtıcı diyarda bedenine bir

şeyler oluyordu. Tuvalete çıkmıyor oluşunu umursamıyordu, ama bu gerçekten garip bir durumdu.

***

Ertesi sabah Mike zinde bir halde uyandı. Taze meyve ve çeşitli ekmeklerden oluşan kahvaltısını tek başına yaptı ve bu harika yiyeceklerin tadını çıkardı. Bu meleksi yiyecekleri inceledi ve onların bir biçimde farklı olduklarını fark etti. Bunu Turuncu'ya sormaya karar verdi.

"Bu yiyecekler bizim zaman çerçevemizde bulunur" dedi, o anda odanın kapısında beliren Turuncu. O henüz gelmiş ve Mike'ın düşüncelerini duymuştu. Ve sözlerini şöyle sürdürdü: "Bu yiyecekler daha düşük bir titreşimde var olamaz ve boyutlararası olan ruhanî nitelikler içerirler. İşte bu yüzden insanlar burada tuvalete çıkma ihtiyacı duymazlar, Michael ve işte bu yüzden bu yiyecekler saklanamaz. Bu yiyeceklerin ne geleceği ne de geçmişi vardır. Yemeğin sen onu yemeden birkaç dakika önce yaratıldı ve eğer onu buradan çıkarmaya çalışırsan fazla dayanmayacaktır."

"Bunu keşfettim" dedi Mike, turuncu eve giden yolda az kalsın başını derde sokacak olan o iğrenç kütleyi hatırlayarak.

Melek, Mike'ı odadan çıkarıp, büyük, daire şeklinde ve iyi aydınlatılmış bir alana götürdü. Orada açılmış birkaç sandık ve insanların üzerinde dinlenebilecekleri birkaç turuncu sıra vardı. Başka hazırlıklar da yapılmıştı: Bunlar sunağa benzeyen bir şey, birkaç tütsü ve garip görünümlü birkaç paketti.

"Armağanlar ve Aletler Evi'ne hoş geldin, Saf Niyetli Michael Thomas" dedi melek, Mike ile yüz yüze durarak. "Lütfen otur. Burada epey zaman geçireceksin."

Bu uzun sürecek bir dizi dersin başlangıcıydı. Bunu, verilecek armağanların ve aletlerin yeni bir ruhsal titreşimde

kullanımıyla ilgili, daha da uzun sürecek bir uygulama ve sınama dönemi izleyecekti. Bunun için Mike'ın turuncu evde en az üç hafta kalması gerekiyordu.

Öğrenim süreci boyunca Turuncu sık sık "Titreşimini yavaş yavaş yükseltiyorsun, Michael" diyordu. "Bunlar sana vaat edilmiş olan ve üstlendiğin görevi başarmana yardımcı olacak armağanlar ve aletlerdir. Yuvaya gitme niyetinden ötürü onlar artık senindir. Tüm bunların nasıl çalıştığını bilmeden sonraki evlere giremez ve onların kullanımında ustalaşmadıkça kesinlikle yuvaya gidemezsin."

Mike onu dikkatle dinliyordu. Bunun yuva için bir hazırlık olduğunu biliyor ve bu eğitimden geçeceğinin ona söylendiğini hatırlıyordu. Ardından, Turuncu armağan paketlerini açtı. Bazı armağanlar muhteşem bir kristalden yapılmış görünüyordu ve onlar bunun için bir seremoniyle niyet eden Mike'ın -ruhsal gücünü tamamlamak üzere- bedenine sihirli bir biçimde yerleştirildi. Turuncu her birini Mike'a ayrıntılı biçimde açıkladı ve her birinin anlamını özümsemesi için ona zaman verdi. Sonra Mike'dan onların ne için olduğunu açıklamasını istedi. Bu kolay değildi, çünkü sınamanın büyük bölümü Mike'ın ilk kez duyduğu kavramlar hakkında konuşmasını ve yeni sözcükler kullanmasını gerektiriyordu.

Turuncu, insanların değişik varoluş âlemlerine, yani geçmiş yaşamlarına ait belirli nitelikleri taşıyarak dünyaya geldiklerinden söz etti. Mike bunu daha önce de duymuştu, ama onu bir melekten duymaya hazır değildi! Bir gün uzun saçlı bir Hintli gurunun bu konuyu açmasını bekleyebilirdi, ama bir meleğin değil! Turuncu, geçmiş yaşamların insanlığın başlıca ürünü olduğunu ve geçmiş bir yaşama ait talimatların yeni yaşama dersler olarak taşındığını söyledi. Bu derslere "karma" deniyordu; bazıları ise onları "hatırlama" ve "deneyim" olarak

adlandırıyordu. Karma insanların derslerini öğrenmelerini sağlıyor ve gezegene de bir biçimde yardımcı oluyordu. İnsanlar için işler yaşamlar boyunca böyle yürüyordu. Mike'ın da, yeni bir titreşime geçebilmek için eski niteliklerden, yani bu yaşamına taşıdığı karmik derslerden kurtulması gerekiyordu. Yuvaya giden yol, tıpkı yanında yiyecek taşımasına izin vermediği gibi, bu karmik dersleri taşımasına izin vermezdi.

Mike, öğretmenini dinlemediği için yolda çürüyen bir et yığınına dönüştüğünü düşündü. Öf! Böyle bir durum yaratmamak için tüm dikkatini Turuncu'ya verdi.

Turuncu onun düşüncelerini okumuştu. Yüksek sesle gülerek harika neşesini onunla paylaştı. Mike kendini Turuncu'ya çok yakın hissetti ve buna şaşırdı. O harika bir öğretmendi. "Merhaba" veya "hoşça kal" demeyi bilmese de, harika bir arkadaştı.

Turuncu Mike'a düşüncelerini enerji yaratacak biçimde nasıl şekillendireceğini de gösterdi. "Kendi realiteni böyle kontrol edersin" dedi. "Seni hak ettiğin ve plânladığın durumlara sevk etmesi için içsel, ruhsal hissedişini ve bilişini kullan." Mike bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama kendisine söylenildiği gibi yaptı ve görünüşe göre tüm sınavları geçti. Geçmiş yaşamlardan kalma tüm karmik nitelikleri temizleme armağanının yanı sıra, birlikte-yaratma denen ruhsal muktedirlik armağanı varlığına aktarıldı. Her bir armağan seremoni ve sözlü niyetle kutlanıyordu. Ayrıca, bu armağanlar turuncu meleğin yönetimi ve vesayeti altında Mike'ın bedeni tarafından massedildikçe, fizikselden ruhsala dönüşür görünüyorlardı.

Mike, sanki kutsal bir rahipliğe hazırlanmak için çalıştığını hissediyordu! Turuncu'nun ona öğrettiği şeyi sözle her ifade edişinde, meleğin aslında onun kalbine baktığını görebiliyordu! Turuncu onun üzerinde yoğunlaşıyor ve Mike'ın şu ya

da bu armağanın kendi ruhsal güç merkezine aktarılmasına niyet ettiğini ifade ettiği anlarda onun ruhunu okur görünüyordu. İlk başta bu rahatsız ediciydi, ama sonra Mike Turuncu'nun kendisinin yüksek sesle ifade ettiği şeyin doğru olup olmadığını, niyetinin dürüstlüğünü kontrol ettiğini anladı. Eğer o niyet ettiği şeye aslında inanmıyor olsaydı, yani numara yapıyor olsaydı, Turuncu bunu derhal anlayacak ve onun daha ileri gitmesine izin vermeyecekti.

İki haftayı aşkın bir sürenin sonunda küçük paketlerin hepsi açılmış, armağanlar açıklanmış, Mike'ın ruhsal benliğine katılmıştı ve o bu süreçte sınavlar vermişti. Bu sınavlardan biri özellikle zordu. Mike kapalı ve dar yerlerden korkardı; bunun nedenini bilmiyordu, ama çocukluğunda herhangi bir şekilde dar bir yere kapatıldığında panik atak geçirdiğini fark etmişti. Turuncu'nun armağanlarından biri bu fobiyi yenecek güçtü. Mike buna niyet etti ve gerekli seremoniyi yaptı. Turuncu ona, kapalı ve dar yerlerdeki panik hissinin bir KARMİK ÖRTÜ olduğunu ve onu temizlemenin Mike'ın bu yaşamına getirdiği birçok geçmiş yaşam deneyimini temizlemeyi temsil ettiğini söyledi.

Eğitim döneminde günler sonra büyük bir sandık açıldı. O sandıktan bir şey çıkmadı, onun yerine, Turuncu Mike'dan onun içine girmesini sevecen bir tavırla istedi! Mike sandığın içine girdi, kapak onun üzerine kapatıldı ve o sandığın içinde çömelirken zifiri karanlıkta kaldı. Turuncunun sandığın kapağını çaktığı çivilerle sağlamlaştırdığını kaygıyla duydu. Bunu sessizlik ve daha fazla karanlık izledi.

Mike kapalı yerde kendi nefesini açıkça duyabiliyordu ve sıkışık pozisyonunun fazlasıyla farkındaydı. Sessizlikte kalp atışlarını bile duyabiliyordu. Turuncu hiçbir açıklama yapmamıştı. Yapması da gerekmiyordu. Bu, Mike'ın numara yapama-

yacağı, kendini olduğundan farklı gösteremeyeceği bir başka sınavdı.

On saniye kadar, Mike'ın kalp atışları bu fobisinin anısıyla hızlandı. Sonra, tüm bedeni panikle titreme nöbetine girmesi gerekirken, tam tersine, klostrofobik his tamamen kayboldu ve Mike gevşeyip rahatladı. Bu armağanın işe yaradığını ve bedeninin önce eskisi gibi tepki gösterdiğini, ama yeni ruhunun onu durduğunu sevinçle fark etti. Tüm varlığını huzur kapladı, sonra kendi kendine şarkılar söyledi ve en sonunda uyuyakaldı. Bir saat sonra, Turuncu çok hoşnut bir halde sandığı açıp onu dışarı çıkardı.

"Harikasın, Saf Niyetli Michael Thomas" dedi gülümseyerek. Mike Turuncu'nun gözlerine baktığında onun kendisiyle gurur duyduğunu hissetti. "Herkes bu kadar başarılı olamıyor" diye ekledi meleksi varlık.

İlk kez o zaman Mike yuvaya gitmek isteyen diğer insanlar arasında bulunduğunu fark etti. Bu olgudan daha önce birkaç kere söz edilmiş, ama o bunun saklı olan anlamını görmemişti. Turuncu armağanları nihayet bitirip de, büyük aletleri ortaya çıkarana dek, Mike geceleri bu konuda düşündü. Turuncu büyük sandığı ortaya çıkardığında eğitimin üçüncü haftasıydı.

"Burada yolculuğunda ihtiyaç duyacağın üç alet var" dedi Turuncu, sözcükleri vurgulayarak. Sonra özel bir sandığın yanına gitti ve onu açtı. Turuncu'nun bir paketi veya sandığı açtığı her defasında, Mike oradaki sıraya umutla oturuyor; ruhsal farkındalığını, bilgisini veya gücünü artıracak hangi sihirli şeyin ortaya çıkacağını merak ederek bekliyordu. Ancak, bu kez meleğin ona vereceği şeye hazırlıklı değildi.

Turuncu'nun sırtı Mike'a dönüktü, bu yüzden o meleğin sandıktan neyi çıkardığını göremedi. Melek ilk aleti sunmak

için ona döndüğünde, Mike gümüş bir şeyin ışıltısını gördü. HAYIR! Bu mümkün değildi, Turuncu'nun elinde kocaman bir kılıç vardı!

"İşte gerçeğin kılıcı" dedi turuncu melek, silahı Michael'a verirken. Meleğin elinde bile büyük duran kılıç Mike'ın elinde kocaman duruyordu. Bu son derece ağır ve idaresi güç bir kılıçtı. Mike bunun olmakta olduğuna inanamıyordu.

"Bu gerçek bir kılıç!" diye bağırdı Turuncu'ya.

"O diğer armağanlar kadar gerçek" diye hatırlattı Turuncu. "Sadece, bu sonraki dört eve giderken bedeninin içinde değil, dışında taşıyacağın üç aletten biri."

Michael kılıcı bir süre tuttu, onun güzelliğini inceledi. Evet, onun üzerinde okuyamadığı bir isim vardı; onun kendi ismi olduğunu tahmin etti. Kılıcın üzerine, hepsi büyük bir ruhsal anlam içeren kabartma desenler işlenmişti. Kabzası genişti ve üzeri parlak kobalt mavisi bir taşla kaplıydı. Bu nefes kesici güzellikte bir kılıçtı ve iki kenarı da çok keskindi.

"Onu savurmaya çalış." Melek geri çekildi.

Michael denileni yaptı ve kılıç neredeyse kendi kendine savruldu! Kılıcın beklenmedik gücü Mike'ı yere devirdi! Tekrar denemek üzere ayağa kalkarken kendini aptal ve hantal hissetti. Turuncu onun devam etmesini engellemek için elini kaldırdı.

"Bak bakalım, bu işe yarayacak mı?" Melek tekrar sandığa yaklaştı ve onun içinden bir şey daha çıkardı. Bu yeni nesne de gümüş rengi bir ışıltı yayıyordu. Bu kocaman bir kalkandı! Mike gördüğüne inanamayarak başını iki yana salladı. Tüm bunlar ne içindi? Bu gerçekten garip bir durumdu. Ruhsal armağanlar? Savaş silahları? Yoksa o (Kral Arthur'un efsanevi sarayı) Camelot'taki bir geçmiş yaşama mı hazırlanıyordu?

"Her şey göründüğü gibi değildir, Saf Niyetli Michael Tho-

mas." Turuncu, elinde kalkanla onun karşısında durarak, kafası karışmış öğrencisinin düşüncelerini yanıtlamıştı. "Bunu dene."

Turuncu Mike'a kalkanı koluna nasıl geçireceğini gösterdi ve kalkan ile kılıcı ağırlık olarak dengeleme konusunda taktik verdi, böylece kılıcı yere devrilmeden sallayabilirdi.

"Michael" dedi melek, "kalkan Ruh'un (Tanrı'nın) bilgisidir. O gerçek ile birleştiğinde, ortaya çıkan dengenin gücü her şeye yeter! Bilginin olduğu yerde karanlık var olamaz. Işıkta hiçbir sır varlığını sürdüremez ve gerçek, bilginin incelemesinden geçirilerek ortaya çıkarıldığında, ışık yaratılacaktır. Bundan daha büyük bir birleşim yoktur. Onlar birlikte kullanılmalıdır."

"O sandıkta başka bir şey var mı?" diye sordu Mike şaka yollu, yeni kılıcın ve kalkanın ağırlığıyla sendelerken.

"İyi ki sordun!" Mike onun arkasından inanmaz gözlerle bakarken, Turuncu tekrar sandığın yanına gitti ve onun içinden öncekilerden de büyük ve yine gümüş renkli bir nesne çıkardı.

"İşte zırhın!" diye haykırdı Turuncu melek, çok eğlenerek; Mike'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce gülmemek için kendini zor tuttu.

"Anlamıyorum!" Mike karamsar bir halde sıraya oturdu. "Tüm bunları taşımam benden nasıl beklenebilir?"

"Biraz uygulamayla" diye yanıtladı Turuncu. "Sana göstermeme izin ver."

Turuncu kılıcı ve kalkanı aldı. Mike'ın ağır ve süslü zırhı giymesine yardım etti. Bu zırh bir iç gömleği gibiydi ve Mike'ın gövdesinin üst kısmını bir kalıp gibi sardı. Turuncu, zırhı kopçaladı ve Mike'ın beline gerçek kılıcını taşıması için özel bir kın taktı; sonra ona yolculuk sırasında ağır kalkanı sırtına özel

bir kancayla nasıl asacağını gösterdi. Her şey tamam olduğunda, melek yine geri çekildi.

"Saf Niyetli Michael Thomas, sen artık yeni titreşime geçmeni sağlayacak alet üçlüsüne sahipsin. Gerçeğin kılıcına, bilginin kalkanına ve son olarak da, Ruh'un zırhına sahipsin. Bu zırha "Tanrı'nın pelerini" denir. O, diğer iki aleti uygun biçimde kullanmak için gerekli bilgeliği temsil eder. Yarın bir ışık savaşçısı olarak eğitimine başlayacaksın. Bu üçlüde büyük güç vardır. Onları asla ayrı olarak kullanma!"

Turuncu, silahları Michael'dan aldı ve onu odasına götürdü; Mike orada yıkandı, yemek yedi ve yattı. Uzun bir süre yatakta yatarak, bu harika diyarda algıladığı tutarsızlıkları düşündü. Zihninde birçok çatışan düşünceyle uykuya daldı.

Ertesi sabah Mike kendini yine eğitim salonunda buldu. Sonraki birkaç gün boyunca Turuncu ona eski silahları nasıl beceriyle kullanacağını gösterdi. İlk uygulama dengeyle ilgiliydi. Turuncu Mike'ı tüm savaş kıyafetiyle, bir elinde kılıcı, öbür elinde kalkanıyla merdivenlerden bir yukarı bir aşağı koşturdu. Ona kalkanı bir denge-ağırlığı olarak kullanarak nasıl düşeceğini ve hızla kalkacağını gösterdi. Tüm bu süreçte, Mike aletlerin asla kirlenmediğini, ezilmediğini ve çizilmediğini fark etti.

O, aletlerle birlikte koştu, yürüdü, fırıl fırıl döndü, onlarla savaşmak dışında her şeyi yaptı. Yavaş yavaş bir denge hissi kazanıyordu. Zamanla, garip bir durum gelişti. Geceleri savaş giysisini çıkardığında, o ağır silahlardan kurtulduğu için bir rahatlama hissetmiyordu. Onun yerine kendini küçük, savunmasız ve aşırı hafif hissediyordu!

Turuncu gerçek kılıcını kullanmayı içeren son eğitime başlayana dek aradan günler geçti. Mike Turuncu'nun bir tür samuray ustasına dönüşmesini ve ona nasıl savaşacağını göster-

mesini bekliyordu. Ancak, o tamamen farklı bir eğitim aldı.

"Artık bu silahları nasıl kullanacağını öğrenmeye hazırsın, Michael" dedi Turuncu. "Kılıcını çek."

Mike, her şövalyeyi gururlandıracak gösterişli bir hareketle devasa kılıcı kınından kolayca çekip çıkardı. Melek onu onaylayan bir bakışla izliyordu.

"Şimdi onu Tanrı'ya doğru kaldır." Michael kendisine söyleneni yaptı. "Gerçeğini konuşmadan önce, Michael Thomas, kılıcı hisset."

Mike, Turuncu'nun ne demek istediğine anlamadı. Kılıcı hissetmek mi? Kılıç elindeydi. Onu nasıl hissetmeyebilirdi ki?

"Saf Niyetli Michael Thomas" dedi Turuncu ciddi bir sesle, "kılıcı yukarı kaldır ve gerçeğini söyle. Tanrı'yı seviyor musun?"

Michael anlamaya başlıyordu. Yine o soru karşısına çıkmıştı! Sadece bu kez, elinde gökyüzüne doğru tuttuğu büyük bir kılıç vardı ve ondan bir tür konuşma yapması bekleniyordu. Michael artık standartlaşmış yanıtını vermeye başladı.

"Evet, seviyorum, Turuncu. Kalbimi görebildiğine göre..." Mike birden dona kaldı ve sözlerini bitiremedi. Kılıç titreşmeye başlamıştı! O, Mike'ın kolundan göğsüne doğru yoğun bir titreşimsel sıcaklık yayarken adeta şarkı söylüyordu. Kalkan da ona karşılık verircesine vızıldıyordu, Mike bundan emindi. Ve zırh da gittikçe ısınıyordu! Kolayca taşımaya alıştığı aletler niyetini ifade etmesiyle birlikte her nasılsa canlanmışlardı! Mike üzerindeki ve elindeki bu unsurların içindeki güç hissinden çok güçlü bir biçimde etkilenmişti. Ve birden ağzından şu sözcükler döküldü:

"Tanrı'yı gerçekten ve kesinlikle seviyorum!" Kılıcı yukarı kaldırdı ve onun içten, gerçeği ifade eden niyetiyle titreştiğini HİSSEDEBİLDİ. Kendini muktedir hissetti. Aydınlanmış

hissetti. Elinde o ağır, titreşen kılıçla bir saat daha durarak, ait olduğu YUVAYA gitme amacını ifade edebileceğini hissetti. Üç aletin de kalbinde çınlayan müzikal bir *Fa* notasıyla titreşerek şarkı söylediğini HİSSETTİ. Yapılan seremoninin uygunluğunu hissettikçe gözünden yaşlar akmaya başladı. Aletler Mike'ın biyolojisini kabul ediyorlardı. Onun Ruhu ile bütünleşiyorlardı ve Mike'ın içten niyeti bu seremoninin katalizörüydü! Öyleyse kılıcın, kalkanın ve zırhın nedeni buydu. O bir mecazdı. Başka ne olabilirdi ki? Bu açıklama Michael Thomas için yeterince iyiydi, çünkü onu yeni bir adanış ve farkındalık düzeyine çıkarmıştı.

O gece Turuncu ve Michael birbirleriyle sevgi alışverişinde bulundular. Mike gitme zamanının yaklaştığını biliyordu. Turuncu ona nasıl savaşacağını hiç göstermemişti ve Mike bunun bu silahların sadece birer sembol olmalarından kaynaklandığını biliyordu. Turuncu'ya yuva ve ona giden yol hakkında sorular sordu. Ayrıca, böyle kutsal, ruhanî bir yerde dünyevi savaş silahlarının kullanımının neden öğretildiğini sordu. Turuncu Mike'ın yanıtlarını bilmesine izin verilenler dışındaki tüm soruları başarıyla geçiştirdi, ki diğer sorulara verdiği yanıtlar bile müphemdi.

"Turuncu, sen harika bir politikacı olurdun" diye takıldı Mike.

"Bana böyle hakaret etmene neden olacak ne yaptım?" diye aynı şekilde takılarak karşılık verdi Turuncu.

"Seninle aramda gerçek bir bağ olduğunu hissediyorum." Mike üzüntüden tıkandığını hissetti. Usta bir öğretmen olan bu harika melekten ayrılmayı gerçekten istemiyordu.

"Başka bir şey söyleme, Saf Niyetli Michael Thomas. Seninle meleklere ait bir sırrı paylaşacağım." Turuncu Mike'la göz göze gelebilmek için eğildi ve devam etti. "Sen ve ben aynı

ailedeniz. Birbirimize hoşça kal demeyiz, çünkü birbirimizi asla terk etmeyiz. Ben daima seninle birlikteyim ve sana yardım etmeye hazırım. Bunu göreceksin... şimdi artık yatıp dinlen."

Mike Turuncu ile bu iletişimin açıklığı karşısında çok şaşırmıştı. Aynı aile mi? Bu nasıl olabilirdi? Sonra kendini aptal gibi hissetti, çünkü ilk gece meleklerin asla hoşça kal dememelerinden yakındığını Turuncu'nun duyduğunu anlamıştı. Bu ne güzel bir yanıttı! Ne harika bir ifşaattı! *Beni asla terk etmiyorlar, öyle mi?* diye düşündü.

Mike üç hafta önce o yol ayrımına geldiğinden beri ilk kez, Mavi'nin ona haritayı nasıl kullanacağıyla ilgili verdiği öğüdü hatırladı. O sırada Mavi'nin sesini kafasının içinde gerçekten duymuştu.

"Mavi'yi tanıyor musun?" dedi, birden aklına eserek.

"Kendimi tanıdığım kadar" diye yanıtladı Turuncu.

Mike bir şey söylemedi ve odasına çekildi; yemek yediği ve uyuduğu bu yerden gittikçe daha çok hoşlanmıştı. Oradan ayrılması konusunda ona hiçbir şey söylenmemiş olmasına rağmen, eşyasını çantalara yerleştirmeye, ertesi sabah yola çıkmak için hazırlanmaya başladı. Kitaplarına ve fotoğraflara şöyle bir baktı, Dünya deneyimlerini ve sahip olduğu bu azıcık şeyin kendisi için ne kadar değerli olduğunu düşünerek iç geçirdi. Ancak her nedense bu şeyler artık uygunsuz görünmeye başlamıştı.

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra Michael Thomas turuncu evin kapısına üzgün ve düşünceli bir halde çıktı. Turuncu sessizce onu kapıya getirmişti. Ancak bu kez Mike'ın taşıdığı yük artmıştı: İçinde haritasının bulunduğu heybe, yürürken sallanan ve tangırdayan yeni aletleri ve içinde kitapların ve fotoğrafların bulunduğu iki çanta.

"Michael, tüm bu şeyleri yanında götürmek istediğine emin

misin?" diye sordu Turuncu. "Çantaları yanına almasan daha iyi olurdu."

"Onlar benim dünyada sahip olduğum her şeyi temsil ediyor" diye yanıtladı Mike. "Onlara ihtiyacım var."

"Ne için?"

Mike bu soru üzerinde düşündü, ama çantalarını bırakma seçeneğine sahip değildi.

"Eski yaşamımı hatırlamak ve onurlandırmak için" diye karşılık verdi.

"Eski yollarla bağ kurmak için mi, Michael?"

Michael bu sorgulama karşısında sinirlenmeye başlamıştı. Melek tekrar konuştu:

"Neden çantalarını burada bırakmıyorsun, Michael? Ben seni seviyorum ve bir gün buraya geri dönme ihtimaline karşı onları senin için saklarım."

"Hayır!" Mike çantalarıyla ilgili daha fazla söz duymak istemiyordu. Onlar ona aitti ve onları mümkün olduğunca uzun bir süre yanında tutacaktı. Bu garip yerde ona gerçekte kim olduğunu hatırlatacak bir şeylere ihtiyacı vardı.

Melek, kabul ettiğini gösteren bir biçimde başını salladı. Mike tüm meleklerin onun seçimlerine saygı gösterdiklerini ve verdiği nihai kararlara asla karşı çıkmadıklarını fark etti.

Michael Thomas o sabah Turuncu'ya "hoşça kal" demedi. Haftalardır birlikte olduğu melekle kapıda yüz yüze dururken, Turuncu'nun vedalaşmayla ilgili açıklamasını hatırlamıştı.

"Yakında görüşmek üzere" dedi, kendisi de buna inanmayarak.

Turuncu bir şey demeden içeri girip kapıyı kapattı. *Bunu nasıl yaptıklarını anlamıyorum,* diye düşündü Mike. *Kapılar hariç, hiçbir şeyi kapatmıyorlar.*

Mike patikadan aşağı doğru, yeni bir yönde yürümeye baş-

ladı. Yükü ağır olduğundan, yapabildiği tek şey elindekileri düşürmeden yoluna devam etmeye çalışmaktı. Çantaların ve harita heybesinin yanına kılıcın, kalkanın ve zırhın eklenmesi yükünü çok fazla artırmıştı. Yeni Çağ'ın bu ağır sembollerinin fiziksel olarak taşınmasının gerekmesine isyan ediyordu! *Ne saçma bir kural,* diye düşündü. *Çok aptal görünüyor olmalıyım. Bu silahlar gerçekten gerekli mi? Onları herhangi bir savaşta kullanmayacağım ki. Zaten nasıl kullanıldıklarını bilmiyorum! Turuncu bunu bana hiç öğretmedi. Bunlar sadece gösteriş ve seremoni için, öyleyse onları kabul ve tasdik etmem yeterli olmaz mıydı?*

Mike, yeni donanımını ve eski çantalarını dengelemeye çalışmakla meşgulken, yolda daha önce yaşadığı sıkıntıyı unutmuştu. Onu bir şeyin beklediğini unutmuştu. Çantalarını sürükleyip, aletlerini dengelemeye çalışarak ve tangırdayarak yokuş aşağı yürürken, koyu yeşil renkli uğursuz bir kuvvet ağaçların arasından onu izliyordu. Bu şey Mike'ı yeni bir ilgiyle inceledi. Eski Mike gitmişti. Onun yerini silahları ve gücü olan biri almıştı! Bu iş artık kolay olmayacaktı. Yeni bir strateji uygulaması gerekiyordu; Michael Thomas'ın karşısına büyük bir güçle ve doğrudan çıkmalıydı. Zaman bu farkı yaratacaktı, ama o zamana kadar, karanlık yaratık bir fırsatın çıkmasını bekleyerek Michael'ı uzaktan takip edecekti. Böylece o, Saf Niyetli Michael Thomas'ı kendini göstermeden, sinsice takip etmeye başladı. O bu insanın "yuva" denen son kapıya asla ulaşmayacağından emindi.

*****

6

Büyük Fırtına

Yola çıkalı ancak iki saat olmuştu ki Mike rüzgârın şiddetlenmeye ve gökyüzünün kararmaya başladığını fark etti. *Ah, harika!* diye düşündü. *Yeryüzü cennetinde fırtına.*

Son bir saattir, taşıdığı yükle gerçekten boğuşuyor ve dinlenmek için gittikçe daha sık mola veriyordu. Tüm bu eşya sadece ağır değildi, onun idaresi de güçtü! Bu Mike'ı derin bir düzeyde sinirlendiriyor ve kendisini dengesiz hissettiriyordu, şimdi bir de bu fırtına çıkmıştı! Eğer yağmur yağacaksa, bir an önce kendine bir sığınak bulmalıydı. Çantalarının ıslanmasını istemiyor ve yeni savaş aletlerinin paslanıp paslanmayacağını bilmiyordu.

Yine bir an durdu ve ilk kez arkasına baktı. ORADAYDI! Belirsiz yeşil şekil şimşek hızıyla bir kayalığın arkasına saklanmıştı. Bu kez Mike onu görmüştü. Cisme sahipti ve kocamandı! Son evi ziyaret ettiğinden beri bu hayaletin peşini bırakmadığını anlayınca Mike'ın yorgun bedenini korku ve endişe kapladı. Turuncu'nun bu şeyin tehlikeli olduğunu ve ona zarar verebileceğini söylediğini hatırladı. Dinlenirken, arkasındaki yolu sürekli gözlemleyebilmek için geriye dönük oturdu. Tetikte olması gerektiğini biliyordu. Ancak ne kadar tetikte olması gerektiğini bilmiyordu.

Rüzgâr iyice şiddetlenerek yürümeyi daha da güçleştirmişti. Bu durumda yükü olmayan bir insan yürümekte zorlanmazdı, ama onun sırtına bağlı kalkanı tıpkı bir yelken gibi hızını kesiyordu. Eğer ellerinde çantalar olmasaydı, hem kalkanı rüzgâra karşı tutarak kendini koruyabilir, hem de onu

çalışmış olduğu dengeli pozisyonda tutarak çok daha hızlı ilerleyebilirdi. Ama elinde çantalarla bu mümkün değildi. Bu olağandışı hava sakinleşip o ana kadar alıştığı ılık ve hoş hava koşulları geri dönene kadar onu koruyacak bir yer bulması gerektiğini biliyordu.

Mike hiç böyle bir şey görmemişti. Hava çok kısa bir sürede şiddetli bir biçimde değişiyordu! Kendisini takip eden şeye karşı sürekli tetikte olduğundan, rüzgâra ve sağanak yağmura rağmen o şeyin kendisine yaklaştığını dehşetle fark etti. Bu yaratık çok hızlıydı! *Bu rüzgârda nasıl bu kadar hızlı hareket edebiliyordu?*

Gittikçe sertleşen hava Mike'ı harekete geçmeye zorladı. Rüzgârdan daha az etkilenmek için çömelerek ağır ağır ilerlemeye başladı. En sonunda, durdu ve yere yapıştı, ileri doğru hareket etmek gittikçe imkânsız hale geliyordu.

Fırtına, rüzgârın artan hızıyla ulumaya ve inlemeye başlayarak kendine ait bir kişiliğe bürünüyordu. Mike, bedeninin zırh tarafından korunmayan kısımlarına bir kasırganın kuvvetiyle çarpan yağmur damlalarını derisine saplanan iğneler gibi hissediyordu. Başının büyük dertte olduğunu biliyordu. Arkasındaki yola bir an için baktı, ama şiddetli yağmur ve sis görüş alanını bulanıklaştırmıştı. Ancak, şimdi dimdik ve korkusuz bir biçimde duran ve gözleri kırmızı ışıklar saçan koyu yeşil yaratığı açıkça görebiliyordu. Yaratık şimdi de ilerlemeye başlamıştı! O fırtınadan etkilenmiyordu. Bu nasıl olabilirdi? Mike gerçekten korkmaya başlamıştı.

Tam o sırada kafasının içinde bir ses duydu; bu Mavi'nin sesiydi!

"HARİTAYI KULLAN!" Bu ses çok netti! *O gerçekten benimle birlikte,* diye düşündü Mike. Fırtınanın gazabı Minnesota'da tanık olduğu her türlü havayı aşmaya başlamıştı. Artık

kendini bir hortumun içindeymiş gibi hissediyordu. Şimdi yere yapışmış haldeydi ve fırtınanın inanılmaz kuvvetiyle bir yerlere sürüklenmemek için elinden geleni yapıyordu. Rüzgâr ve yağmur bombardımanının gürültüsü adeta sağır ediciydi! Mike'ın hissettiği korku onun dengesini bozup paniğe kapılmasına neden olabilirdi, ama tüm bunların bir anlamı olması gerekiyordu. Haritasına bir ulaşabilseydi!

Ne yazık ki, haritasını çıkarabilecek durumda değildi; o şu anda sadece hayatta kalmaya çalışıyordu. Fırtınanın şiddeti onun varlığına bir saldırı gibiydi ve o bir eliyle yerdeki yabani otlara tutunurken, diğer eliyle de içinde fotoğrafların ve kitapların bulunduğu değerli çantalarına sarılmıştı. Harita heybesi boynuna asılıydı ve gövdesinin altında kalmıştı; yani harita güvendeydi, ama erişilemez durumdaydı. Bir an için, bedeninin uluyan rüzgâr ve sırtında bir yelken gibi duran kalkan tarafından havaya kaldırıldığını hissetti. Şiddetli fırtına, adeta bir zorba gibi, onu itip kakarak harekete geçmeye zorluyordu. Ayak parmaklarını çamurun içine saplayarak ve tek eliyle sağlam bir yabani ota asılarak bedenini yere yakın tutmaya çalıştı.

Hava artık tamamen kararmıştı; gökyüzünde oluşan kara bulut kümeleri Mike'ın yattığı bölgenin üzerinde alçalmış ve böylece o hiçbir şeyi göremez hale gelmişti. Rüzgârın ve yağmurun saldırısından korunmak için gözlerini çok kısarak bakıyor, ama hiçbir şey göremiyordu. Altındaki toprağı bile görmekte zorlanıyordu! Peki, o karanlık yaratık neredeydi? Ona saldırmak üzere miydi? Harekete geçmeye cüret etmeli miydi, yoksa fırtınanın onu ölüme sürüklemesine izin mi vermeliydi? Bir yangın tatbikatında zillerin çalması gibi, her hücresi daha önce hiç deneyimlemediği bir tetiklikle titreşti. Bu korku muydu? Hayır! Hayatta kalma ve içinde bulunduğu durumla savaşma iradesi baskın çıkmıştı. Mike kararını vermişti. Harita-

ya ulaşmanın bir yolunu bulmalıydı!

O anda yine kafasının içinde bir ses duydu; bu Turuncu'nun sesiydi; bu Mike'ın o anda en memnuniyetle karşılayacağı sesti. *Bu kadar gürültünün içinde böyle yumuşak bir ses nasıl duyulabilir?* diye düşündü.

"Michael Thomas, çantaları bırak!"

Mike bunu yapması gerektiğini, yoksa öleceğini biliyordu. Zırhın altındaki giysileri bile artık sırılsıklam olmuş ve o titremeye başlamıştı. O sırada saldıran rüzgârın çığlıkları arasında müthiş bir darbe işitti ve hissetti. Bu yeni ses neydi? Toprakta onun titreşimini hissetti. Şimdi ona yaklaşıyor muydu? Turuncu'nun öğüdüne uymak zorundaydı. Tehlikenin yaklaştığını biliyordu!

Mike, içinde değerli anılarının bulunduğu çantaları birer birer bıraktı. Önce kitapları gitti. O, kıvrık iki parmağını açarak, birinci çantanın sapını bıraktı. Çanta, sanki onu parçalamak üzere bekleyen kızgın fırtına tarafından anında kapıldı. Mike çantayı bırakırken, onun parmakları arasından kopartılırcasına alındığını hissetti. Parmağının kırılıp kırılmadığını merak etti. Çantanın dikiş yerlerinden yırtıldığını ve yüzlerce sayfanın başının üzerinde yırtılarak uçuştuğunu kalbi sızlayarak duydu. Bu, şimdiye dek duyduğu en berbat sesti. Değerli kitapları! Bu konuda çok fazla düşünmeden diğer çantayı da bıraktı. Bu daha da beterdi! Fırtına, kararsız elini bükerek çantayı çekip alan ve kendisini de yumruklayarak yere deviren bir dövüşçünün şiddetine sahipti. Mike, o anda, karanlık yaratığın nihayet onu yakalayıp, ezmeye ve parçalamaya başladığından gerçekten kuşkulandı. Fırtınanın sert darbeleri bir grup askerî talim çavuşunun onun sırtında zıplamasına benziyordu!

Kitapların aksine, fotoğraflar hiç ses çıkarmadan kayboldu. Onların bir anda gitmesi Michael'ı öfkelendirdi. Kendisi

hâlâ aynı hiddetli kuvvet tarafından dövülürken, atalarının ve ebeveynlerinin değer biçilmez, sevgili anıları umursamaz bir doğa kuvveti tarafından tüm araziye savrulmuştu.

Mike şiddetli bir kargaşanın ortasındaydı. Haritayı almak için, gövdesini biraz yukarıya kaldırarak, serbest kalan elini alttan kaydırmaya çalıştı. O sırada, rüzgârın kuvveti ve arkasına bağlı kalkanın etkisiyle yerden biraz havalandı, ama yine de altındaki parşömeni yakalayabilmişti. Kırmızı noktanın nerede bulunduğunu görmek için, işaret ve başparmağını kullanarak haritayı yavaş yavaş açmayı başardı. Zırhın sert metali ve ıslak toprak arasında birikmiş çamurla birlikte, parşömeni göğsünün altından yukarı doğru çekti. Bu zor bir dengeydi, çünkü bir yandan gövdesini toprağa olabildiğince bastırıyor, diğer yandan da haritayı tutan elini yavaşça göğsünden yukarıya doğru çekiyordu. Haritayı göz hizasına getirmeye çalışırken, elini bir kaya parçasına sürterek çizdi. Ama haritayı göz hizasına getirebilse bile, onu nasıl görecekti? Etraf zifiri karanlıktı, hiçbir şey görülmüyordu! Haritayı görebilse bile, belki de yazılar çoktan silinmişti. Bu arada, yabani ota sıkı sıkı tutunan diğer eli yağmur ve rüzgâr bombardımanı yüzünden gevşemeye başlamıştı. Kolu gittikçe uyuşuyordu. Michael gittikçe o otu tutamaz hale geliyordu.

***

Yaratık fırtınadan etkilenmemişti. Yüksek-titreşimli bir diyarda düşük-titreşimli bir ziyaretçi olarak, bu sefil yaratık rüzgârdan, yağmurdan ve çevresindeki karmaşadan etkilenmiyordu. Kolayca ayağa kalktı ve yerde yüzükoyun yatmış sürünmekte olan ve yağmura, rüzgâra karşı koymaya çalışan Michael Thomas'a doğru yavaş yavaş ilerlemeye başladı.

Yaratık, uluyan rüzgârın inanılmaz kuvveti karşısında sal-

lanmadı bile. Bir şey görememesi dışında, hava koşulları bu karanlık şekli hiç etkilemiyor gibiydi. O, bir parkta dolaşmaya çıkmış gibi rahat bir yürüyüşle Michael'a yaklaşırken, kaderin bugün ona bir armağan sunduğunu hissetmeye başlamıştı. Ama fırtınanın karanlığı onu da etkiliyordu ve çok geçmeden o da kurbanından daha iyi göremez hale gelmişti. Yine de, Michael Thomas'a yaklaşırken, garip fırtınanın başlattığını bitirmeye hazırdı. Mike'ın bedenini parçalara ayırdıktan sonra, onları bu çok hor gördüğü, anlamsız periler diyarının en uzak köşelerine fırlatmaya hazırdı.

Mike'ın sezgisi doğruydu, çünkü yaratık artık ona çok yaklaşmıştı. Sanki oradaki varlıklar ortaklaşa bir gözbağı istemişler gibi, karanlık hızla yayılıyordu. Ama yaratık Mike'ın nerede olduğunu hissederek, içgüdüsel olarak ilerliyordu. Sonunda, büyük bir amaç ve güçle saldırdı, ama Mike'ın yattığı yerin yakınındaki toprağı paramparça etti. Mike, yaratığın çıkardığı sesi duymuştu, ama yaratık da onun kitaplarının yırtılışının çıkardığı sesi duymuştu. Hemen sesin geldiği yere döndü. Artık Michael'in nerede olduğunu biliyordu! Buna çok memnun olmuştu.

Yaratık iyice yaklaştı ve en sonunda azgın fırtınanın karanlığında, bir eli göğsünün altında, diğer eliyle de sağlam bir yabani ota tutunmuş çaresiz Michael Thomas'ı hayal meyal gördü. Eğer bu yaratık gülümseyebilseydi, o anda gülümserdi.

Yaratık, Michael'ın sırtına büyük bir şiddetle atladı ve onu büyük bir kuvvetle yere yapıştırdı. Ama aniden, siğillerle kaplı gövdesine sanki binlerce küçük okun saplandığını hissetti. O, göz kamaştırıcı beyaz bir ışık ve gümüşî parıltılar içinde, muazzam bir kuvvet tarafından geri itilmişti. Bir topun fırlattığı bir gülle gibi epey uzağa uçtu ve neredeyse tam başladığı yere kötü bir şekilde çakıldı. Derisi, son derece sıcak bir şeye

temas ederek yanmış ve dumanlar çıkarıyordu. Yaratık ne olduğunu anlamaya çalıştı. Sersemlemiş ve onu büyük bir güçle fırlatıp atan kuvvet tarafından geçici olarak zayıf düşürülmüştü.

Michael Thomas'ın kalkanı, sırtına sıkı bir biçimde bağlıydı ve bedeninin büyük kısmını kaplıyordu. Onun, felâketine neden olacağını düşündüğü kalkanı birdenbire koruması haline gelmişti. O, işini sahibinin yönlendirmesine gerek kalmadan yapmıştı. O artık Mike'ın bir parçasıydı. Karanlık yaratığın düşük titreşimi ile kalkanın yüksek titreşiminin birbirine karışması derhal güçlü bir fiziksel tepkiye neden olmuştu. Zıt kutuplardaki iki kuvvetin karşılaşmasında olacağı gibi, bilgi kalkanı saldırıyı geri püskürtmüştü.

***

Michael Thomas haritayı boğazının altına kadar çekebilmişti. Ona, o karanlıkta bir şey görebilme umuduyla baktı. Sonra birden rüzgârın ona çok şiddetle çarptığını sandı. Ama onunla birlikte bir mucize oldu, birdenbire bir ışık ortaya çıktı! Bu ışık o kadar parlaktı ki Mike gözlerini rüzgârdan ve yağmurdan korumak için neredeyse kapatmış olduğu halde onu gördü. Bu o kadar yoğun bir ışıktı ki Mike'ın çevresindeki her şeyi açıkça görebileceği kadar uzun bir süre etrafı aydınlattı. Haritanın fırtına şiddetliyken çok dikkatle açtığı kısmı gözlerinin önündeydi! Haritayı hızla gözden geçirip BULUNDUĞUNUZ YER noktasını buldu. O sırada birden ortaya çıkan duman ve ozon kokusuna aldırmadı. Harita onun yolunu gösteriyordu ve tam köşeyi dönünce bir mağara vardı. Doğu'ya doğru birkaç metre sonra güvende olacaktı!

Michael, tam ona muhtaç olduğu anda Tanrı'nın çok yakınına bir yıldırım düşürerek ışık yarattığını düşündü. Kendi-

sini öldürmek için üzerine çullanan bir karanlık kuvvetin o ışık mucizesinden de sorumlu olduğunu asla anlamadı. Saf Niyetli Michael Thomas ilk birlikte-yaratımını deneyimlemişti, ama bunun hiç farkında değildi. Turuncu onu, "doğru zamanda doğru yerde" olmasına yardım edecek olan armağanın kullanımı konusunda bilgilendirmişti, ama Michael o gün bulunduğu yerin doğru yer olabileceğini asla düşünemezdi.

Mike büyük bir kuvvet ve iradeyle, savrulmamak ve kendine yön vermek için ayak parmaklarını toprağa gömerek ve bir yabani ottan diğerine, bir kayadan diğerine tutunarak bir salyangozun hızıyla sürünmeye başladı. Islak toprağa tutunmaya çalışarak ve fırtınanın şiddetiyle sık sık yere yapışarak hedefine ulaşması yirmi dakika aldı. Tüm bu çaba Doğu'ya doğru birkaç metre gidebilmek içindi, ama Michael'in bunu yapması gerekiyordu. Neredeyse zifiri karanlıkta, onu dışarıdaki kesin ölümden kurtaracak küçük mağaranın girişini buldu. Toprağın üzerinde ıstırap içinde sürünürken, arkasındaki karanlık varlık daha da yaklaşmadığı için Tanrı'ya şükrediyordu. Kendini mağaranın ağzına doğru yavaş yavaş çekerken bile, fırtınanın daha da şiddetlendiğini ve muazzam bir gürültü yarattığını duydu. *Bu sihirli yer hiç de sorunsuz değilmiş,* diye düşündü.

Mağaranın içi sakin görünüyordu, ancak Mike berbat haldeydi. Kayaya sürttüğü eli kanıyordu. Giysileri çamura ve toprağa bulanmıştı, ama mağara onları çıkaramayacağı kadar soğuktu. Yavaşça ayağa kalktı ve durum değerlendirmesi yaptı. Bu noktada Michael Thomas'ın fırtınadan ve az kalsın onu ele geçirecek olan gizemli düşmanından kurtulduğu için son derece minnettar olduğunu düşünebilirsiniz. Hayır, o çok kızgındı! Titriyordu, ama bu soğuktan değil, içinde bulunduğu duruma aniden çok öfkelenmesinden kaynaklanıyordu. Değerli şeyleri

ondan zorla alınmıştı. Hava koşullarını kimin kontrol ettiğini biliyordu ve kendisini duyabilecek herkese öfkesini kustu.

"Beni kandırdınız!" Mağaranın ağzına gitti ve hâlâ uluyan rüzgâra doğru bağırdı. "Beni duyuyor musunuz? Yüzü öfkeden adeta çarpılmıştı. O anda tek düşünebildiği kendisi için çok değerli olan şeylerden vazgeçmeye zorlanmış olduğuydu ve buna çok içerliyordu. Bu görünüşte kutsal yeri yönetenler tarafından mağdur edilmişti.

"Bu işin nasıl yürüdüğünü şimdi anlıyorum!" diye, onu duyabilecek herkese öfkeyle bağırmayı sürdürdü. "Eğer meleklerden birinin tavsiyesini kabul etmezsem, onu bana ZORLA YAPTIRIYORLAR!" Mağaranın ağzında dururken, hem öfkeden hem de soğuktan kontrol edemediği bir biçimde titriyordu. Ebeveynlerinin fotoğraflarını kaybettiği için duyduğu acı dayanılmaz hale geldi. Yaşadığı duygusal acıyla adeta yıkılarak, gözlerinde yaş kalmayana dek, kontrol edilemez bir biçimde hıçkıra hıçkıra ağladı. Kendini tecavüze uğramış ve soyulmuş hissediyordu.

Sonra arkasında bir sıcaklık hissetti ve mağaranın duvarında küçük bir ateşin titrek alevlerini gördü. Bakmak için döndüğünde yumuşak bir ses duydu:

"Sana iyi bir tavsiyede bulunmuştum, Saf Niyetli Michael Thomas."

Turuncu, mağaranın gerisinde belirmişti. Onun önünde Mike'ı sıcaklığını hissetmeye davet eden küçük bir ateş vardı. Mike şimdi sakinleşmişti, yavaş yavaş ateşe yaklaştı ve başını önüne eğerek oturdu. Az sonra, gözünde hâlâ yaşlarla, Turuncu'ya baktı ve ona sorular sormaya başladı.

"Tüm bunlar gerekli miydi?"

"Hayır" dedi Turuncu. "Bütün mesele de bu."

"Değerli şeylerimi benden neden aldınız?"

"Bu hâlâ bir özgür seçim diyarıdır, Michael Thomas. Sen ne düşünürsen düşün, bu yerde insan odak noktasıdır ve ona tüm yaratıklardan daha fazla saygı duyulur."

"Özgür seçimmiş!" diye haykırdı Mike. "Eğer çantalarımı bırakmasaydım ölecektim!"

"Doğru" dedi Turuncu. "Fırsata sahip olduğun bir noktada çantaları bırakmamayı seçtin. Eğer tavsiyemi kabul etseydin, bu işler hakkında daha çok şey öğrenebilirdin. Çantaların da güvende olurdu. Sen bu yerin genel-görüşünü anlayamazsın. İşte bu yüzden biz buradayız ve işte bu yüzden sana yeni armağanlar ve aletler verildi."

"Hâlâ anlamıyorum" diye karşı koydu Mike. "Sevdiğim birkaç şeyi neden elimde tutamadım? Onlar burada kimseye zarar vermezlerdi. Benim için çok şey ifade ediyorlardı!"

"Onlar yolculuğun için uygunsuzdu, Michael." Turuncu, ateşin öbür tarafındaki bir kayanın üzerine oturdu. "Taşıdığın bu şeyler senin dünyevi yanını temsil ediyordu. Onlar seni eski benliğine çekiyor ve seni öğrenmekte ve kabullenmekte olduğun yeni titreşime uymayan bir yerde tutuyordu. Senin tüm benliğin değişiyor, Michael ve bunu hissettiğini biliyoruz."

"Bunu bana neden açıkça söylemedin? Böylece beni bir sürü dertten kurtarmış olurdun." Mike kanayan eline ve berbat olmuş giysilerine baktı.

"Sen bu fırsatı reddettin, Michael ve bu yüzden kişisel bir ders almak zorunda kaldın." Mike, Turuncu'nun sözlerinde bilgelik olduğunu biliyordu.

"Eğer çantalarımı bırakmasaydım, ne olurdu?"

"Eski enerji nesnelerini taşıyarak bu yolda ilerleyemezdin" diye yanıtladı Turuncu. "Rüzgâr seni bir eski bilinç yerine geri taşırdı. En sonunda bu tehlikeli durumdan kurtulurdun, ama bu kutsal yolda şu ana dek öğrendiğin ve kazandı-

ğın her şeyi yitirirdin. Bu yeni Michael Thomas'ın ölümü olurdu ve bu yerden ayrılırdın.". Turuncu, sözlerinin önemini vurgulamak için bir an sustu ve sonra devam etti.

"Bu önemlidir, Saf Niyetli Michael Thomas. Sen eski enerjinin herhangi bir parçasını, görünüşte değerli şeyleri bile kucaklayıp yeni enerjide ilerleyemezsin. İkisi birbiriyle bağdaşmaz. Sen aslında yeni bir boyuta doğru ilerliyorsun ve eski boyutun fiziği yeni boyutun fiziğiyle kaynaşmaz. Sana bir şey sormama izin ver."

Turuncu Mike'a yaklaştı. "Fotoğrafları kaybetmiş olsan da, ebeveynlerini hâlâ seviyor ve hatırlıyor musun? Yoksa fırtınada bunu da mı kaybettin?

"Onları hâlâ seviyor ve hatırlıyorum" diye karşılık verdi Mike, bu konuşmanın nereye gittiğini hissederek.

"Öyleyse kaybettiğin şey nedir?" diye sordu Turuncu.

Mike sessiz kaldı. Ona öğretilen şeyi anlamıştı. Turuncu, meraklı çocuğuna basit bir bilgelik aktaran bir baba gibi sözlerine devam etti.

"Sevdiklerinin anıları, eski bir nesnede değil, senin yaşam deneyiminin enerjisindedir. Onları hatırlamak istediğinde, bunu yeni Michael'ın sevgi bilincini ve armağanlarını kullanarak yap. Bunu yapmaya başladığında, algılarının geçmiştekinden farklı olduğunu da göreceksin. Sen ebeveynlerinin kim oldukları ve senin kim olduğunla ilgili yeni bir bilgelik kazanıyorsun. Yeni aletlerin ve armağanların aslında bunları hatırlamana yardımcı olacaktır. Geçmişi hatırlatan nesneler seni sadece genel-görüşü anlayamadığın bir zamana geri çeker."

Mike tüm bu yeni dili ve Ruh konuşmasını hâlâ anlamıyordu. Turuncu onun düşüncelerini okuyarak tekrar konuştu.

"Yedinci evi ziyaret ettiğinde" diye gülümsedi, "tam bir anlayışa ulaşacaksın."

Mike Turuncu'nun söylediklerinin sadece bir kısmını anlamıştı, ama onun ne demek istediğini kavramaya başlıyordu. Çürüyen ekmek açıklamasında da belirtildiği gibi, o eski Mike'a ait hiçbir şeyi yuva denen yere götüremeyeceğini anlamıştı. Kaybettiklerine üzülüyor ve daha önce daha açık konuşmadıkları için hâlâ melek arkadaşlarının bir biçimde ihanetine uğradığını hissediyordu. Ama kendisinden beklenen başkalaşımı görmeye başlıyordu ve ayrıca yol boyunca ona iki tavsiyede bulunulmuş olduğunu fark etmişti; Mavi ona yanına yiyecek almamasını, Turuncu ise çantalarını bırakmasını tavsiye etmişti. Her iki durumda da, o tavsiyeleri dikkate almamış ve bu tutum her defasında başını derde sokmuştu.

Michael bundan sonra, yol boyunca meleklerin kendisine söyleyeceklerini dikkate alacağına dair kendi kendine yemin etti. Bu çok-boyutlu fasetaları olan garip bir yerdi ve burada KENDİSİNİN biyolojik bilgiye, MELEKLERİN ise ruhsal bilgiye sahip olduklarını anladı. Eğer onları daha fazla dinler ve daha az varsayımda bulunursa, yolculuğu çok daha pürüzsüz geçebilirdi. Tüm dili ve birçok kavramı henüz anlamasa da, meleklerin bildikleri bu yerle ilgili genel-görüşlerine güvenmek, ancak bu yolu kendi başına geçmek zorundaydı.

"Turuncu!" Michael meleğin dikkatini çekmek istemişti. "Burada neden fırtınalar var?"

"Saf Niyetli Michael Thomas, sana yine anlamayacağın, ama doğru olan bir yanıt vereceğim." Turuncu, mağaranın ağzına doğru yürüdü, döndü ve yanıtını verdi: "Burada insan yokken, fırtına da yoktur." Turuncu haklıydı, Mike bu yanıtı anlamamıştı. Kendisini takip eden karanlık şeyle ilgili soru sormak için ayağa kalktı… ama o sırada Turuncu gitmişti!

"Tekrar hoşça kal, benim parlak turuncu renkli dostum" dedi Mike, az önce Turuncu Ruhun durduğu boşluğa bakarak.

İlk kez, onun vedasına bir karşılık geldi. Zihninde, Turuncu'nun huzur verici ve sevecen sesini açıkça işitti:

"Birbirimizle neden vedalaşmadığımızı anladığında, bizim boyutumuzun bir parçası olduğunu bileceksin." Yine kafa karıştırıcı sözler diye düşündü Mike, *ama her nedense insanı rahatlatıyorlar...*

Sonra, Turuncu'nun her nasılsa yakmış olduğu ateşte ısındı ve giysilerini oradaki bir taşın üzerine sererek kuruttu. Zırhını ve kalkanını giysilerinin yanına yerleştirirken onların hiç zarar görmemiş olduklarını fark etti. Dışarıda gece mi yoksa gündüz mü olduğunu bilmeden, yavaş yavaş uykuya daldı ve birkaç saat uyudu. Fırtına bir süre daha devam etti, ama o uyandığında tamamen dinmişti.

Michael mağaradan dışarı baktı ve hâlâ aynı günün akşam saatleri olduğunu gördü; etraf alacakaranlıktı. Fırtına devam ederken, o tüm öğleden sonra boyunca uyumuştu ve şimdi kendini güçlü hissediyordu. Yavaşça ve dikkatle savaş aletlerini donandı, harita heybesini boynuna astı ve yola çıktı. Etraf çok sakin görünüyordu! Geriye baktı, ama hiçbir tehlike hissetmedi ve bir kayanın veya ağacın arkasına saklanmaya çalışan herhangi bir karanlık siluet görmedi. Şimdi kendini iyi hissediyordu!

Hava neredeyse kararmak üzereydi, ama Mike sonraki evin az sonra karşısına çıkacağını hissediyordu ve bunda haklı çıktı. O hızlı adımlarla yoldan aşağı yürürken, karşıdaki tepenin üzerinde bir başka ev göründü. Kendini çok hafiflemiş hissetti! Artık iki eli de boştu ve elinde aletlere çarpan çantalar olmadığından, onların sinir bozucu tangırtısını da duymuyordu. Bu arada bu aletleri taşıdığını neredeyse unutmuştu. Çevik adımlarla ilerliyordu. Fiziksel kaybını yolculuğu için uygun bir şey olarak kabullenmiş ve o deneyimi geride bırak-

mıştı. Ebeveynlerinin fotoğraflarını zihninde canlandırmaya çalıştı ve onları ayrıntılı olarak hatırlayabildiğini fark etti. Onların sevgisini hâlâ hissediyor ve fotoğraflarına baktığında hissettiği tüm duyguları da hâlâ hissediyordu. Turuncu haklıydı. Gerçekten ona ait olan onun zihnindeydi. Gerçekten ihtiyacı olan tüm şey oydu.

***

Birkaç yüz metre geride, iğrenç koyu yeşil bir yaratık acı verici bir deneyimden sonra kendine geliyordu. Hareket ettiği her defasında, aldığı yanık yarası ona acı veriyordu. O bunu bilmiyordu, ama bu yara asla iyileşmeyecekti. Yaratığın kafası karışmıştı, ama hâlâ Michael Thomas'ın yolculuğunu engellemeye kararlıydı. Bu onun için bir ölüm kalım savaşı gibiydi ve bu savaşta canını feda etmek zorunda kalsa bile, çok yakında Michael Thomas'ın -yuvaya doğru bir adım bile atamadan- onun kızgın kırmızı gözlerine bakacağını, sıcak nefesini hissedeceğini ve en büyük korkunun ne olduğunu öğreneceğini biliyordu.

*****

7

Üçüncü Ev

Mike, üçüncü eve girmeden önce patikada durakladı. Bu evin bahçesinde üzerinde "Biyoloji Evi" yazan bir tabela vardı. Tüm ev ve tabela, tıpkı diğer evler gibi, tek bir renkteydi. Bir kır evine benzeyen bu yapı çevredeki gür ağaçların ve çimenlerin -alacakaranlığın hafif ışığının yumuşattığı- doğal rengiyle karışır görünen güzel bir yeşil renkteydi. Mike yine bir melekle karşılaşacağını ve onun da hiç kuşkusuz dostu olacağını biliyordu. O ana kadar nerede bulunduğuyla ilgili bir değerlendirme yaptı ve önceki iki evin amacının onu yolculuğuna hazırlamak olduğunu -doğru olarak- tahmin etti. Şimdi sıra işin özüne ve asıl eğitime gelmişti. *Bütün yaşadıklarımdan sonra, bunun daha kolay olması gerekir,* diye düşündü.

Eve yaklaşırken, devasa bir yeşil melek verandaya çıktı, onun yaklaşmasını izledi ve onu diğer melekler gibi selamladı.

"Merhaba, Saf Niyetli Michael Thomas!" Mike'ın otomatik olarak Yeşil diye hitap edeceği bu melek özellikle iri ve neşe dolu görünüyordu. Mike bütün meleklerin harika bir mizah duygusuna sahip olduklarını hissetmişti, ama Yeşil hep gülümsüyor gibiydi. Melek, Mike'ı tepeden tırnağa süzdü ve ona göz kırptı.

"Güzel kılıç!"

"İyi akşamlar, Yeşil" diye karşılık verdi Mike, kılıçla ilgili yorumu duymazdan gelerek. *Bunu sadece bu spiritüel yolculukta bu kadar yersiz görünen bir şey taşıdığım için kendimi rahatsız hissetmeyeyim diye söylediğine eminim,* diye düşündü.

"Hayır" dedi melek, onun düşüncelerini okuyarak. "Tüm

kılıçlar seninki kadar muhteşem değil. Bunu biliyorum, çünkü bir sürü kılıç görüyorum."

"Farkı yaratan nedir?" diye sordu Mike.

"Biz seni bir nedenden ötürü Saf Niyetli olarak isimlendirdik, Michael. Senin niyetin gerçekten saf ve kalbin gerçekten bu yolculuk için çarpıyor. Dolayısıyla aletlerin benim gibilerin görebilecekleri bir şeyi yansıtıyor. Lütfen, içeri gir." Mike konuşmayı sürdürerek Yeşil'in ardından eve girdi.

"Bu beni daha farklı, özel veya daha iyi mi kılıyor?"

"Bu senin potansiyelini çok büyük kılıyor, Michael! Bir insan olarak seçime sahip olduğunu hatırla. Biz insanları asla sınıflandırmaz veya farklı kategorilere ayırmayız. Her birinizi bir enerji potansiyeli düzeyi olarak görürüz."

"Ne için potansiyel?"

"Değişim!" diye bağırdı Yeşil.

"Neden?"

Yeşil durup Mike'a baktı. O ana kadar birkaç küçük, yeşil odadan geçmişlerdi ve şimdi Mike'ın kalacağı odanın girişinde durmuşlardı. Melek, karşısında durduğu insana duyduğu muazzam saygı ve sabırla, yumuşak bir biçimde konuştu.

"Sen neden buradasın, Michael Thomas?"

"Yuvaya doğru yolculuğumu gerçekleştirmek için" dedi Mike dürüstçe.

"Ve bunu sağlamak için ne yapmalısın?" Melek, Mike'ın mevcut durumunu tanımlaması için bir düşünce alanı yaratıyordu.

"Yedi evin bulunduğu yolda ilerlemeliyim?"

"Ve?" Yeşil daha fazlasını istiyordu.

"Farklı bir boyutun varlığı haline gelmeliyim?" Mike Turuncu'nun ona söylemiş olduğu şeyi utanarak tekrarlıyordu. Yeşil içtenlikle gülümseyerek konuştu.

"En sonunda, Saf Niyetli Michael Thomas, şimdi söylediğin sözlerin ve kavramların bazılarını gerçekten anlayacaksın. Bunları sana Turuncu mu söyledi?" Mike yakalandığını anladı.

"Evet, o söyledi. Ama bunun ne anlama geldiğini henüz bilmiyorum."

"Biliyorum" dedi büyük yeşil varlık, düşünceli bir biçimde. "Soruya geri dönelim. Yuvaya ulaşabilmek için ne yapıyorsun?"

"Değişiyorum!" dedi Mike, bir zafer kazanmış gibi.

"Neden?" diye sordu Yeşil. Mike'ı az önce sorduğu sorusuyla karşı karşıya bırakmıştı.

"Değişmedikçe yuvaya gidemem?" dedi Mike, soran bakışlarla.

"Kesinlikle öyle! Yuvaya yolculuk birkaç bölümden oluşur, insan arkadaşım. Birincisi, yuvaya gitmeye niyet etmektir. Sonra, hazırlık yapılır. Bunu daima kendini-keşif ve geçirmen gereken değişimlerin yuvaya ulaşabilmek için gerekli olduğunu anlamak izler. Sen şu sırada bunu hissediyorsun. Ve son olarak da, genel-görüşü idrak etmek için evrensel gerçekleri inceleyip öğrenirsin. Üzerinde 'yuva' yazan o son kapıyı açmak bir mezuniyet gibidir, Michael. Onun gibi bir şey yoktur!"

İlk kez bir melek hedeften ve son kapıdan söz ediyordu. Mike çok heyecanlanmıştı.

"Neler bekleyebileceğim konusunda daha çok şey söyle, Yeşil" Mike'ın gerçekten ilgilendiği buydu; o nihai hedefle, son kapıyı açtığında ne olacağıyla ilgileniyordu.

"Bunu ilk olarak istediğinde, bunu kendin tanımlamıştın" diye yanıtladı Yeşil.

"Bu ne zamandı?" Mike hatırlamamıştı.

"Bu yolculuğa çıkmayı ilk kez istediğinde" dedi Yeşil.

Mike birden, vizyonda gördüğü yüzü belirsiz beyaz me-

lek ondan yuvayı tarif etmesini istediğinde yaptığı ve tüm bunları başlatan konuşmayı hatırladı.

"O konuşmayı biliyor musun?" Mike adeta şoke olmuştu.

"Hepimiz aynı ailenin bir parçasıyız, Michael." Yeşil Mike'ın kalacağı odaya süzülerek girdi. "Bu sana artık tümüyle tanıdık geliyor olmalı" dedi.

Mike çevresine baktı. Burası diğer evlerde kaldığı yerlere çok benziyor ve onu adeta dinlenmeye ve uyumaya davet ediyordu. Bitişik odada hazırlanmış olan yemeğin kokusunu duydu.

"Bu kez giysiler de var, Michael" dedi melek, dolabı işaret ederek.

Mike birden yırtık giysileri üzerindeki -geçirdiği tehlikeli fırtınanın bir ürünü olan- kan ve kurumuş çamurla berbat göründüğünü fark etti. Yeşil'in işaret ettiği yere baktı. Orada gerçekten giysiler vardı! Yakından bakınca, orada tam üzerine uyan yolculuk giysilerinin ve harika bir yeşil cüppenin bulunduğunu gördü. Yeşil'e kendisinin beden ölçülerini nasıl bildiklerini sormak için döndü, ama onu göremedi. Gülümsedi ve Yeşil'in onu duyacağını bilerek yüksek sesle konuştu:

"İyi geceler, benim yeşil melek arkadaşım. Sabah görüşmek üzere."

Mike yıkandı, yemek yedi ve derin bir uykuya daldı, ancak sabah beşte gördüğü bir kâbusla uyandı. Rüyasında, fırtınada çaresizlik içindeyken, o korkunç karanlık şeyin yine kendisine yaklaştığını görmüştü. Yine yaşamının bu tehlikeli yaratık tarafından sona erdirileceği hissine kapılmış ve çok korkmuştu. Sıçrayarak uyandığında ter içindeydi. Yeşil, yatağın yanında duruyordu!

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Siz hiç uyumaz mısınız?" diye sordu Mike, gözlerini ovuşturarak.

"Tabii ki hayır."

"Daha hava aydınlanmamış bile!" Mike uykusunu tam olarak alamadığı ve gördüğü korkutucu rüyanın etkisinden kurtulamadığı için kendini hâlâ yorgun hissediyordu.

"Buna Biyoloji Evi'nde alışmalısın, Michael Thomas." Yeşil yine gülümsedi ve orada dikilmeyi sürdürdü. "Ben her sabah beş buçukta derslere başlamak için burada olacağım. Seninle işimiz bitmeden, uyku kalıpları, biyolojik enerji ve kötü rüyalar ile ilgili her şeyi anlayacaksın."

"Rüyalarımı biliyor musun?" Mike şaşırmıştı.

"Michael, sen hâlâ seninle olan bağımızı anlamıyorsun. Senin hakkında her şeyi biliyor ve içinde bulunduğun sürece çok saygı duyuyoruz!" Yeşil, yataktan birkaç adım uzaklaştı ve Mike'a hazırlanıp kendisine katılmasını işaret etti. Mike biraz utandığını hissetti.

"Yeşil, üzerimde giysi yok."

"Derslere böyle başlayacaksın, Michael. Utanma. Dolaptaki yeşil cüppeyi giy."

Mike söyleneni yaptı ve kahvaltısını yapmak için bitişik odaya gitti. Yeşil onu dikkatle izliyordu. Onunla birlikte oturdu, yemek yiyişini izledi, ama hiçbir şey söylemedi. İlk kez bir melek öğretmen ona bu tür bir dikkat gösteriyordu. Burada bir şeyler farklıydı.

Kahvaltıdan sonra, Yeşil Mike'ı özel bir öğrenim alanına götürdü. Diğer evlerde odalar büyük ve tavanlar yüksekti. Bu evde ise tüm odalar küçüktü ve derslerin çoğu tek bir odada yapıldı. Yeşil hemen derse başladı. Mike'dan cüppesini çıkarmasını istedi.

"Saf Niyetli Michael Thomas, aydınlanmanı işaret et."

"Anlamadım" dedi Mike.

"Saf niyetin nerede? Sevgin nerede? Tanrı'yı bilen bölü-

mün nerede?" Yeşil ciddiydi ve devam etti: "Hadi, biyolojinin bu niteliklere sahip olan bölümünü işaret et."

Mike bu konuda çok düşünmek zorunda değildi. Şimdi, insan olmayan Yeşil'in ondan bedeninde bu değerlerin bulunduğu yeri göstermesini istediğini anlamıştı.

"Bir kısmı burada." Mike alnını işaret etti. "Ve bir kısmı da burada." Bu kez elini göğsünün üstüne koymuştu. "Senin sorduğun şeyi buralarda duyumsuyorum."

"Yanlış!" dedi Yeşil, Mike'ı ürküten yüksek bir sesle. "Tekrar denemek ister misin?"

Yavaş yavaş Mike elini tüm bedeninde dolaştırdı, her yanını tek tek işaret ederek, Yeşil'e sorduğu şeyin oralarda olup olmadığını sordu. Her defasında melek olumsuz bir yanıt verdi.

"Ben pes ettim, Yeşil" dedi Mike, her yanını işaret ettikten sonra sinirlenerek. "O nerede?"

"Sana bir fıkra anlatmama izin ver, Michael Thomas. Sonra tekrar deneyebilirsin."

Mike bunun çok komik olduğunu düşündü. Eski yaşamında gerçekten var olmayan bir yerde, yeşil bir melekle birlikte ve çıplak haldeydi ve melek ona bir fıkra anlatacaktı! Buna kim inanabilirdi? Bu gerçekten harika bir yer miydi, yoksa neydi?

"Bir zamanlar kendini çok aydınlanmış hisseden bir adam vardı" diye başladı Yeşil, bu fıkra-anlatma deneyiminin her anından zevk alarak. "Bu adam yolculuğuna devam etmek için yeterli aydınlanma düzeyine eriştiğini hissedince, bir taksi buldu." Yeşil, gülümseyerek, Michael'ın bir meleğin *taksi* sözcüğünü bilmesine nasıl tepki göstereceğini görmek için bekledi. Mike Yeşil'in beklediği şaşkınlığı göstermeyerek ona bu zevki vermedi ve aniden gelen gülme arzusunu bastırdı. Biraz sırıttı. Yeşil buna aldırmayarak, anlatmaya devam etti.

"Adam taksiyi bulduğunda, başını arabanın camına sıkıştırıp şoföre, 'Ben hazırım. Hadi gidelim!' dedi. Şoför bu talimata uyarak, hemen adamın gitmek istediği yöne doğru, onun sadece başını alarak, arabayı sürdü!" Yeşil fıkrayı komik bir biçimde anlatmıştı ve yine tepkisini görmek için Mike'a baktı. Mike anlamsız bir yüzle bakıyordu, sonra başını yana çevirip, yüzünü "Yani?" dercesine çarpıttı. Yeşil fıkranın anlamını şöyle özetledi:

"Gitmeye hazır olduğunu bildirmeden önce tüm bedenini taksiye yerleştiren insana ne mutlu!" Mike tepkisini bastırsa da, Yeşil fıkra anlatımıyla gurur duyuyordu ve izleyen sessizlikte Mike'ı zevkle seyretti.

"Günlük işini bırakma" dedi Mike, bu komik meleğin tuhaflıklarına yüksek sesle gülmemek için kendini zor tutarak. "Yani, fıkran tam olarak ne anlama geliyor, Yeşil?"

"Saf Niyetli Michael Thomas, insan bedeninin her bir hücresi Tanrı'yı bilen bir bilinç içerir. Dolayısıyla, her hücre aydınlanma, sevgi ve titreşimsel değişim arayışı potansiyeline sahiptir. Bak, sana göstereyim." Bu sözle birlikte, Yeşil Mike'ı şoke eden ve korkutan bir şey yaptı. Hızla yaklaşıp Mike'ın ayak başparmağına bastı!

"AH!" diye bağırdı Mike; güveni böyle kötüye kullanıldığı için çok tepki duymuştu. "Bu da ne demek oluyor?" Ayak başparmağı acıyla zonkluyordu. Mike, o durumda her insanın yapacağı gibi, bir yandan yerde zıplarken, bir yandan da ayak parmağını tutarak ovuşturmaya ve acısını dindirmeye çalıştı. "Çok acıyor!" diye bağırdı Yeşil'e. Ayak parmağı önce kızardı, sonra karardı. "Çok acıyor! Sanırım onu kırdın!"

"Acıyan nedir, Michael?" diye sordu Yeşil, Mike'ın odada her adımda yüzünü buruşturarak hareket etmesini izlerken.

"Ayak parmağım, seni balçık renkli sadist!" Mike ne de-

diğini bilmiyordu, ama kızgındı. Yeşil onun bu taşkınlığından etkilenmemişti ve ona yaklaştı.

"Yaklaşma!" dedi Mike, ellerini kendini savunmak istercesine ileri uzatarak. "Ne başka bir meleksi ayak masajı, ne de senin ayak tedavisiyle ilgili fikrini istiyorum. Sakın daha fazla yaklaşma!"

"Ne acıyor, Michael?" diye tekrar sordu Yeşil ve ekledi: "Acıyan ayak parmağın değil."

"Değil mi?" diye sordu Mike, inanmayarak; bu sırada yerde bağdaş kurmuş, yere devrilmemeye çalışarak ayağına üflüyordu. "O halde siz bana söyleyin, yeşillik hazretleri. Acıyan nedir?" Mike acı bir alayla konuşuyordu, ama melek bunu umursamadı.

"BİZ, Michael" dedi Yeşil. "Bedenindeki her hücre şu anda senin rahatsızlığını hissediyor. Şöyle söyle, Michael. 'BİZ ACIYORUZ' de." Mike söyleneni yaptı.

"BİZ acıyoruz" diye isteksizce tekrarladı.

"İyileşmene izin veriyor musun?" diye sordu Yeşil.

"Evet." Mike şimdi meleğin söyledikleriyle ilgilenmeye başlamıştı.

"İzin verdiğini söyle" dedi Yeşil.

"Parmağımı iyileştirmene izin veriyorum" dedi Mike.

"YANLIŞ!" dedi Yeşil, yüksek sesle. Bunun üzerine Mike tekrar denedi.

"Sana iyileştirme izni veriyorum." Mike duraksadı. "BİZ, yani BİZİ." Yeşil hâlâ tatmin olmamıştı ve bunu söyledi.

"Michael, şifaya izin ver, onu yapmam için BANA izin verme." Mike bunun üzerinde düşündü ve beyanını başka bir şekilde ifade etti.

"Bu şifaya izin veriyorum. BİZ acıyoruz ve HEPİMİZ bu tedaviden yararlanacağız."

"Ve öyledir!" diye haykırdı Yeşil coşkuyla, ellerini neşeyle çırparak. "Bu kez doğru ifade ettin, Saf Niyetli Michael Thomas! Ve ayak parmağını iyileştirdin!"

Neredeyse anında Mike'ın ayak parmağındaki zonklama geçti. Kırmızılık sağlıklı bir pembeye döndü ve tüm bedeni acıdan kurtuldu. Yeşil ona yaklaştı ve bu kez Mike ondan uzak durmasını istemedi.

"Michael, az önce ne olduğunu biliyor musun?" Yeşil'in sesi yumuşaktı.

"Sanırım biliyorum, ama ayrıntılarını senin açıklamana ihtiyacım var." Mike aldığı bu dersten dolayı kendini güçsüz hissediyordu. Hissettiği acı onu bitkin düşürmüştü. Yeşil devam etti.

"Bir daha asla acı çekmene neden olmayacağım, sevgili arkadaşım. Buna söz veriyorum. Şu andan itibaren, acıdan başka deneyimlerden ders alacaksın. Az önce öğrendiğin şey, bir parçanın acısının birçok parçayı etkilediğiydi. O bir topluluk deneyimiydi. Şimdi kendini yorgun hissediyorsun, değil mi? Eğer bu deneyim sadece ayak parmağını içeriyorsa, o zaman neden tüm bedenin onun etkisini hissetti? Yüzünde neden öfke vardı? Ayak parmağın mı bana bağırdı? Hayır. Tüm bedenin bağırdı. Ayak parmağın acıyı hissetti, ama tüm bedenin bu acıya ortak oldu. Ayak parmağın sorunun kaynağıydı, ama seni temin ederim ki tüm hücrelerin bu olayı hissetti. Aynı şey sevinç, zevk, tutku ve gerçeği bilmenin içsel gururu için de geçerlidir. Her hücre her şeyi hisseder ve bütünün farkındalığına sahiptir." Yeşil söylediklerinin etki etmesi için durakladı. "Bu ruhsal aydınlanma ve Tanrı'yı arayış için de geçerlidir."

"Öyleyse aydınlanmam tam olarak nerede, Yeşil?" Mike bu kez fıkralar ve ayağa-basmalar olmadan, direkt bir yanıt istiyordu.

"O, bedeninin her bir hücresinde eşit olarak bulunur, Michael. Her bir hücre bütünün bilincine sahiptir. Her bir hücre diğerlerini mutlaka bilir. Her biri bütün insanın titreşimine katılır." Yeşil bir an sustu, sonra sözlerinin önemini vurgulamak için dönüp Mike'ın karşısına oturdu ve onun yüzüne baktı. "Burada geçireceğin zamanda titreşim frekansının artışının özelliklerini öğreneceksin. Buna başlayabilmemiz için, önce kendini -parçalar toplamı olarak değil- her şeyi bilen bir hücreler grubu olarak kabul etmelisin."

"Sanırım bunu yapabilirim." Mike buna cidden niyet ederek konuşmuştu.

"Ben de öyle sanıyorum." Yeşil içtenlikle gülümsedi ve ayağa kalktı. "Hazır mısın?"

Ayak parmağının acısını hâlâ biraz hisseden Mike isteksizce ayağa kalktı ve "Evet, efendim" dedi.

Sonraki birkaç saat boyunca Yeşil insan anatomisi ve sağlığı ile ilgili açıklamalarda bulundu. Bu tıbbi bir eğitimi değil, sade yaşamakla ilgili tavsiyeleri ve sağlıklı yaşamak için gerekli pratik uygulamaları içeriyordu. Neredeyse her şey hakkında sürekli ve derin bir bilgi akışı vardı! Nasıl beslenileceği, nasıl enerjiye sahip olunacağı, ne zaman ve neden egzersiz yapılacağı konusunda geniş bilgi verildi. Dersler boyunca, Yeşil sürekli olarak Mike'ın varlığının "BİZ"liğini anlamasının önemini vurguladı. Mike sanki parçalara sahip olmasına izin verilmediğini hissetmeye başlamıştı ve Yeşil bunu doğruladı.

Mike o gece çok iyi uyudu ve hiçbir kâbus görmedi. Ertesi sabah, Yeşil'i yine yatağının yanında dikilirken buldu ve melek yine onu kahvaltı yaparken izledi. Bu kez Mike'ın yediği her yiyecek tipi hakkında açıklamalar yaptı. O, Mike'ın zengin yiyecek çeşidi arasından neleri yediğini umursar görünmüyor, sadece her bir yiyecek grubuyla ilgili bilgi veriyordu. Mike hem

yiyor, hem de Yeşil'in söylediklerini aklında tutmaya çalışıyordu.

Sonraki günlerde Mike bir egzersiz programına başladı. Belirli günlerde, Yeşil onun verdiği hissi unutmaması için Mike'dan savaş kıyafetini giymesini istiyordu. Bunlar Mike'ın en zevk aldığı günlerdi. Onları kuşanana dek kılıcını, kalkanını ve zırhını ne kadar özlediğinin farkına değildi ve onların kendine ne kadar iyi uyduğuna yine hayret etti.

Yeşil, Mike'ı yiyecekler, bitkiler, şifalı otlar ve bedenin kendini nasıl doğal olarak dengelediği konusunda bilgilendirdi. Mike, hücrelerin onun bilmediği bir şeyi her nasılsa "bilirmiş" gibi birlikte çalışmalarına hayret etti. Bu çok harika bir şeydi! Yeşil ona, her bir organın ve hücrenin süptil bir manyetik kutupluluğa sahip olduğunu söyledi. Yine, hücrelerin hepsi bunun ne olduğunu "biliyor" ve kendi başlarına kusursuz dengeyi sağlamak için çalışıyorlardı. Dengedeyken, her hücre kendini mükemmel bir biçimde yenileyebiliyordu ve Mike böylece bedenin kendini sürekli olarak yenilediğini öğrendi. En sonunda, Yeşil'e komik bir soru sordu:

"Öyle görünüyor ki benim hücrelerim, yani BİZ biyolojiyi dengeleme konusunda çok akıllıyız. Öyleyse nasıl oluyor da ben bu sürecin farkında olmuyorum? Bu duruma herhangi bir katkıda bulunamaz mıyım? Zihnim gerçekten hücrelerin sahip olduğu bilgiye sahip değil. Peki ben, Mike olarak, nerede devreye giriyorum?"

"Bunu iyi ki sordun *Saf Niyetli* Michael Thomas!" Yeşil *saf niyetli* sözcüklerini vurgulamıştı ve Mike neyin geleceğini anladı.

Melek sözlerine devam etti. "Bedeninin sadece senin onu uygun yiyecekler, çevresel bilgelik ve iyi bakım ile onurlandırmana ihtiyacı vardır, gerisini o halleder. Şu ana kadar onu na-

sıl rahat ettireceğini, nasıl uygun biçimde besleyeceğini ve ona nasıl egzersiz yaptıracağını öğrendin. Sistemlerin senin başka bir şey yapmana gerek olmadan mutlu ve meşguldürler. Şimdi senin ruhunun testini anlamanın zamanı geldi, çünkü senin bedenine vereceğin bir şey var ve bu onun kendisi için asla yapamayacağı bir şey. Onun ne olduğunu biliyor musun?"

Mike bildiğini düşünüyordu.

"Evet, biliyorum, Yeşil." Mike kendini hayatı boyunca hiç olmadığı kadar sağlıklı hissediyordu. Artık çıplaklığından da utanmıyordu, özellikle onun dış görünüşünde yavaş yavaş meydana gelen değişiklikleri beğenen ve bunu kendisine söyleyen Yeşil'in karşısında çıplak olmaktan. Yeşil, aynı zamanda birinci-sınıf bir eğitmen olan sevecen bir baba gibiydi. "Benim bir seçim yapmamın zamanı geldi" dedi birden Mike.

Yeşil coşkuyla bağırdı: "Daha önce hiçbir insan bunu bu kadar kısa bir sürede anlamamıştı!"

Mike en nihayet doğru bir şey söylediğini anladı ve Yeşil' in tepkisine şaşırdı. Meleksi varlık odada adeta uçmaya başladı; ilk kez yerçekimine karşı gelebilme ve şekil değiştirebilme yeteneğini sergiliyordu. Eğer bu gösteri sadece onun için olmasaydı, Mike korkuya kapılabilirdi. Yeşil sakinleştiğinde, yine gelip Mike'ın karşısında durdu. Yine yeşil melek haline geri dönmüştü, ama gözleri hâlâ sevinçten iri iri açılmış haldeydi.

Gülümsedi ve "Saf Niyetli Michael Thomas, seçimin nedir?" diye sordu.

"Ruh'un (Tanrı'nın) yeni armağanlarını kullanmayı ve titreşimimi yükseltmeyi seçiyorum." Mike yine doğru konuştuğunu biliyordu. Yeşil, Mike'ın artan bilgeliğinin onun çevresine yayılmasına izin vermek istercesine biraz geri çekildi. Etkilendiği belliydi.

"Bu bugün gerçekleşecektir, Michael Thomas!" diye hay-

kırdı Yeşil. "Doğru anlamışsın. Hücrelerinin yapamayacağı şey Tanrı'nın -içinde taşıdığın ve kendini aydınlatmayı seçme gücüne sahip olan- parçasını kullanmaktır. Sadece ruhun bunu yapabilir ve bu seçimi sadece ruhunun yapabilmesine karşın, her hücren senin buna izin verdiğini bilecektir. Tıpkı ayak parmağın acıdığında ruhunun bunu bilmesi gibi. Böylece sen daha yüksek bir titreşime geçmek istediğinde, ayak parmağın bunu bilecektir. Senin BİZ'liğin şu anda kutlama yapıyor, Michael. Hepsi senin neye niyet ettiğini biliyor. Neyse, artık dinlenme zamanın geldi."

Bu muhteşem bir gün olmuştu ve Mike ruhsal-spiritüel konuları daha çok anladığını hissetmeye başlamıştı. Az önce yaptığı şeyin çok özel olduğu besbelliydi. Yatak odasına giden yolda Yeşil ona kutsal bir arayışa -daha sonra niyet etmesi gereken birçok kutsal arayıştan ilkine- niyet etmiş olduğunu söyledi. Başka bir düzeye geçmesinin uygun olduğu her defasında, bunun için vereceği izinle, biyolojisini dengelemesi gerekecekti. Yeşil, Mike ile gurur duyuyor ve ona her zamankinden daha da saygılı davranıyordu. Yatak odasının kapısına geldiklerinde Mike'dan onun yüzüne bakmasını istedi.

"Saf Niyetli Michael Thomas, normalde şimdi ortadan kaybolmam ve yarın sabah gelmem gerekiyor. Rutin programı biliyorsun. Şu anda seni gerçekten sevdiğimi söylemek için buradayım. Titreşimsel bir değişimin niteliklerinin öğrenmen ve alışman gereken sonuçları vardır. Sana seni incitmeyeceğimi söylemiştim ve bu doğrudur. Bundan sonra olacak her şey senin kontrol edeceğin bir hızla gelişecek. Hissettiğin her acı senden kaynaklanacak. Hiçbir şey senin için aynı olmayacak. Bu gece yatağa aynı insan olarak yatacak, ama yarın -titreşimsel bir değişimin getireceği tüm sınavlar ve özellikler ile birlikte- başka bir insan olacaksın."

Yeşil ona uzun bir süre baktı ve Mike onun kendisine duyduğu büyük saygıyı hissederek şaşırdı. Bunun farklı bir durum olduğunu anladı. Yeşil'in ayrıntılara girmesini isterdi. Ona, *Farklı olan Nedir? Yarın bunu bilecek miyim? Yarının dersi nedir? Onu şimdi söyler misin?* diye sormak isterdi.

Ama bu soruları sormadı ve Yeşil de onun düşüncelerini *duymuyormuş* gibi davrandı. Odadan yavaş yavaş, geri geri yürüyerek çıktı, bu onun için çok olağandışı bir davranıştı. Bir şeyler değişiyordu ve Mike bu konuda garip bir kaygı hissediyordu. Yüksek sesle duvarlara doğru konuştu.

"Sanırım, perdeyi geçip yuvaya girebilmek için başıma oldukça ağır bir şeyin gelmesini beklemem gerekiyor." Yatağın üzerine oturdu. "Belki oraya erişmeden bir melek haline gelirim. Belki özel bir renge bile dönüşebilirim!" Bunu düşününce kahkaha atmamak için kendini zor tuttu ve daha önce olduğu gibi, dinleyen meleklerden birinden bir yanıt işitmeyi bekledi, ama sadece sessizlik vardı. İçinde bir şey şimdiden değişmeye başlamıştı. Mide boşluğunda bir titreşim hissetti ve ürpermeye başladı. Artık yatıp uyumalıydı.

Mike o gece iyi uyuyamadı. Saatin beş buçuk olmasını sabırsızlıkla beklediğini fark etti; çünkü Yeşil'i özlemişti ve ona ihtiyaç duyuyordu. Birdenbire kendini güvensiz hissetmeye başlamıştı. Uykuya daldığı her seferinde aynı rüyayı görmüştü. Yaratık orada, ona düşmanca bakıyor ve her defasında bu dehşet verici şey onu yakalayıp yok ediyordu! Bedeni parçalanırken ter içinde, korkuyla ve kendi çığlıklarını duyarak uyanıyor ve sonra tam bir sessizliğin içinde kalakalıyordu. Tekrar uykuya daldığında, yine aynı rüyayı görüyordu. O kaç kere öldürülebilirdi ki? Beş? Altı? Bunun sonu gelmez görünüyordu. Ölümü defalarca tekrarlandı, ancak her defasında o biraz farklıydı. Her defasında rüyası daha da canlı ve inandırıcı görünüyordu. En

sonunda, daha fazla dayanamadı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Ta ruhunu yastığa boşaltmakta olduğunu hissederek, ağlamayı sürdürdü. Tüm yaşamı boyunca böyle derin bir keder hissettiğini hatırlamıyordu! Ebeveynlerinin ölümü bile onda böyle bir duygusal boşalıma neden olmamıştı. Yüksek sesle ağladı, ağlaması giderek feryatlara dönüştü ve Mike kontrolden çıktı.

O hem kendisi, hem de ebeveynleri için ağladı. Kaybettiği aşk ve kaybettiği fırsat için ağladı. Yaratığın kendisini öldürdüğünü hissetmişti ve en sonunda kendi ölümü için ağladı. Kederden adeta katıldı ve bedeninin hatırlayıp tepki verebileceği başka acı olayları aramasına ve her defasında sarsılmasına engel olamadı.

Mike en sonunda bitkin düşerek birkaç saat uyudu. Uyandığında bir gariplik hissetti. Hava neredeyse aydınlanmak üzereydi. *Yeşil neredeydi? Neden uyuyakalmasına izin vermişti?* Doğruldu ve hemen, dayanılmaz biçimde, katılarak ağlayarak geçirdiği gece yüzünden karın kaslarının ağrıdığını hissetti. Ellerini karnına koydu.

"BİZ ağrıyoruz!" dedi bedenine.

Yemek odasına gitti. Masada hiç yiyecek yoktu. Yeşil cübbesini giyip Yeşil'i aramaya başladı. Aşina olduğu odaların renginin her nedense kahverengimsi bir yeşile döndüğünü fark etti, yoksa bu ışıktan dolayı mı böyle görünüyordu? Aslında ışık da azalıyor gibiydi. *Yeşil neredeydi? Burada neler oluyordu?*

"Yeşil, neredesin?" diye bağırdı, ama bir yanıt alamadı.

Bütün evi dolaştı, ama meleği hiçbir yerde bulamadı. En sonunda, aç ve yorgun bir halde, Yeşil'in ona ders verdiği odaya girip tek başına oturdu. Kafası karışmıştı ve bu yolculuğun karakterine uymayan bir karanlığın varlığına hâkim olmaya başladığını hissetti. Bu hali tanıyordu. O, bu yolculuğa çıkmadan önce uzun bir süre yaşadığı aynı depresyondu.

"Neler oluyor?" Bunu yüksek sesle söylemişti. Ama sadece sessizlik vardı. "Herkes nerede? Mavi? Turuncu? Yeşil? Hey, arkadaşlar, size ihtiyacım var!" Sessizlik.

Mike depresyonunun kişiliğini ele geçirmeye başladığını fark etti. Çok geçmeden hiçbir şeyi ve hiç kimseyi umursamadığı o deliğe girecekti. Ama bunun olmasına izin vermeyi reddetti.

"Pekâlâ arkadaşlar, eğer siz bana yardım etmeyecekseniz, o zaman ben de uğraşarak yaparım!" Bu her ne demektiyse. Mike herhangi birinden bir karşılık alabilmek için umutsuzca uğraşıyordu! Yatak odasına geri döndü ve çevresine baktı. Dolabını açınca haritayı hatırladı! Belki o bir içgörü verebilirdi. Bu garip ruhanî "anlık" diyarda bir şeyler ters gittiğinde harita daima ona yardımcı olmuştu. Parşömeni kolayca bulup açtı.

Mike gördüğü şeye hazırlıklı değildi. Haritaya inanamayarak baktı ve onu ağır hareketlerle yerine kaldırdı. Üstünü çıkarmadan yatağa uzandı ve örtüyü üzerine çekti. Saat daha öğleden sonra birdi, ama Mike buna aldırmadı. Gözlerini duvara dikti.

Haritada her zaman "BULUNDUĞUN YER" ibaresinin olduğu yerde sadece kara bir leke vardı, hiçbir sözcük yoktu. Onun üzerinde hiçbir işaret yoktu. Harita ölmüştü. Sihrini yitirmişti.

Acaba yaratık gece evi ele geçirip onu gerçekten öldürmüş müydü? Uyurken rüyalar mı görmüştü, yoksa realiteyi mi deneyimlemişti? Yaratık melekleri de mi öldürmüştü? Tüm bunlar nasıl olabilirdi? Mike depresyon ve karanlık ile savaşıyordu. Tüm bunlardan bir anlam çıkarmaya çalıştı ve zihnini zorlayarak, Yeşil'in söylediği ve bu durumu açıklayacak bir şeyi hatırlamaya çalıştı. Bilincinin karanlık sisi içinde, Yeşil'in ona

söylediği bir şeyi hatırladı: *"Şu andan itibaren hissettiğin her acı senden kaynaklanacak. Hiçbir şey aynı olmayacak; ben seni gerçekten seviyorum."* Yoksa bu Yeşil'in vedası mıydı? Büyük beyaz meleğin başlangıçta söylediği şeyi tekrar hatırladı: "Her şey göründüğü gibi değildir..." Mike dayanmak zorundaydı. O, Tanrı'ya inanıyordu ve tüm bunlar aslında bir oyun, bir sınavdı!

Mike düşünebildiği tek şeyi yaptı. Ayağa kalkıp zırhını kuşandı. Ama o da kendisine iyi gelmedi. Zırh hatırladığından daha ağırdı ve kılıç da hantal geldi. Umursamadı. Onu gururla tutarak yüksek sesle konuştu:

"Hiçbir şey ruhumu yenemeyecek! Bu depresyondan zaferle çıkacağım!"

Hiçbir şey olmadı. Sessizlik. Boş sözler. Mike hiçbir sevgi veya onur hissi duymadı ya da herhangi birinin onu umursadığını hissetmedi. Burası tamamen boştu. Orada bulunan tek kişi oydu.

Mike artık aklını yitirmemek için mücadele ediyordu ve pes etmeyecekti! Eğitim odasına gitti ve savaş kıyafetiyle öğrenci koltuğuna oturdu. Orada bu yerin mutlak sessizliği içinde bekleyerek güneş batana dek oturdu. Güneş battıktan sonra bile orada oturmaya ve tetikte beklemeye devam etti. Neyi beklediğini bilmiyordu, ama bu güzel diyara girmeden önce tamamen yendiği depresyonun karanlığına tekrar teslim olmayacaktı.

En sonunda, karanlık odada uyuyakaldı. Bu kez uykusu kesintili değildi. O, daha önce huzurun bulunmadığı yerde huzur yaratmaya başlıyordu. Bunu yapma gücü ortaya çıkmaya başlıyordu. O uyurken, kılıcı değerli sahibinin yeni titreşim hızına karşılık vererek hafifçe titreşti ve şakıdı, ama Michael Thomas bunun farkında olmadı. Kalkanı değişen bir biyolojiden gelen

yeni talimat dizisine karşılık vererek hafifçe parladı, ama Michael Thomas bunun da farkında olmadı. Zırhı, onun DNA'sındaki yeni uyanmış bir kaynaktan gelen ruhsal talimatlara karşılık vererek onu sıcak tutuyordu, ama Michael Thomas bunun da farkında olmadı. Bedenindeki tüm hücreler değişiyordu ve bu başkalaşım neredeyse tamamlanmıştı. O, gerçekten çok iyi uyumuştu.

***

Mike ertesi sabah uyandığında her şey farklıydı. Hâlâ o koltuğun üzerindeydi, ama oda her nasılsa daha aydınlık ve ferah görünüyordu. Ayağa kalktı ve zihnini sınadı. Ne garip ki ilk düşüncesi hâlâ yalnız olup olmadığını görmek değil, KENDİSİNİN iyi olup olmadığını anlamaktı. Depresyon geçmişti! Üzerinde savaş kıyafetinin olduğunu fark etti, ama her nedense onu hissetmiyordu bile. O gün de aç kalıp kalmayacağını görmek için yemek odasına doğru hızlı adımlarla yürürken, yarı yolda burnuna güzel bir kahvaltının nefis kokuları geldi. Her şeyin yoluna girdiğini anladı.

Kahvaltısını hiç olmadığı kadar büyük bir iştahla yedi. Açlıktan ölüyordu ve önündeki yiyeceklere aç bir kurt gibi saldırdı. Kendini iyi hissetmenin zevkini çıkardı. Ağzı dolu bir halde şarkı söylemeye başladı!

"Annem bu halimi görseydi!" dedi, ağzının kenarından yumurtanın sarısı damlarken. "Bu görgüsüz davranışımdan ötürü çok utanırdı."

"Annen aslında seninle gurur duyuyor, Mike." Yeşil kapının eşiğinde duruyordu. "Hepimiz seninle gurur duyuyoruz."

Mike yeşil arkadaşına duyduğu saygıyla ayağa kalktı. Meleği gördüğü için çok mutlu olmuştu.

"Yeşil!" diye sevinçle bağırdı. "Seni kaybettiğimi düşünme-

ye başlamıştım. Lütfen, gel ve benimle otur!" Sonra oturup yemeye devam etti.

Büyük melek masaya doğru ilerleyip onun karşısına oturdu, ama önce Mike'ın konuşmasını bekledi. Arkadaşının önceki gün ne olduğuyla ilgili düzinelerce sorusunun olması gerektiğini biliyordu, ama onun bu soruları ne zaman soracağını görmek istiyordu. Mike, yüzünde aptalca bir gülümsemeyle, bir yandan bir şarkı mırıldanarak yemek yiyor, arada Yeşil'e ışıl ışıl gözlerle bakıyordu. Yeşil onun bedenini dikkatle tarıyordu ve elbette üzerindeki savaş kıyafetini de görmüştü. Kendini daha fazla tutamadı:

"Güzel kılıç" dedi sırıtarak.

Mike, bunun o eve geldiğinde Yeşil'in kendisine söylediği ilk söz olduğunu hatırlayarak kahkahalarla güldü. O gülerken ağzındaki yiyecekler her yana saçıldı ve büyük yeşil varlık da onunla birlikte güldü. İlk kez kucaklaştılar, birbirlerine sevgiyle sarıldılar. İlk kez Mike'ın bu diyardaki meleklerden birine dokunmasına izin veriliyordu, ama o bunun şimdi her nasılsa uygun olduğunu sezgisel olarak biliyordu. İkisi de gülmeyi kesemiyordu. Michael kendini ruhundan gelen bir müziğin eşliğinde büyük yeşil melekle dans ederken buldu. O kargaşada masanın üzerindeki yiyecekler yere saçıldı, etraf berbat oldu, ama o bunu umursamadı.

Mike tekrar yerine oturduğunda, dans ederken harcadığı enerji ve hissettiği coşku yüzünden göğsü hızla inip kalkıyordu. En sonunda karşısında duran Yeşil'le konuştu:

"Senin geri döneceğini biliyordum."

"Nereden biliyordun?"

"Çünkü beni sevdiğini söylemiştin."

"Seviyorum" diye karşılık verdi Yeşil, yine gülümseyerek. Mike, tabağından bir lokma daha alırken bir an durakladı.

"Annem ve babam beni gerçekten görebilirler mi, Yeşil?" Bu onun için çok önemli bir soruydu. Meleğin az önce odaya girdiğinde söylediği sözü hatırlamıştı.

"Önce bu soruyu sorman senin farkındalığının bir ölçüsüdür, Saf Niyetli Michael Thomas. Bazen bu diyardaki melekler bir insanın geçirdiği değişim mücadelesinden sonra önce hangi soruyu soracağı konusunda bahse girerler. Normalde sorulan soruyu sen henüz sormadın. Bir süredir bu odada birlikteyiz, ancak sen hâlâ o soruyu sormadın. Onun yerine, ebeveynlerini soruyorsun. Gerçekten, ben özel bir insanın huzurunda bulunuyorum!"

Mike, emin olmamakla birlikte, Yeşil'in duygusallaştığını hissetti; tabii eğer bu bir melek için mümkünse. Yeşil bir süre durakladıktan sonra tekrar konuştu:

"Evet, Michael Thomas, ebeveynlerin seni görebilirler ve onlar seninle gerçekten gurur duyuyorlar." Sonra Mike'ın başka sorular sormasını bekledi.

Mike, Yeşil'in söylediği şeyi düşündü. Sonra tekrar konuştu: "Sanırım dünkü durumun tümüyle neyle ilgili olduğunu biliyorum."

Yeşil, başını yana eğdi. "Gerçekten mi? Öyleyse anlat bana." Melek kulak kesilmişti. Normal olarak, Biyoloji Evi'nde bir insanın derslerinin bu noktasında, Yeşil tüm zamanını kafası karışmış bir insana önceki gün herkesin nereye kaybolduğunu ve o karanlık ruh haline yaptığı o korkunç, yalnız yolculuğun nedenini açıklamaya çalışarak geçirirdi.

"Ben değiştim, Yeşil, tıpkı senin söylediğin gibi, değiştim. Kendimi farklı hissediyorum. Ben kendimi..." Bir an durdu. "BİZ kendimizi muktedir hissediyoruz. Seninle ilgili, daha önce sahip olmadığım bir farkındalığa sahibim. Sen, her nedense benim öğretmenim olma rolünden çıkıp, şey rolüne bürün-

dün…" Mike doğru sözcüğü bulmaya çalışıyordu, ama bu biraz uzun sürünce melek söze karıştı:

"Aile mi?"

"Evet!" Mike iç gözlemi bırakıp konuşmayı sürdürdü: "Dün olanların bir sınav olduğunu düşünmüştüm, ama öyle değildi." Yeşil dinlemeye devam ederek, Mike'ın olan bitenlerle ilgili kendi fikirlerini söylemesine izin verdi. "En sonunda, dün olan bitenin ayrıntılarını bana açıklayacağını biliyorum, ama ben onların NEDENİNİ bildiğimi düşünüyorum." Mike bir öğretmen gibi yavaş yavaş ve sözlerini tartarak konuştu: "Yeşil, bedenimdeki her hücre bir geri-çekilme hissetti. Sanki bir elektrik düğmesini kapatmış ve ölmüştüm. Hiçbir yerde hiçbir teselli yoktu; kendi zihnim bile var olmak için herhangi bir neden bulamadı. Her nasılsa nötr bir insan olmuştum. İşte o zaman, haritaya baktığımda, neler olduğunu anladım. O benim zihnime verilen bir işaretti ve ben neler olduğunu anlamıştım."

Yeşil etkilenmişti. Bu evde daha önce hiçbir öğrenci titreşimsel değişimin özelliklerini bu kadar doğru biçimde fark etmemişti. Genellikle bunu açıklamak çok uzun bir zaman alırdı. Melek özel bir varlığın karşısında bulunduğunu biliyordu. Öğrencisiyle gurur duyuyordu ve ona karşı daha da büyük bir sevgi hissetti. Mike konuşmaya devam etti.

"Harita da ölmüştü. Ben adeta arafta kalmıştım; sonra ne olup bittiğini anladım. Bu ruhsal niyet armağanını almak için, bir tür tekrardoğuş deneyiminden geçmem gerekiyordu. Sanki varlığımın elektrik gücü bir günlüğüne kesilmiş ve ertesi gün yeni devre-sistemiyle yeniden başlatılmıştı. Bu süreç boyunca akıl sağlığımı koruyabilirsem, en sonunda iyi olacağımı biliyordum. Hayalimde hep senin beni sevdiğini söyleyişini canlandırdım, Yeşil. İşe yarayan tek şey bu oldu. Seni düşündüğümde, burada bulunuş nedenime odaklanabiliyordum." Mike

meleğe bakıp gülümsedi. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu saklamaya çalışıyordu. "Haklı mıyım?"

"Sözlerine ekleyebileceğim hemen hiçbir şey yok, Saf Niyetli Michael Thomas." Yeşil, sözlerini vurgulamak için ayağa kalktı. "Sana söyleyeceğim şudur: Sana olan sevgimi düşünürken, hissettiğin sadece benim sevgim değildi. Ben bir kolektifin parçasıyım. Benimle konuştuğunda, aslında bütünle konuşuyorsun. Sen de o bütünün bir parçasısın, ama bunu benim gibi hissetmiyorsun. Titreşim yükseldikçe, bu şeyler de odağına girecek. Yeşil dediğin bu varlığın sevgisini hissederken, Mavi'nin, Turuncu'nun, ebeveynlerinin, hatta bu yol boyunca daha sonra karşılaşacağın varlıkların da sevgisini hissediyordun. Sen onları henüz tanımıyorsun, ama onlar seni tanıyorlar. Hepimiz bir'iz, Michael ve sen bunu en çok ihtiyaç duyduğun anda hissettin. Sezgin kazandı! Şimdiden harika bir armağana sahip oldun!"

Mike, Yeşil'in ona daha çok şey söyleyeceğini biliyordu, bu yüzden sessiz kalıp meleğin düşüncelerini toparlamasını bekledi. Yeşil sözlerine devam etti.

"Söylediğin her şey doğru, benim bilge insan arkadaşım. Daha yüksek bir düzeye çıkabilmek için, bir mücadele döneminden geçmen gerekir. Bu, kolektifteki hepimizin senden uzaklaşıp değişmene izin vermemiz gereken bir zamandır. Bu zaman esnasında senin için hiçbir şey yapamayız ve bizim enerjimiz aslında senin yaşaman gereken süreci bozabilir. Sen bu süreçten geçmeye ruhen muktedirsin. Sen yalnız kalman gereken o kısa sürede ailenin kaybını hissettin. Terk edilmeyi ve boşluğu hissettin. Seni merkezinde tutan tek şey sevgiydi ve ben, bu evdeki öğretmen olarak, sana o çözümü asla sunamazdım. Sen onu o karanlıkta kendin buldun. Seni bu yerde ulaştığın farkındalık ve olgunluktan ötürü kutlarım." Melek, Mike'

ın bu övgüyü içine sindirmesi için durakladı, sonra "Başka sorun var mı?" diye sordu.

"Evet, var. Bu tekrar olacak mı?"

"Evet, yeni bir titreşimsel hale her geçtiğinde bu olacak."

"Bir dahaki sefer bunu daha iyi geçirmek için ne yapabilirim?"

Yeşil Mike ile yüz yüze durdu ve ciddiyetle konuştu: "Onun ne olduğunu tanı ve kendini başka şeylerle meşgul et. Onun üzerinde durma ve geçici olduğunu hatırla. Onunla ilgili bir seremoni yap! Karanlığın ortasında süreci onurlandır! Bu kez yapmış olduğun gibi yap, Saf Niyetli Michael Thomas, armağanın içerdiği sevgiyi hisset!"

Mike söylenenleri anladı ve içine sindirdi.

***

Sonraki günlerde derslere yavaş yavaş devam ettiler. Mike'ın yeni titreşim hızı yüzünden, ona aktarılacak bilgiler artmıştı. Yeşil ona bedeniyle ilgili farkındalığın inceliklerini öğretti ve bir dengesizliğin bulunup bulunmadığını anlamanın yollarını gösterdi. Her bir titreşimsel değişime eşlik edecek yeni uyku kalıplarını ve beslenme tercihlerini anlattı. Hatırlanacak çok fazla şey vardı!

Mike'ın yeşil evde geçireceği son gün Yeşil yeni bir konu açtı; bu konu daha önce hiç ortaya getirilmemişti. "Seks hakkında konuşmaya hazır mısın?" diye sordu melek.

Mike neredeyse yere yuvarlanıyordu. Bunun bir başka şaka olup olmadığını anlamak için yeşil arkadaşına bir an baktı. "Şaka yapıyor olmalısın!" dedi. Biraz utanmıştı.

"Şaka yapmıyorum" dedi Yeşil.

Mike sanki birileri onu duyabilirmiş gibi alçak sesle konuştu. "Yeşil, bu meleklere göre bir konu değil. Bu, insanların

karanlıkta yaptıkları bir şey. Bu düşük, şehvetle ilgili bir şey. O sözcüğü kullanmana bile şaşırdım!" Sonra yüzünü çevirip odanın köşesine bakarak ekledi: "Bence bu konuyu böyle kutsal bir yerde konuşmamalıyız."

Yeşil kararlıydı. "O senin düşündüğün gibi bir şey değil, Michael. Senin ona gösterdiğin tepki insanların ona verdiği anlamdan kaynaklanıyor. O biyolojik bir şeydir ve sen onun sayesinde buradasın." Melek susarak, Mike'ın bu sözler üzerinde düşünmesine izin verdi.

Mike teslim olmuştu. Yeşil'in ona öğretmesi gereken bir şeyden kaçamayacağını biliyordu. Lisedeki cinsel-eğitim dersini, talihsiz bir öğretmenin bir grup gence zaten bildikleri konuyu açıklamaya çalıştığı o dersi hatırladı. O gün ders boyunca kızlar gibi kıkırdamış, bakışlarıyla birbirlerine konuyu bildiklerini göstermiş, ama aslında kendilerini çok rahatsız hissetmişlerdi. Çünkü bu çok kişisel bir konuydu.

"Yeşil, bunu yapmak zorunda mıyız?"

"Evet."

Bunu izleyen konuşmalar Michael Thomas'ın insanlar arasındaki fiziksel ilişkiyle ilgili görüşünü ebediyen değiştirecekti. Yeşil, sanki kişisel deneyiminden kaynaklanıyormuş gibi ikna edici bir biçimde konuşuyordu, ama o cinsiyetsizdi! O, seksin biyolojinin en büyük ruhsal veçhelerinden biri olduğunu söyledi. Kendisini şaşkınlıkla dinleyen Mike'a, gerçek amacın ne olduğunu, erkeklerin ve kadınların bu deneyimden -çocukların dışında- ne elde etmeleri gerektiğini açıkladı. İki bireyin duygularını belirli bir biçimde bir araya getirerek bilinçlerini aynı anda yükseltmelerinin zarafetinden söz etti. Tutkunun kontrol edilip, belirli biçimlerde kanalize edildiğinde, bedenin ruhsal âleminde neler olduğuyla ilgili örnekler verdi. Seks aydınlanma için gerçek bir katalizördü.

O sözlerini bitirdiğinde, "Buna inanamıyorum" dedi Mike, yüzünü ellerinin arasına alarak. "Ben hep seksin kirli bir şey olduğunu düşünürdüm. Bu hep gizli bir konuydu. Evrim zinciriyle, birlikte getirdiğimiz cinsel, bedensel bir şeydi ve şimdi sen bana onun ruhsal bir şey olduğunu mu söylüyorsun? Bu çok ilginç bir kavram. Papazların buna ne diyeceklerini merak ediyorum!" Mike espri yapmaya çalışıyordu, ama bu kavram böyle şeyleri ilk önce hayvanları seyrederek, daha sonra da ergenlik çağındaki arkadaşlarından yanlışlarla dolu, bölük pörçük bilgiler edinerek öğrenen bir çiftlik çocuğu için çok etkileyiciydi. Sonra, birden bir şeyi fark ederek başını kaldırdı.

"Yeşil, ben çok şey kaçırdım! Bu deneyimi sevdiğim bir kadınla yaşayabilmeyi isterdim. Ama artık çok geç."

"Kaderine küsme, Michael. Her şey göründüğü gibi değildir. Bu bilgi, sana geç verilmiş olsa da, sen yolunda ilerlerken amacına erişecektir. Bilginin uygulaması gittiğin yolda yersiz görünse de, önemli olan bilgidir. Anahtar senin tutumunu değiştirmendir. Cinsel ilişkiyi kutsal bir eylem olarak gör. Bu senin biyolojini şimdi yaptığından da fazla onurlandırmana yardımcı olacaktır."

Yeşil haklıydı. Bir erkek olarak, Mike hâlâ, böyle bir yerde bile cinsel rüyalar görüyordu. Artık bu rüyaların bir biçimde yanlış ya da ahlâksızca olduğunu düşünmek yerine, onlara saygı duyması gerekecekti. Bu onun için çok şey ifade ediyordu. Tablonun parçalarının yerlerine nasıl kusursuz biçimde oturduğunu anladı ve bu yüzden kendini daha tamam hissetti. Şimdi bedeninin mahrem bölgeleri bile "BİZ"e daha saygıyla katılabilecekti! Mike bu düşünceye güldü. Yeşil de onun düşüncelerini okuyarak gülümsedi.

Ertesi gün Mike'ın gitme vakti gelmişti. Yeşil evdekiler tarafından sihirli bir biçimde hazırlanan yeni giysilerini giydi.

Bu onun yaşamındaki en derin deneyim olmuştu. Yeşil ile birlikte yeşil evin kapısında dururken ne diyeceğini bilemedi. Kendini iyi hissediyordu. Yeni ve rahat giysilerinin üzerindeki savaş kıyafeti muhteşem görünüyordu. Giysileri tam üzerine göreydi ve onları dikenlerin son birkaç haftadır yaptığı idmanlar sonucunda ulaştığı yeni beden ölçüsünü nasıl bilebildiklerine hayret etti.

Yeşil, Mike'ı dikkatle gözden geçirdi ve gözleri onun kılıcına takıldı. Tam bir şey söyleyecekti ki Mike söze girerek, "Biliyorum, biliyorum, güzel kılıç!" dedi.

Bu kez kahkahalarla gülme sırası Yeşil'deydi. "Lâfı ağzımdan aldın" dedi. Sıcak güneşin altında dururken aralarında bir an garip bir sessizlik oldu. Sonra Mike konuştu:

"Seni tekrar göreceğime söz ver."

"Söz veriyorum" dedi Yeşil hemen ve içtenlikle.

"Bana soracağın bir soru var mı?" dedi Mike, önceki evlerden ayrılırken kendisine Tanrı'yı sevip sevmediğinin sorulduğunu hatırlayarak.

"Evet, bir sorum var ve onun ne olduğunu biliyorsun." Melek, Michael'a yoğun bir bakışla baktı. "Onu ben sormadan yanıtlamak ister misin?"

"Evet, isterim" dedi Michael. Sonra seremonik bir tavırla konuştu: "Tanrı'yı tüm kalbimle seviyorum. Benim niyetim saftır ve bedenim hepinizin Ruhu ile birdir. Sizin titreşiminize hiç olmadığım kadar yakınım ve bu yakınlık bir amaç, kutsallık ve ait olma hissini de birlikte getiriyor. Ben yuvaya gidiyorum."

Yeşil'in söyleyebileceği bir söz yoktu. Daha önce melekler tek kelime etmeden evin içine girip kapıyı kapatırlarken, bu kez hoşça kal demeden ayrılan Mike oldu. O, güvenle yokuş aşağı yürümeye başladı, bir sonraki evin bulunduğu tepeye doğru kuzey yönünde ilerleyecekti. Yeşil, Mike gözden kaybo-

lana ve işitme alanının dışına çıkana dek verandada durdu. Sonra, kendi kendine yüksek sesle konuştu:

"Saf Niyetli Michael Thomas, eğer bir sonraki evi de atlatırsan, o zaman olduğunu düşündüğüm savaşçı olacaksın." Melek, verandada durup beklemeye devam etti.

Çok geçmeden iğrenç, çirkin bir yeşil yaratık Mike'ı takip ederek ve Yeşil'e dik dik bakarak sessizce evin önünden geçti. Melek hiçbir şey söylemedi ve yaratığa onu tanıdığını veya kabul ettiğini belli etmedi. O, bu yaratıkla ilgili her şeyi biliyordu. Michael'ın da kısa süre sonra her şeyi öğreneceğini biliyordu. Bu düşünceyle gülümsedi.

"Bu müthiş bir karşılaşma olacak!" dedi. Sonra dönüp yeşil eve girdi.

*****

8

Dördüncü Ev

Mike, kaygısız bir halde yoluna devam ederken, kendini bu yolculukta şimdiye dek hiç hissetmediği kadar iyi hissediyordu. Yeni giysileri ve savaş donanımı bu harika yere ait görünen bir bütünlük içeriyordu. Çevresindeki şeyler de ona garip bir biçimde aşina geliyordu. Zamanının çoğunu evlerin *içinde* geçirmiş olsa da, bu yoldaki yolculuğu ona her nedense olağan görünüyordu. Çevresindeki şeylerin görünümlerini ve kokularını tanımaya başlamıştı. Sanki eski yaşamının anıları silinmeye ve bu yeni diyarın olağandışı özellikleri onun yuvası haline gelmeye başlamıştı. Dahası, bilinçli olarak burada daha önce bulunmadığını bilmesine rağmen, bu şeyleri "hatırladığı" hissine kapılıyordu.

Ayrıca, yeni bir güce sahip olduğunu da keskin bir biçimde hissediyordu. Aslında kendisini bu yere aitmiş gibi hissediyordu. Bu hissin, büyük ölçüde, Biyoloji Evi'nde yaşadığı deneyimden kaynaklandığını biliyor ve Yeşil'i hatırladığı her defasında içtenlikle gülümsüyordu. Yürürken, o evde bulunduğu süre içinde gerçekten yeni bir düzeye geçtiğini düşündü. Bu yerde daha fazla ne olabilirdi? Yedi evden sadece üçünde bulunmuştu ve onu başka hangi derslerin beklediğini merak etti.

O sırada arkasında bir ses duydu.

Mike, otomatik olarak, adeta şimşek hızıyla döndü ve tetikte bir savunma pozisyonu aldı. Tepkisinin içgüdüselliği kendisini bile şaşırttı. Öne doğru eğilerek, gerçek kılıcının süslü kabzasını kavramıştı. Ona mı öyle gelmişti, yoksa kılıcın kabzası gerçekten titreşiyor muydu? Adeta kulak kesilmişti ve he-

nüz bilinmeyen, ama kusursuz bir eylemde bulunmaya hazır bir heykel gibi duruyordu.

Hiçbir şey olmadı.

Duyduğu ses rüzgârdan kaynaklanabilirdi, ama Mike çevredeki ağaçların yapraklarının kımıldamadığını fark etmişti. Hiç kıpırdamadan, sadece gözleriyle çevreyi taradı. Bu yerde çok keskin bir görüşe sahipti! Bu yolda daha önce bu kadar keskin bir görüşe sahip olduğunu hatırlamıyordu. Sanki birisi daha önce orada bulunmayan parlak bir ışığı açmıştı.

Mike, bu kez kulakları yerine gözlerine konsantre oldu ve görünürdeki her büyük kayaya yavaş yavaş baktı.

Olağandışı bir şey görmedi.

Mike, bu renkli evler diyarında şimdi kendini ne kadar rahat hissetse de, bunun kendisi için tehlikeli bir yer olduğunu anlamaya başlamıştı. Biyoloji Evi'ndeyken rüyalarına giren karanlık hayalet hâlâ burada olabilirdi. Dikkatli olmak zorundaydı. Ancak ne garip ki, hiç korku hissetmiyordu. Gözlerini ve kulaklarını iyice açarak hareketsiz ve tetikte bekledi.

Bu artmış farkındalık hali içinde, Mike yetenekleriyle ilgili yeni bir şey keşfediyordu. Olağandışı bir şey duyamasa ve göremese de, orada bir şeyin bulunduğunu HİSSEDİYORDU. Ta ruhunda bir rahatsızlık -bir tehlike hissi ve bir uyarı- hissediyordu.

Hiçbir şey olmadı.

Mike yavaşça döndü ve güneşli yolda yürümeye devam etti; yürürken de arkasındaki olağandışı bir şeyi hemen fark etmek için başını hafifçe sağa sola çeviriyordu. Bir yandan da bu bilmece üzerinde düşünüyordu. *O ne olabilirdi? Bu kadar sevgi ve ruhsal keşif ile dolu bir yerde böyle karanlık bir varlık nasıl var olabilirdi? Ve o neden onun peşindeydi? Neden hiçbir melek ondan söz etmek istememişti?* Bu gerçekten büyük

bir gizemdi, ama Mike önceden uyarıldığını hissediyordu ve bu karanlık varlığın kendisine tekrar sinsice yaklaşmasına izin vermeyecekti. Tehlike hissini sürekli duyarak tetikte kaldı.

Michael tüm öğleden sonra boyunca yürüdü. Akşam karanlığı çökmekte olduğu ve sonraki ev henüz görünürde olmadığı için durdu, geriye dönüp kat ettiği yola baktı ve yavaşça haritasını çıkardı. Bir hareket görebilmek veya bir ses duyabilmek için arkasındaki bölgeyi kollamayı sürdürüyordu. Değerli haritasının yine aktif olduğunu ve "o anki" durumunu gösterdiğini görünce rahatladı. BULUNDUĞUN YER noktası önceki gibi belirmişti ve noktanın çevresindeki küçük alanın tam kenarında sonraki ev görülüyordu. Ev köşeyi dönünce karşısına çıkacaktı. Mike gülümsedi, haritayı heybesine koydu ve yürümeye devam etti.

Sonraki eve yolculuk neredeyse bütün gün sürmüştü. Mike, evlerin birbirinden, bir kişinin onlara ulaşmak için çaba göstermesini gerektirecek, ama geceyi doğada geçirmesini gerektirmeyecek kadar uzak olduklarını fark etti. Buna memnun oldu. Kendini biraz yorgun hissediyor ve bunun tümüyle fiziksel bir yorgunluk olmadığını biliyordu. Saatlerdir tetikte bulunmanın bedelini enerjisiyle ödemişti.

Mike, her şeyin tek bir sıcak renge büründüğü o gizemli alacakaranlıkta dönemeci dönünce sonraki evi gördü. Evin çevresindeki her şey sona ermekte olan günün turuncusunu ve kırmızısını yansıtıyor olsa da, kır-evi tarzındaki ev, çevrenin onun üzerinde hiçbir etkisi yokmuş gibi, saf bir eflatun renginde parlıyordu. Mike durup huşu içinde bakakaldı. Hiç bu kadar güzel bir renk görmemişti! Bu eflatun rengi aynı anda hem yoğun, hem berrak, hem de güçlüydü. Sanki bu yapı yarı saydamdı ve içten dışa doğru parlıyordu. Sonra, hedefine bu kadar yaklaşmış olsa da, çok uzun süre duraklamanın tedbirsiz-

lik olacağını hatırlayarak, yürümeye devam etti.

Mike, eve bakarken, az sonra göreceği güzelliğin sadece tadına bakmıştı, çünkü melek onu karşılamak için kapıda belirdiğinde, Mike'ın adeta dili tutuldu. Daha önce hiç bu kadar güzel bir yaratık görmemişti! Bu görüntü karşısında neredeyse saygıyla diz çökmesi gerektiğini hissetti. Ne oluyordu? Gözlerindeki renk reseptörleri mi artmıştı? Böyle bir renk gördüğünü hatırlamıyordu! Bir günbatımını ilk kez, onun sihirli olup olmadığını merak ederek seyreden bir çocuk gibi, bu görüntüye huşuyla bakarak sessizce durdu. Sonra meleğin sesini duydu; ah, o ne sesti!

Sanki sükûnetin derinliklerinden, titreşimini taşıyan havayı sakinleştiren ipek gibi yumuşak bir ses geldi ve bu kesinlikle bir kadın sesiydi!

"Merhaba, Saf Niyetli Michael Thomas" dedi bu huzurlu ses. "Seni bekliyorduk."

Mike afallamıştı ve hiçbir şey söylemedi. Meleğin okuyabileceği tutarlı bir düşünce bile düşünemedi! Şaşkınlıktan adeta dili tutulmuştu. Bir süredir nefesini tuttuğunu fark etti. Melek gülümsedi ve konuşmayı sürdürdü.

"Ben Yeşil'den daha fazla dişi değilim, Michael. Melekler cinsiyetsizdir, ama her iki cinsiyetin tüm niteliklerini içerirler. Benim sesim ve görünüşüm senin bu evde kendini rahat hissetmen için böyledir."

Mike, Eflatun'un söylediklerinden hemen hiçbir şey anlamamıştı. Artık nefes alabiliyordu, ama ne diyeceğini bilmiyordu. Konuşmaya çalıştı, ama sesinin çatlaklığı onu utandırdı.

"Harika görünüyorsun." Sesinin çatlamasının yanı sıra, söylediği şeyin de aptalca bir selamlama olduğunu düşündü. Bu kadar güzel bir varlığa söylenecek söz müydü bu! Çocukken ilk kez bir yetişkine akıllıca bir şey söylemesi gerekip de

bunu yapamadığında hissettiği beceriksizliği hissetti. Bu sersemliği kısmen karşısında duran varlığın aykırılığından kaynaklanıyordu. Karşısında diğer melekler kadar devasa, ama kadınsı bir yumuşaklığa sahip bir yüzü olan bir melek duruyordu. Tüm melekler evlerinin renginde olan ve herhangi bir cinsiyeti gizleyen, belirsiz ve uçuşan giysiler giyiyorlardı. Hepsi çok büyüktü, ama bu yüz! Eflatun'un yüzü kesinlikle kadınşıydı. O, annesinin ve anneannesinin yumuşaklığına, şefkatine ve bir azizenin güzelliğine sahipti. Mike, bir iç çekti ve tekrar denedi.

"Lütfen beni bağışla… Eflatun." Kulağa bir kadının ilk ismi gibi geldiğinden, meleğe renk ismiyle hitap etmek bile Mike'a sanki saygısızca bir davranışmış gibi geldi. Konuşmayı sürdürdü. "Bunu beklemiyordum, yani meleklerin kadın olabileceklerini bilmiyordum." Mike ağzını tekrar açtığına hemen pişman olmuştu. Bu ne kadar aptalcaydı! Elbette melekler dişiydi! Daha önce gördüğü hemen hemen tüm resimlerdeki melekler dişi değil miydi? Eflatun orada öylece dikiliyordu. Mike tekrar denedi.

"Demek istediğim şu ki… yani, şu ana kadar karşılaştığım meleklerin hepsi adam gibi… yani erkek gibi görünüyorlardı." Mike bu bölümü geriye sarmak ve baştan başlamak istedi. İletişim becerisi ve güzel konuşma yeteneği tamamen yok olmuştu. Bu varlığı uygun biçimde selamlamakta çok başarısız olmuştu. Tekrar iç çekti ve elinden bir şey gelmediğini ifade etmek istercesine omuzlarını silkti. Eflatun şimdi ona gülümsüyordu.

"Seni tamamen anlıyorum, Michael."

Meleğin o anda Mike'a bakışı onun zırhını eritebilirdi. Burada bir romantizm yoktu. Bu his anneliğe özgü saf bir sevgiydi. Mike'ı çok şaşırtan da buydu. Sanki ansızın annesiyle tekrar karşılaşmıştı; sanki uzun zaman önce kaybettiği ailesiyle

tekrar buluşmuştu ve buna eşlik eden sevinci ve inanamayışı hissediyordu. Kendisine böyle bakılmayalı çok uzun bir zaman olmuştu! Meleğe sokulup sarılmak ve onun tarafından kucaklanmak istedi. Bu düşüncelerini Eflatun'un hissedebileceğini hatırlayarak birden utandı. Melek konuşmaya devam etti:

"Çok yakında buna alışacaksın, Michael. Sana böyle görünmemin nedenleri var. Bu yolculuğu yapan herkese böyle görünmem, ama senin için durum farklı."

Mike anlamıştı. Eflatun'un görünümü ve hali tavrı onun yararlanması içindi. Bunu kabul etti, ama neden anaç bir melek "görmesi" gerektiğini merak etti.

"Çünkü bunu hak ettin!" dedi bilge Eflatun. "Buradaki her şey sadece dersler için değildir, Michael. Birçok şey senin gösterdiğin gelişmeye karşılık bir armağan olarak verilir. Sen şu ana dek sadece üç evden geçtin ve şimdiden bu yolculuğu yapanlar içinde en özel varlıklardan biri olarak dikkati çekiyorsun."

Michael söyleneni anlamıştı, ama bu övgüye karşılık olarak söyleyecek bir şey düşünemeden, Eflatun onun asla unutmayacağı bir şey yaptı.

"Saf Niyetli Michael Thomas" dedi yumuşak bir sesle. "Lütfen ayakkabılarını çıkar."

Mike istenileni yaptı. Kapıda bir çift ayakkabı için hazırlanmış bir yer olduğunu gördü ve ayakkabılarını oraya yerleştirdi.

"Michael, bunu neden istediğimi biliyor musun?" diye sordu Eflatun.

Michael bunun üzerinde düşündü. "İçerisi kutsal toprak olduğu için mi?" Musa ile yanan-çalı öyküsünde geçen konuşmayı (Tanrı'nın Musa'dan ayakkabılarını çıkarmasını isteyişini) hatırlamıştı.

"Eğer öyle olsaydı, neden diğerleri de senden aynı şeyi istemediler?"

Mike bu konuda düşünmeye devam etti; sonra tekrar denedi. "Sen çok özel bir melek olduğun için mi?"

Bu oyun Eflatun'u eğlendirmişti ve gülmeye başladı. Mike'ın kafası karışmıştı. Yanıtının doğru olmadığını biliyordu.

"Lütfen içeri gir" dedi Eflatun, dönüp eve girerken.

Mike onu takip etti, ama konuşma bir sonuca varmadığı için canı sıkılmıştı. Meleğin arkasından içeri girerken ona seslendi.

"Eflatun, söyle bana. Ayakkabılarımı çıkarmamı neden istedin?"

"Bunu bu evden ayrılmadan önce SEN bana söyleyeceksin, Michael" dedi ve önden yürümeye devam etti.

Mike, meleklerin onu bir yanıt için bekletmelerinden, özellikle bu yanıtı kendisinin bulmasının gerekmesinden hoşlanmıyordu. *Burada çok fazla iş var*, diye düşündü.

"Sen bunun için buradasın" dedi Eflatun, onu eflatun evin iç kısımlarına doğru götürürken. Mike yine düşüncelerinden dolayı kendini aptal gibi hissetti.

Ev sahibinin aksine eflatun ev çok sadeydi. Mike, yeni meleğin görünüşü karşısında duyduğu huşu yüzünden evin ismini belirten tabelayı okumadığını fark etti.

"Eflatun, bu evin ismi nedir?" diye sordu. Melek durdu, döndü ve onun yüzüne baktı.

"Bu Sorumluluk Evi'dir, Michael" Güzel yüzünde Michael'ın tepkisini görmeyi bekleyen bir ifade belirdi. Mike ileride kendisini bir sıkıntının beklediğini hemen anladı.

"Öyle mi?" dedi ifadesiz bir yüzle. Eflatun'a beklediği tepkiyi göstermemişti. Melek döndü ve yürümeye devam etti.

Mike bu evin ismini duymaktan rahatsız olmuştu. Zih-

ninde, burada meydana gelebilecek birçok senaryo canlandırdı. Sorumluluk, esasen ebeveynlerinin ona sorumluluklarını ısrarla hatırlatmalarından dolayı Mike için hep sevimsiz bir sözcük olmuştu. Onlar bu sözcüğü eleştirel bir biçimde çok kullanırlardı. Daha sonra, aynı şeyi birlikte olduğu kadınlardan da, genellikle onun davranışlarıyla ilgili yakınmalarla birlikte duymuştu. *Neden kadınlar onu hep "düzeltmeye" çalışıyorlardı?* Sonra aklına korkunç bir düşünce geldi: *Belki Eflatun da bu evde aynı amaçla bir kadın olarak görünüyordu? Tanrı tarafından onu değiştirmek için gönderilmiş bir başka kadın mı? Ya eğer Tanrı da bir kadınsa? Bu ne kötü bir şaka olurdu!* Birden, gerçeğin bu olmadığını gayet iyi bilerek, beşerî erkekliğinin ürettiği düşüncelere güldü. Tanrı ne erkekti ne de dişi, ama yine de bu hayalî senaryo onu eğlendirmişti. Peki, bu Sorumluluk Evi neyle ilgili olabilirdi?

Eflatun onu akşam yemeğini yiyeceği yere götürürken küçük odalardan oluşan bir labirentten geçiyorlardı.

"Burada ne var?" diye sordu Mike, büyük ve çift kapılı bir salonun önüne geldiklerinde.

"Sinema salonu" dedi Eflatun, yürümeye devam ederek.

Bir sinema salonu mu? Eflatunu takip ederken Mike'ın kafasından peş peşe düşünceler geçmeye başladı. *Meleksi bir yerde bir sinemanın ne işi var? Bir gösteri mi olacak?* Aklına başka bir garip düşünce geldi: *Belki bir film izleyeceğiz!* Ertesi gün Eflatun'la birlikte sinemaya gitseler ne kadar komik olurdu diye düşündü; belki de popüler olan melek filmlerinden birini izlerlerdi. Neredeyse yüksek sesle gülecekti. Mike'ın ne düşündüğünü bilen Eflatun da güldü, ama onun gülüşünün nedeni farklıydı...

En sonunda Mike'ın kalacağı yere ulaştılar. Yemek ve yatak odaları diğer evlerdekine benziyordu. Dolapta Mike'ın ora-

da kalacağı süre boyunca giymesi için hazırlanmış olan güzel eflatun giysiler ve bir çift terlik vardı. O sırada Mike'ın burnuna yemek kokuları geldi. Bir kez daha, sofrada lezzetli yemeklerin yer aldığı bir yemek odasına götürüldü. Onun tam olarak ne zaman geleceğini nasıl bilmişlerdi? Ayrıca bu evlerde ne bir aşçı ne de bir temizlikçi görmüştü. Yeşil'le birlikte eğlendikten sonra arkalarında bıraktıkları dağınıklığı hatırladı. Yemekleri hazırlayanlar, küçük periler gibi fark edilmeden gelip gidiyorlardı. Burası ne garip bir yerdi!

Mike, arkasını döndüğünde, önceki meleklerin yaptıkları gibi, Eflatun'un da gitmiş olmasını bekliyordu. Ama o hâlâ oradaydı.

"Her şey istediğin gibi mi, Michael?" diye sordu. Eflatun gerçekten güzel bir yaratıktı. Onun anaç nitelikleri Mike'ı rahatlatmaya devam ediyordu.

"Evet, teşekkür ederim." Mike'ın içinden onun önünde saygıyla eğilmek geldi.

"Yarın sabah başlayacağız. İyi geceler, Saf Niyetli Michael Thomas." Eflatun odadan çıktı.

Bu farklıydı. Tıpkı Mike Biyoloji Evi'nden ayrıldığında Yeşil'in verandada kalarak protokolü değiştirmesi gibi, Eflatun da burada hemen hemen aynı şeyi yapmıştı. Melekler gittikçe daha kibarlaşıyorlar mıydı? İnsanların görgü kurallarını mı benimsiyorlardı? Mike farkı fark etmiş, ama o konuda soru sormamaya karar vermişti.

Sonra yemek yedi, yatmaya hazırlandı ve yatar yatmaz da uykuya daldı. Kendini güvende, sıcak ve seviliyor hissediyordu. Ertesi gün yeni bir serüvene başlayacaktı ve Eflatun'un derslerinde keşfedeceği şeyler olacağını biliyordu. Rüyasında çocukluğunu, ebeveynlerini gördü ve bu ona çok iyi geldi.

***

Evin dışında ise o karanlık, ele geçmez, iğrenç yaratık etrafını rahatça izleyebileceği bir pozisyon almıştı. Hem düşünceli hem de çok öfkeliydi. Michael bu eve gelmek üzere yeşil evin kapısında belirdiğinde, yaratık ondaki değişikliklerden ötürü adeta şoke olmuştu. Mike'ın gücü artmıştı ve o lanet olası silahlara sahipti! O şimdi bir savaşçı gibi tetikte ve korkusuzdu! Son evde onu bu kadar değiştirecek ne olmuştu? Yaratık, fırtınada Michael'la yüzleşme şansını çok kötü bir biçimde kaçırdığı için öfkeyle dolup taşıyordu.

Sonra, bu insanı kapana kıstırmak için daha iyi bir plân geliştirmeye başladı. "Eğer Michael Thomas ele geçmez bir savaşçı olmak isteseydi, şimdi yaptığı gibi bilinen bir yolu değil, daha az bilinen bir rotayı izlemesi gerekirdi" diye akıl yürüttü. Sonra, Michael'ın her zaman bu yolu takip edeceğini idrak etti. O böyle yapmak zorundaydı, çünkü bir sonraki evin nerede olduğunu bilmiyordu. Böylece, yaratık çözümün, avının önüne geçip, onun bir tuzağa düşmesini beklemek olduğuna karar verdi. Eğer onun gülümseyebildiği iddia edilebilirse, gülümsedi. Uyumadı, ama Saf Niyetli Michael Thomas'ın yakında gerçekleşecek ölümüyle ilgili vizyonlar gördü.

***

Ertesi sabah diğer sabahların tipik bir örneğiydi. Bu harika bir gündü! Kahvaltı mükemmeldi ve Mike, kahvaltısını çok sevdiği yaban mersinli ekmeğiyle tamamlarken, yediği şeyin bu kadar taze ve lezzetli olmasına inanamayarak başını iki yana salladı.

O kendisine verilen yeni giysileri giyer giymez kapı çalındı. *Kapı mı çalınmıştı? Ne zamandan beri melekler kapı çalıyorlardı?*

"Lütfen gir" dedi kibarca. Eflatun içeriye süzülür gibi gir-

di ve Mike ona gülümsedi. "Bu kadar iyi bir kahvaltıyı kim hazırladıysa, lütfen benim adıma ona teşekkür et."

"Bir şey değil" dedi Eflatun.

"Kahvaltıyı sen mi hazırladın?"

"Hepimiz" diye yanıtladı melek. "Biz birbirimizden ayrı değiliz."

"Bunu daha önce de duymuştum. Bir gün bu yanıtın anlamını anlayacağım. O zamana dek, hepinize teşekkürler" dedi Mike.

"Hazır mısın?" diye sordu Eflatun.

"Hazırım."

Eflatun döndü ve önceki gün önünden geçtikleri bölüme doğru yürüdü. Bu kez iki kanatlı kapı açıktı ve Mike meleğin ardından güzelce döşenmiş eflatun-renkli sinema salonuna girdi! Gördüklerine inanamayarak durdu. Çok şaşırmıştı ve Eflatun onun bu haline güldü.

Karşılarında dev bir panoramik sinema perdesi vardı. Salonun arkasında modern bir film projektörü ve üst üste istiflenmiş metal kutularda film makaraları vardı. Orada sanki yüzlerce makara film vardı!

"Ne yapacağımızı tahmin et, Michael" dedi Eflatun. "Birlikte filmler izleyeceğiz!"

"Buna inanmıyorum!" diye bağırdı Mike. "Bu bir şaka olmalı."

Eflatun'un yüzündeki gülümseme kayboldu ve Mike'a ciddi bir ifadeyle baktı.

"Hiç de değil, Michael. Hiç de değil. Şimdi lütfen ön sırada bir yere otur."

Eflatun salonun arkasına gidip projektörü ısınması için çalıştırdı. Gözlemlemekte olduğu çelişki karşısında Mike'ın kafası karışmıştı. *Melekler film göstermezler,* diye düşündü. *Kut-*

sal yerlerde sinema salonları olmaz. Bu gerçekten de çok garip bir durum. Ama kendisine söyleneni yaptı ve ön sıranın ortasındaki bir koltuğa oturdu. Kendisinin geldiği yerdeki sinema salonlarının aksine, bu sinemadaki ön sıra salonun ortasındaydı. Bir başka garipliği de fark etti. Ön sırada, ortada bulunan koltuk yumuşak dolgu malzemesiyle takviye edilmiş ve kadife kumaşla kaplanmıştı. Salondaki diğer koltuklar böyle değildi ve sanki oraya sadece bir sinema havası vermek için konulmuşlardı. Mike eflatun renkli kadife koltuğa oturdu ve dev beyaz perdeye baktı.

"Hangi filmi göreceğiz, Eflatun?" Mike bu konuda biraz endişeliydi.

"Aile filmleri, Michael" diye yanıtladı Eflatun, ilk makarayı hazırlamaya devam ederek ve başını kaldırmadan. Bu yanıt Mike'ın kulağına hiç de hoş gelmemişti. Midesinin kaburgasını sıkıştırdığını hissetti. İşte yine aynı his ortaya çıkmıştı! Yeni sezgisi aşırı çalışıyor ve ona az sonra göreceklerinin hoşuna gitmeyebileceğini bildiriyordu. Bir espri yapmayı düşündü, belki patlamış mısırla ilgili bir espri yapabilirdi. Ama buna fırsat bulamadı. Işıklar çok profesyonel bir biçimde, yavaş yavaş karardı; projektörün takırtısı duyuldu ve perde canlandı. Mike'ın gözleri görüntüye yapışmıştı. İlk görüntüden itibaren kalbi ağzına gelmişti.

O gün gösterilen ilk film, onu takip eden diğerleri gibi, Mike'ın gördüğü en iyi üretim kalitesine sahipti. Görüntüde hiçbir titreme yoktu ve film her nasılsa üç boyutlu olarak gösteriliyordu, hem de o aptal gözlükler olmadan! Ses doğaldı, geniş perdede karakterler oradan oraya gittiklerinde bile, her ses tam gelmesi gereken yerden geliyordu. Mike hemen filmin o kadar gerçek olmamasını diledi. O perdeye çok yakındı. Panoramik perde onu her bir sahneye dahil ediyordu. Geri çekil-

mek istiyor, ama yapamıyordu.

Michael Thomas'ın karşısındaki perdede tasvir edilen kişi Michael Thomas idi! Eğer onun bu aile filmine bir isim vermesi gerekseydi, bu "Hayatımda Başıma Gelen Tüm Kötü Şeyler" olurdu. Film onun çocukluğuyla başladı ve çok gerçekti! Annesi çok genç, babası ise çok yakışıklı görünüyordu. Bu sevgili varlıkları hatırlamak onu derinden etkilemişti. Ve bu eflatun sinemadaki gösterim onların Mike'ın hassas kalbinde canlanmalarına neden olmuştu. O tüm izlediklerini sanki yeniden yaşıyordu! Her olay tüm bir film makarasını kapsıyor ve olaylar, onun yaşamında gerçekten oldukları gibi, film zamanına uyarlanmadan, kesintisiz bir biçimde gösteriliyordu; ama bunlar hep onun yaşamını etkileyen olumsuz deneyimlerdi.

İlk birkaç makara aslında komikti. İşte Mike üç yaşında, sarışın ve şirin bir çocuk olarak, annesinin makyaj malzemelerini buluyordu. Onları döküp saçarak banyoyu berbat ediyor ve annesi onu bunu yaparken yakalıyordu. Annesi çok kızıyor ve ilk kez onun poposuna bir şaplak indiriyordu. Koltukta oturan yetişkin Mike o ilk şaplağın yaralayıcı hissini gerçekten hissetmesine çok şaşırdı. O her bir olayın duygularını tekrar yaşamaya zorlanıyordu! Bunlar gerçekten de aile filmleriydi! Bu, Mike filmlerde yaşlandıkça, bir korku gösterisi haline gelme potansiyeline sahipti. Mike, bir yük treninin üzerine gelmekte olduğunu ve kendisinin raylara bağlı olduğunu hissetmeye başlamıştı.

Sonra çocukluğunda yaşadığı başka olaylar da gösterildi ve onların her biri onu yıllardır düşünmemiş olduğu bir realiteye soktu. İşte orada, altı yaşındayken banyoda kilitli kalıyordu. Bu olayın ona ne hissettirdiğini hatırladı, bu onun hatası değildi! Her nasılsa kapının tokmağı dönmüş ve o içeride kilitli kalmıştı ve kapının menteşelerini sökmesi için babası-

nın tarladan çağrılması gerekmişti. Babası bu duruma öfkelenmiş ve oğlunu cezalandırmıştı! Mike uzun zaman önceki o olayda babasına olan güveninin sarsılışını tekrar hissetti. O yanlış bir şey yapmamıştı! Ama babası kızmıştı ve onun poposuna kalın deri kemeriyle vurarak canını çok acıtmıştı. Bu babasına tarlada çalışarak geçireceği bir iş gününe mal olmuş ve hasadı geciktirmişti. Yetişkin Mike'ın morali bozulmaya başlıyordu.

Film makaraları peş peşe gösterildi ve şimdi Mike on yaşındaydı. Okula gitmek üzere otobüse binmişti. Her okul döneminde ona eziyet eden okul kabadayısı Henry'nin yüzünü hatırladı. Tüm çocuklar bu cüsseli çocuktan nefret eder görünüyor, ama ona bir şey yapamıyorlardı; hepsi korkuyordu. Mike kulağa komik gelen Blue Earth (Mavi Toprak) kasabasından gelen bir çiftlik çocuğu olduğundan, diğer çocuklar onunla alay ediyorlardı. Ancak bu kabadayı acımasızdı. Okulda her türlü aileden gelen çocuklar vardı, ama o modern zamanda çiftçiler azınlıktaydılar. Giysileri, hepsini annesi diktiği için, Mike'ı ele verirdi. O diğerleri gibi görünmüyordu ve kabadayı Henry bunu unutmasına asla izin vermezdi. O ve diğer çocuklar Mike'ın giysileri, kokusu, hatta ebeveynlerinin yaşam tarzı ile alay ederlerdi.

Projektör uğultuyla çalışırken, Mike bir grup çocuğun kendisini oyun oynamaya çağırdıkları bir anı gördü. O anda mutlu olmuştu; onların kendisiyle gerçekten arkadaş olmak istediklerini düşünmüştü. Sonra, bunun bir oyun olduğunu büyük bir düş kırıklığıyla anlamıştı. Çocuklar onu eğlencelerine dahil etmek yerine, ONU eğlenceleri yapmışlardı. Çocuklar onu tam hizaya sokarken, başka bir çocuk onun arkasında elleri ve dizleri üzerinde eğilerek durmuştu. Sonra, çocuklar Mike'ı itip devirmişler ve o geriye, arkasında eğilmiş olan çocuğun

üzerine düşmüştü. Çocuklar ona çok gülmüşlerdi. Mike da onların bu oyunlarına katılmaya çalışarak gülmüştü, ama çocuklar işleri bitince onu yanlarına almadan çekip gitmişlerdi.

Bu acı vericiydi. Mike bunları izlemekten hiç hoşlanmamıştı. Hem bunun ne yararı vardı ki? Özel yaşamının böyle sergilenmesine ve her şeyi tekrar yaşamak zorunda bırakılmasına kızmaya başladığını hissetti. Onları bir kez yaşamış olması yeterli değil miydi?

Yeni film makaraları gösterilmeye başlamıştı ve Mike şimdi on dört yaşındaydı; okulda, bunu yapmadığı halde, kopya çekmekle suçlandığı o meşum günü tekrar yaşıyordu. Başka bir öğrenci öğretmenin masasından bazı kâğıtları almış ve sonra onları, öğretmenin karıştırıldıklarını anlayacağı şekilde, dağınık olarak masaya geri koymuştu. Öğretmen daha sonra kâğıtlarını kimin karıştırdığını sorunca, aynı çocuk bunu Mike'ın yaptığını gördüğünü söylemişti. Öğretmen ona inanmıştı; sonuçta Mike, notları yüksek olsa da, hâlâ komik kıyafetler giyen yoksul bir çiftlik çocuğuydu. Mike kınama cezası verilerek evine gönderilmiş ve okuldan bir gün uzaklaştırılma cezası almıştı. O, özel bir otobüsle evine geri dönerken, durumu annesine ve babasına nasıl açıklayacağını düşünmüştü. Sonra onların kendisine inanacaklarını düşünerek biraz rahatlamıştı, ama inanmamışlardı ve Mike kendini yine bu hayatta yalnız hissetmişti. Ebeveynlerinin onu sevdiklerini biliyordu, ama buna en çok ihtiyaç duyduğu anda ondan yana olmalarını isterdi. Kendini çok yalnız hissetmişti.

Mike saatlerdir o koltukta oturuyordu ama filmlerdeki Mike henüz büyümemişti. Bu cezaya daha ne kadar zaman katlanmak zorunda olduğunu düşündü. Artık kendisini çok spiritüel hissetmiyordu. Kendini sanki dayak yemiş gibi hissediyordu! Filmlerin çok doğru ve gerçekçi olması onu zorluyordu.

O, gözlerini ve zihnini onlardan ayıramıyordu. Onlarda her ayrıntı vardı; her ses ve her kişi tam olarak geçmişte olduğu gibiydi. Süreç hayret vericiydi, ama konu feciydi.

Şimdi o bir kızla flört ediyordu ve orada görülecek çok şey vardı! Giysileri hâlâ garipti. Onlar bir mağazadan satın alınmış olsalar da, annesi modadan anlamadığı için birbirine hiç uymayan, garip kumaşlı giysiler almıştı. Okuldaki ve kilisedeki kızlar Mike'ın sevimli olduğunu düşünüyorlardı, ama onların giysileriyle alay ettiklerini de duymuştu. O zaman adeta yıkılmıştı! On altı yaşına geldiğinde harçlıklarını biriktirerek giysilerini kendisi satın almaya başladı. İşte o zaman özsaygısı artmaya başladı, çünkü o kendisine neyin yakıştığını biliyordu. Bu konuyu inceledi ve alışverişe giderken kendisine yardım etmeleri için bir-iki kız arkadaşını da birlikte götürmeye başladı. Kızlar buna bayılıyorlardı! Alışverişten hoşlanan bir erkek! Bu onun zeki, ama anti-sosyal bir ergenden, yakışıklı ve çekici bir genç adama dönüşmesinin başlangıcıydı. Kişiliği de değişiyor ve daha kendinden emin hale geliyordu. Okulda notları hâlâ yüksekti ve birçok okul faaliyetine katılıyordu. Sonra o olay oldu: Mike'ı kıskanan biri ona bir iftira atarak onun okuldaki son yılında başkanlık seçimini kaybetmesine neden oldu. O, Mike'ın kızlar tuvaletinde edebe aykırı şeyler yaparken yakalandığı dedikodusunu yaymıştı. Herkes buna inanmak istedi. Olay çok sansasyonel ve tamamen uydurmaydı. Önceki iki yıl da Mike başkan olduğundan, bu seçimde de onun kazanması bekleniyordu, ama sonuçta dedikodu çarkı galip geldi ve Mike kaybetti. Bu olay onun ilk gerçek aşkı Carol'un sevgisini kaybetmesine de neden oldu. Kız onunla bir daha konuşmadı; Mike bu yüzden haftalarca acı çekti ve tüm okul faaliyetlerini bıraktı. O yine kurban edilmişti! Bu üzücü olay tüm ayrıntılarıyla karşısındaki perdede sergileniyordu. Bu olay o

zaman Mike'ı değiştirmişti ve şimdi orada oturmuş geçmişini tekrar yaşarken ona daha da ağır geliyordu.

Filmler gösterilmeye devam etti. Salonun arka tarafında oturan büyük melek Mike'ın bir şey yiyecek durumda olmadığını bildiğinden ona yemek sunulmadı. Her makaranın sonunda, bir süre makaradan boşalan filmin sesi duyuluyor ve salon karanlığa bürünüyordu. Bunu sıkıntılı bir sessizlik izliyor ve sessizliği sadece manivelaların birbirine geçirilme sesi ve projeksiyon makinesinin üzerinde hareket ettirilen şalterin sesi bozuyordu. Ne Michael ne de Eflatun bir söz söylüyordu. Sonra perde tekrar canlanıyor ve Mike'ın başına gelen en kötü şeylerin gösterimi devam ediyordu. Mike "büyük olay"ın gösteriminin yaklaştığını biliyordu. En sonunda, ebeveynlerinin öldükleri gün perdede belirdi.

Mike, eğer gerçekten istemiyorsa o koltukta oturmaya devam etmek zorunda olmadığını biliyordu. Tüm melekler ona seçim hakkına sahip olduğunu söylemişlerdi. Şu anda, o oradan koşarak kaçmak istiyordu. İçinden, tüm meleklerin duyabilecekleri kadar "yüksek sesle" yalvarıyordu: *Lütfen Tanrım... Bu olayı tekrar yaşamak istemiyorum! Yeter artık!* Ama olay perdede belirdi ve Mike sanki bir kamyon ona çarpmış gibi hissetti.

Mike, koltukta otururken duygularına teslim olup ağlamadı. Bunu yapmak için geceyi bekleyecekti. Böylece yaşadığı en acı olayı sabır ve metanetle izledi. Ebeveynlerinin ölüm haberini aldığı telefon görüşmesini, yaşadığı şoku, cenaze törenini, duyduğu ıstırabı; evin, çiftliğin ve arazinin açık artırmayla satılışını; eski traktör de dahil olmak üzere babasının çiftlik araç gereçlerinin satılışını tekrar yaşadı. Anne ve babasının eşyasını, daha iyi günlerin fotoğraflarını, düğün fotoğraflarını, hatta birbirlerine ilk aşık olduklarında yazdıkları aşk mektup-

larını gözden geçirişini tekrar yaşadı. Mike hiç kıpırdamadan oturarak hislerinden kaçmaya çalışıyordu. Duygularına set çekmek için zihnini disipline etmişti, ama o koltukta otururken kendini bir kurban gibi hissediyordu. Dalga dalga gelip tüm bedenini saran üzüntüyü hissetti; acısını gözyaşlarıyla birlikte koyuvermek için dayanılmaz bir istek duydu. Bu filmi izlemek yaşamı boyunca ondan yapması istenmiş olan en zor şeydi. Saatlerdir izlediği her şey kendisini çok kötü bir şakanın hedefi yapmıştı. Şimdi o bu salonda cezalandırılıyor, adeta işkence görüyordu! Bu adil değildi. Tüm bunların amacı neydi?

Ölüm olayı sona erdiğinde, Mike bir rahatlamayla iç çekti. Hiçbir şey bundan daha kötü olamazdı. O kendini çok küçük hissediyordu. Ter içinde kalmış ve bu süreçten usanmıştı. Yine de yeni başlayan bölümün konusu birden tüm dikkatini çekti. Gözlerini perdeden alamıyordu. O çok gerçekti!

Mike, "Cırcırböceği" adını taktığı Shirley'i gördüğünde, başının yine dertte olduğunu anladı. Şimdi perdede sergilenecek olan öykü onun Los Angeles'daki son aşk ilişkisi ve bu ilişkinin nasıl hızla bozulduğuyla ilgiliydi. O kendini bu ilişkiye tamamen vermişken, Cırcırböceği bu ilişkiyi hafife alır gibi davranmıştı. Bu bir ölüm değildi, ama bir anlamda öyleydi, çünkü bu onun kalbinin ölümüydü. O, perdedeki görüntüleri izlerken kalbini yine katılaştırmaya çalıştı. Shirley çok güzel görünüyordu! Unutulmaz bir sesi vardı. Durum hâlâ çok yeniydi. Sonuçta bu ayrılık onun kısa zaman önceki depresyonunun, kendine artık değer vermeyişinin ve o kötü işe girmesinin nedeni olmuştu. Mike tüm filmi izledi, yaşamındaki ikinci en üzücü olayın ayrıntılarını tekrar yaşadı. Sonra perdede işyeri belirdi; orada ağzı bozuk müdürü ve Los Angeles'de yaşarken içinde isteyerek çalıştığı klostrofobik bölme özellikle vurgulanıyordu.

Filmler saat dörtte bitti; son sahneler Mike'ın evine gi-

ren hırsızla yaşadığı mücadele ve hastaneye götürülüşüyle ilgiliydi. Perde karardığında, bir başka makaranın sona erdiğini gösteren sesi duydu. Filmin sonundaki renkli şerit toplayıcı makaraya çarpıp duruyordu. Bu ses devam etti, ama ışıklar yanmadı. Mike ayağa kalktı, eliyle gözlerini parlak projektör ışığından korumaya çalışarak salonun arka tarafında Eflatun'u aradı. Melek görünürde yoktu. Bu o günkü dersin sona erdiğini gösteriyordu. Tıpkı filmin ana-konusunda olduğu gibi, Mike yalnızdı.

Projektör çalışmaya devam ederken, Mike salondan çıkıp kendi odasına gitti. Canı yemek yemek istemiyordu. Morali bozuktu. Duygusal olarak pestili çıkarılmıştı; hemen, giysilerini bile çıkarmadan yattı. O gece Eflatun iyi geceler demek için gelmedi. Mike meleğin o gece kendisini yalnız bırakmakla bilgece davrandığını biliyordu. O kimseyle konuşacak halde değildi.

Mike uyurken rüyaları ona film göstermeyi sürdürdü. Okuldaki kabadayı, ebeveynleri ve Cırcırböceği ile ilgili bölümleri tekrar izledi. Onlar Mike'ı rahat bırakmıyorlardı ve o en sonunda kendini daha fazla tutamayarak yattığı yerde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ebeveynlerinin görüntülerinin bu kadar canlı olması acısını çok artırmıştı. Meleklere ait bu kutsal yerde o ikinci kez kendini tamamen yalnız ve umutsuz, adeta bir yaşam kurbanı olarak hissediyordu. Ve şimdi elinde bunu kanıtlayacak filmler bile vardı!

***

Ertesi sabah, Mike kendisini biraz daha dinlenmiş hissediyordu, ama dalgın ve düşünceliydi. Çok acıkmıştı, sıkı bir kahvaltı yaptı. Önceki gün yaşadıklarından dolayı kendini hâlâ bir kurban gibi hissediyordu, ama her nedense işin en kötü bölümünün sona erdiğine de inanıyordu. O dayanıklıydı ve tüm bun-

ların neden gerekli olduğunu anlamasa da, onlar yüzünden tekrar karanlığa ve depresyona girmemeye karar vermişti. Ayrıca, bugün onu her ne bekliyorsa, onun dünkünden daha iyi bir şey olması gerekiyordu.

Kahvaltıdan sonra, yine adeta sihirli bir biçimde hazırlanmış olan yeni, eflatun renkli giysilerini giydi. Hazır olduğunda, Eflatun kapıda belirdi ama konuşmadı. Sanki tepki göstermesi, söylemek istediği şeyi söylemesi ya da onu dünkü acı verici deneyim yüzünden suçlaması için Mike'a fırsat tanıyordu. Bir süre onu izledi, en sonunda konuştu.

"Saf Niyetli Michael Thomas, söylemek ya da sormak istediğin bir şey var mı?"

"Evet." Michael soğukkanlı bir ifadeyle bakıyordu. "Başka filmler de var mı?"

"Evet" dedi Eflatun, yumuşak bir sesle.

"Öyleyse hemen izlemeye başlayalım." Michael ayağa kalkıp meleğin hareket etmesini bekledi.

Eflatun şaşırmıştı. Onun bu evde insanlarla deneyimi hiç böyle olmamıştı. Yeşil haklıydı, bu özel bir insandı. O bu işi başarabilir, bu yolculuğu tamamlayan az sayıdaki insandan biri olabilirdi. Eflatun daha önce hiç böyle bir kararlılık ve bu kadar hızlı bir titreşimsel değişim görmemişti. Bu insanın eğitiminin bir parçası olduğu için kendini özel hissetti ve ona karşı büyük bir sevgi duydu. Sonra dönüp Michael'i bir kez daha sinema salonuna götürdü.

Michael ne yapması gerektiğini biliyordu. Elektrikli sandalyeye oturtulmuş, elektriğin verilmesini -bu durumda ışıkların sönüp filmin başlamasını- bekleyen bir idam mahkûmu gibi, salonun ön sırasındaki özel koltukta yerini aldı. Bu kez çok kararlıydı. Hiçbir şey onun yuvaya gitmesini engelleyemeyecekti. HİÇBİR ŞEY!

Bir kez daha perdede Mike'ın yaşamı çocukluğundan başlayarak gözler önüne serildi. Ancak bu kez durum farklıydı. Mike ana konunun değişmiş olduğunu hemen anladı. Bu kez filme "Hayatta Yaptığım Tüm Kötü Şeyler" adını verdi. Çocukluk olayları komikti ve o onların birçoğuna içtenlikle güldü. Gülmek ona iyi geldi, ama önceki gece çok fazla ağladığı için kaburgası hâlâ ağrıyordu.

Filmlerde yaşı büyüdükçe, yapmış olduğu bazı şeyler onu utandırmaya başladı. Kuşkusuz, Eflatun bunları biliyordu, ama Mike onları tekrar yaşamak istemiyordu. Onlar perdede sergilenirken, koltuğunda aşağı kaydı. Büzüldü ve kendini rahatsız hissetti.

İşte on yaşındayken kilisede vaizle alay ediyor ve arkadaşlarına üzerinde kabaca çizilmiş, müstehcen beden bölümleri olan notlar geçiriyordu. O ve Pazar Okulu'ndaki arkadaşları bu şeyleri çizip, sonra onları para zarflarına koyarak bağış sepetlerine atmayı çok komik buluyorlardı. Paraları saymak için zarfları açan yaşlı kadınların o resimleri gördüklerinde yüzlerinde belirecek ifadeleri hayal edip çok gülüyorlardı.

Mike, on iki yaşındayken, ebeveynleri bir Pazar sabahı kiliseye giderlerken, hasta taklidi yaparak evde kalmış ve sonra babasının traktörüne binip onu çalıştırmıştı. Traktör çalışmış, ama Mike onu nasıl hareket ettireceğini anlamamıştı; her kolu ve pedalı denemişti. Düz bir vitesin nasıl çalıştığını anlamamış, traktörün de aile arabaları gibi bir gaz, bir de fren pedalına sahip olduğunu düşünmüştü. Bu arada traktörden epey gürültülü ses çıkmış ve bu serüvenin sonunda vites bozulmuştu.

Babası bu sorunu keşfedince Mike ile yüzleşmek için eve gelmiş ve oğlundan ona doğruyu söylemesini istemişti.

"Mike, sen traktörü kullanmaya çalıştın mı?"

"Hayır, efendim." Mike, babasına yalan söylemişti.

Mike bu olay yüzünden o zaman utanmıştı ve şimdi de utanıyordu. Babası her nasılsa onun yalan söylediğini anlamıştı, Mike bunu onun gözlerinden okumuştu. Bu Mike'a aile bütünlüğünü ve dürüstlüğünü ihlâl etmenin nasıl bir his verdiğini öğreten olaylardan biriydi. O, kendini kötü hissetmiş ve bu olayı tüm yaşamı boyunca unutmamıştı. Vitesin tamiri pahalıya mal olmuş ve Mike aptallığının ebeveynlerine neye mal olduğunu ilk kez anlamıştı. Bu beklenmedik masrafın altından kalkabilmek için haftalar boyunca sadece fasulye ve ekmek yemişlerdi. Akşam yemeği için sofraya her oturduklarında, Mike aptalca davranışının sonucunu görmüş ve yalanının tadını tatmıştı. Şimdi bu olayı canlı renklerle ve üç boyutlu olarak tekrar yaşıyordu. Koltuğuna daha da çok gömüldü.

Filmde, Mike'ın boyu uzadıkça, gücü de artıyordu. O günkü okul sisteminde, çoğu öğrenci, ebeveynleri aynı bölgede yaşadığı sürece, ilkokuldan liseye birlikte transfer edilirdi. Mike'ın ilkokul günlerinin "kabadayısı," başının belâsı Henry liseye başladıklarında artık o kadar iri yarı biri değildi. Diğer gençlerin çoğunun bedeni bu kabadayının erken gelişmiş cüssesine erişmişti ve ergen oyun alanı daha eşit düzeydeydi. Kabadayı Henry başarılı bir öğrenci değildi ve mezun olmayı güçlükle başarmıştı. Michael Henry'nin okul yaşamını mutsuz kılmak için her fırsattan yararlanmıştı. Uzun boyunu ve popülaritesini Henry'yi sindirmek için kullanmış, onunla alay etmiş veya onu kendisine zarar vermekle tehdit etmişti.

Mike, lise ikide sınıf başkanıyken, Henry'yi iyi olan hiçbir şeye dahil etmemek için gücünü kullanmıştı. Etkisini ustaca kullanarak, bir zamanların kabadayısını okul balolarından, yetenekli olduğu seçmeli derslere kabul edilmeye kadar birçok iyi şeyden yoksun bırakmıştı. Bu yaptıklarını kimseye söylememiş, ama Henry'nin lise yıllarını mahvetmek için ya-

pabileceği her şeyi zevk alarak yapmıştı. Henry olan biteni bilse de, bu konuda bir şey yapamamıştı. Daha sonra intikamını almıştı, ama Mike bunu bu filmi izleyene kadar bilmeyecekti. Mezuniyet yılında ona iftira atan, onunla ilgili dedikodu yayan kişi Henry idi! O bu zarar verici dedikoduyu başarıyla yaymış, böylece Mike'ın son sınıfta başkan olma şansını yok etmişti.

Mike, yıllar sonra, Henry'nin bir gangster olduğunu ve hapse girdiğini öğrendi. Sık sık, eğer lise yıllarında Henry'yi rahat bıraksaydı bu durumun farklı olup olmayacağını merak ederdi. Şimdi tüm bunlar gözlerinin önüne serilirken, yapmış olduğu şeylerden dolayı utanç duyuyordu.

Mike kendisini bir aptal gibi hissediyordu. Bu onun gençlik yıllarında ne kadar kötü ve ahlâk dışı davranmış olduğuyla ilgili uzun bir filmdi. O bir adamın hayatta elde edebileceği bazı şansları engellemiş bile olabilirdi! Kendini gerçekten çok küçülmüş hissetti. Filmi izlemeye devam etti.

Lise son sınıfta, Mike bir sınavda kopya çekmişti. Onun genel not ortalaması iyiydi, ama A.B.D. Tarihi dersindeki notları zayıftı. O, bunun suçunu öğretmenin dersi sıkıcı bir biçimde anlatmasına yüklemiş ve önceki yıl sınıf başkanıyken alıp bir kopyasını çıkarttığı anahtarı kullanarak sınav sorularını çalmıştı. Bunun ilahî adalet olduğunu düşünmüştü; çünkü ilkokuldayken aslında kopya çekmediği halde kopya çekmekle suçlanarak "cezalandırılmıştı." Dolayısıyla, yaptığı şey ona bir biçimde doğru gelmişti.

Ancak, durum kötüye gitmişti. Öğretmen Mike'ın o sınavda gösterdiği ani başarıdan kuşkulanarak onu kopya çekmekle suçlamıştı. Mike da, karizmatik kişiliğini, diğer derslerde notlarının iyi oluşunu ve önceki ününü kullanarak bu öğretmeni idareye şikâyet etmiş ve onun kınanmasını sağlamış-

tı. Bu kınama öğretmenin siciline kaydedilmişti ve onun kariyerinde ilerlemesini engellemiş olabilirdi. Mike o sinema koltuğuna oturana dek bunu da bilmiyordu.

Kahretsin! Bu acı verici. Yaşam tarafından kurban edilmek yeterince kötü; kendini yalan söylerken ve aldatırken izlemek ise daha da kötü. Mike daha fazla bir şey izlemek istemiyor ve bu işin artık bitmesini diliyordu.

Ve de bitti. Mike'ın o perdede yetişkinlik yaşamıyla ilgili olarak görebileceği çok az şey vardı. Ebeveynleri öldüklerinde onun tüm yaşamı değişmişti. Onların ölümleri Mike'ın hızlı büyümesine yol açmış ve onda şimdi bir yetişkin olarak sahip olduğu sarsılmaz dürüstlüğü uyandırmıştı. Sanki kimliğinde soyadıyla birlikte ebeveynlerinin zorlu ve dürüst çalışmalarını da taşıyordu. Boşta kalan film şeridinin toplayıcı makaraya çarpma sesini duyduğu zaman büyük bir rahatlamayla iç çekti. Bu kez projektör durduruldu ve ışıklar yavaş yavaş yandı. Eflatun, salonun gerisinden gelerek ona yaklaştı.

"Michael, lütfen benimle gel" dedi, nazikçe.

Mike hiç konuşmadan söyleneni yaptı. Saatlerdir oturduğu koltuktan kalkarken kendini yorgun hissetti. O koltuğu bir daha hiç görmemeyi diledi ve yaşamının filmlerinin gösterildiği bu yerden adeta nefret ettiğini hissetti. Salondan çıkarken arka tarafa, projektörün bulunduğu yere baktı. Orada son iki gündür izlediği düzinelerce film makarasını görmeyi bekliyordu, ama ortada tek bir makara bile yoktu. Orası boştu.

Eflatun Mike'ın tanıdığı en nazik varlıktı. O, Mavi'den, Turuncu'dan, hatta melek arkadaşı Yeşil'den daha iyi değildi, sadece farklıydı. Her bir melek Michael'ın sevdiği tatlı niteliklere sahipti. Bu melek nezaket ve şefkat yayıyordu. Mike burada kalmak ve onun anaç huzur şemsiyesi altında yaşamak istiyordu! Onun karşısında oturmak ve konuşmasını dinlemek

harika bir his veriyordu. Eflatun orada olduğu sürece her şey yolundaydı. Mike bu hissi unutmamıştı. Bunun hiçbir sorumluluğa sahip olmayan bir çocuk olma hissi olduğunu fark etti. Bu yüzden, bu meleğin bu çehreyle Sorumluluk Evi'nde bulunuyor olması çok uygundu. Ebeveyn buradaydı ve Mike tekrar -yaşamın sorumluluğunu sırtında taşımayan- çocuktu.

Eflatun Mike'ı büyük bir odaya götürdü. Başka koşullarda olsa, bunun bir konferans odası olduğunu söyleyebilirdiniz, ama orada sadece iki koltuk vardı. Bir duvarda bir tür pano, diğerlerinde ise birçok sembol ve tablo yer alıyordu.

Önceki evlerde melekler oturarak fazla zaman harcamıyorlardı. Onlar hiç yorulmadıkları ve uykuya ihtiyaç duymadıkları için insanlar gibi oturmaya da ihtiyaç duymuyorlardı. Genellikle sadece karşılarındaki insanı rahatlatmak için oturuyorlardı. Eflatun da zarafetle oturup Michael'a baktı.

"Saf Niyetli Michael Thomas, kendini nasıl hissediyorsun?" O, sohbeti Mike'ın o gün izlediği filmlerle ilgili hislerini açıklamasını sağlayacak bir soruyla açmıştı. Mike bunu yaptı ve ayrıca önceki akşam üzerinde çok düşündüğü bir şeyi de sözlerine ekledi:

"Sevgili Eflatun…" Mike bu şefkatli meleği gerçekten seviyordu. "Senin bir insanı isteyerek incitemeyeceğini biliyorum. Acıya, ıstıraba, kuşkuya ve korkuya neden olmanın senin meleksi bilincine uymadığını biliyorum, ama bu filmleri göstererek tüm bu şeyleri yaptın, bu yüzden tüm bunlar için iyi bir nedenin olması gerektiğini biliyorum. Kendimi nasıl mı hissediyorum?"

Mike durup bir süre düşündü, son birkaç günle ilgili duyguları konusunda çok dürüst olmaya çalışıyordu.

"Mahremiyeti ihlâl edilmiş…" tekrar durakladı. "Berbat, kurban edilmiş, kendi hatalarım yüzünden üzülmüş, yaptıkla-

rım yüzünden suçlu, bana kötülük yapanlara kızgın, kontrolümün ötesindeki koşulların neden olduğu acıyla harap olmuş, hırpalanmış ve içgözlemci.” Mike içini Eflatun’a dökmeye devam etti. Önceki gece yaşadığı duygusal boşalımdan sonra şu anda fazla duygu hissetmeden konuşuyordu. Eflatun’a, insan olarak ne hissettiğini tam olarak anlatmaya çalışıyordu. Konuştukça konuştu ve bir süre sonra kendisini tekrarlamaya başladı. Eflatun ondan durmasını istemedi. Mike yaşadığı duygusal gerilimi boşalttı, rahatsız edici duyguları dışa vurdu. Kendini ifade etmiş, tüm olanlardan tekrar tekrar yakınmıştı. Kendisine o filmlerin neden gösterildiğini hiç sormadı. Sezgisel olarak, Eflatun’un bunu ona açıklayacağını biliyordu.

Konuşması sona erdiğinde su içmek istedi. Melek ona her nasılsa su sağladı. Suyu içtikten sonra sessiz arkadaşına konuşmasının bittiğini gösteren bir el hareketi yaptı. Eflatun yerinde doğrularak yumuşak bir biçimde konuşmaya başladı:

“Michael” derken onun ruhunun derinliklerine öyle şefkatli bir yoğunlukla baktı ki, Mike bu yoğunluğun adeta Tanrı’nın zihninden kaynaklandığını hissetti. “Yuvaya gitmek için eğitim geçiren bir insan olarak, bu şeyleri son kez hissediyorsun.” Melek, ayağa kalkıp, görünüşte boş bir duvara doğru giderken, Mike’ın bu sözler üzerinde düşünmesine fırsat vermiş oldu. Duvarın tavana yakın bir yerine monte edilmiş olan rulo halindeki bir tabloyu aşağıya çekti. Bu tabloda bir yazı vardı. Bu, Mike’ın Haritalar Evi’ndeki isim etiketlerinin üzerinde görmüş olduğu aynı garip, Arapça’ya benzeyen yazıydı. Mike hiçbir şey okuyamadı.

“Ben burada şunu açıklamak üzere bulunuyorum: Sen ve yaşamındaki tüm diğer kişiler son iki gündür ‘Yaşam Sineması’nda görmüş olduğun her şeyin potansiyelini dikkatle plânladınız.” Mike bu açıklama üzerinde düşündü. Meleğin söyle-

diği şeyin nasıl olabileceğini gerçekten anlamamıştı.

"Plânladık mı?"

"Evet."

"Bu olamaz. Hayatımda kazalar, rastlantılar, ansızın meydana gelen olaylar, şansı yaratan yüzlerce etken vardı."

"Sen bunu diğerleriyle birlikte plânladın, Michael."

"Nasıl?"

"Michael, sen ebedî bir varlık olduğunu biliyorsun. Sen yuvaya, kendi tanımına göre yanıtları, huzuru ve amacı bulacağını hissettiğin o kutsal yere gitmek için izin ve eğitim almak üzere burada bulunuyorsun. Sen bu dünyada daha önce birçok kez bulunduğunu ve değişik ölçülerde ve tiplerde birçok insan olarak yaşadığını bilmiyorsun. Bu kez sen Michael Thomas'sın."

Mike, geçmiş yaşamlar kavramını biliyordu, ama burada o güvendiği biri tarafından doğrulanıyordu. Bu kavramın doğruluğunu kabul etti, ama onun mümkün olabilmesine hayret etti.

Eflatun açıklamasını sürdürdü. "Sen Dünya'da değilken, sonraki enkarnasyonunun dersleri senin neye ihtiyacın olduğunu bilen tek varlık tarafından, yani SENİN tarafından plânlanır! Sen ve diğerleri öğrenimin için gerekli potansiyelleri hazırladınız. Bazıları seni dürtüklemeyi ve kışkırtmayı kabul ettiler. Bazıları yıllarca senin istiridyendeki (incinin oluşmasına neden olan) kum olmayı kabul ettiler! Bazıları seninle partner olmayı kabul ettiler ve evet, Michael, bazıları da kontratları gereği, kendilerinin olduğu kadar, senin de gereksinimlerine daha kolay ulaşabilmen için erken öldüler."

Mike bu bilgiden çok etkilenmişti.

"Eflatun, bunu ebeveynlerim de biliyorlar mıydı?"

"HEPİNİZ biliyordunuz, Michael, ayrıca bu senin haya-

tında aldığın en büyük armağandı." Eflatun'un gözlerinde Mike'ın hayatında hiç görmediği bir şefkat vardı. O, Mike hakkında çok şey biliyordu! Her şeyi açıklamaya ve tüm soruları yanıtlamaya hazırdı. O hayranlık verici bir varlıktı.

"Bu karmaşık bir şeydir, Michael" diye devam etti Eflatun. "Bir insanın her enkarnasyonu diğer herkesinkiyle ilişkili ve bağlantılıdır. Bu dünyaya gelmeden önce imzaladığın ve buradaki öğrenim ve gelişim potansiyellerini oluşturan kontratlar vardır. Sen hem çok değerli bir incisin, hem de bir başkasının dikenisin. Senin kaza ve rastlantı dediğin durumlar dikkatle plânlanır."

"Bu önceden-mukadder-kılma gibi görünüyor."

"Hayır. Sen her konuda seçime sahipsin. Yol yaratılır, ama o yoldan gidip gitmemek veya eğer istiyorsan, yeni bir yol yaratmak sana bağlıdır." Melek sözlerini vurgulamak için bir an durakladı. "Şimdi yaptığın da tam olarak budur." Mike'a gülümsedi, sonra devam etti: "Bu yoldan gitmeye niyet ettiğinde, başkalarıyla yaptığın kontratı fırlatıp attın. Sıradan dersleri almanı kolaylaştırmak için plânladığın dünyevi durumları aşıp, en büyük ödülü, en büyük sonucu elde etmeye karar verdin. Şimdi bunu görmen ve büyük tabloyu anlaman gerekiyor."

"Peki, o filmlere ne gerek vardı, Eflatun?" Mike bu soruyu sormak zorundaydı.

"Hayatında olumsuz gibi görünen her şeyi görmeni ve onun yaratılmasına yardımcı olduğunu anlamanı sağlamak için, Michael. Sen onların plânlanmasına yardım ettin ve onları programa uygun olarak uyguladın. Başka bir deyişle, onlardan sen sorumluydun."

Mike bu sözler karşısında şaşırmıştı. Dinamikleri hâlâ anlamıyordu. "Ya ben bu plânı değiştirmek isteseydim, Eflatun? Nasıl olur da böyle bir üzüntüyü ve trajediyi seçmiş ola-

bilirim?" Eflatun'un yanıtı hazırdı.

"Sen burada değilken, Michael, Tanrı'nın zihnine sahipsin. Şimdi bu gerçeği göremezsin, ama gerçek budur. Ölüm ve duygusal durumlar Tanrı için sadece enerjidir. Sen ebedîsin ve insanların bu dünyaya geliş gidişleri senin bildiğinden daha yüce bir amaç içindir; bu amacı bir gün bana benim formumda katıldığında anlayacaksın. Şimdilik, trajedi dediğin şeyin, mevcut düşünüşünle senin için korkunç olsa da, gezegensel değişim ve titreşimsel yükseliş için bir katalizör ve paha biçilmez bir armağan olabileceğini anlamalısın. Önemli olan olayın kendisi değil, genel-bakıştır. Bunun kafa karıştırıcı gibi geldiğini biliyorum, ama gerçek budur." Melek, Mike'ın bu sözler üzerinde düşünmesi için yine durakladı. Sonra devam etti.

"Onu değiştirmeye gelince... sen her zaman o seçeneğe ve seçime sahiptin, ama bu olgu da çoğu insandan saklıdır. Bu tümüyle yaşam sınavının bir parçasıdır, Michael. Olaya şöyle bak: Sen bu evden çıktığında, mevcut yoldan ayrılmama eğiliminde olacaksın. Bu yoldan gitmek sana çok doğal gelecektir. O kolaydır ve nereye gittiğini düşünmeni pek gerektirmeyecektir. O zaten oradadır ve sana yol gösterir, öyleyse neden onu izlemeyesin? Gerçek şu ki, yedi evin bulunduğu bu yerde, yol daima aynı yönde ilerler, ama biraz dolana dolana gider. Bu yüzden, mevcut yolu izlemeden direkt olarak o yöne doğru ilerlersen, bir eve belki daha çabuk ulaşabilirsin. Hatta o yol boyunca yeni ve harika şeyler de keşfedebilirsin. İnsan yaşamında da aynı şey geçerlidir. Mevcut yol senin diğerleriyle olan potansiyel plânını temsil eder. O dolana dolana gider, ama seni daima aynı yöne, yani geleceğe doğru götürür. Çoğu insan eğer isterse o yoldan çıkmayı da seçebileceğini asla anlamadan mevcut yolda kalır. İnsanlar mevcut yoldan ayrıldıklarında onlar için her şey, özellikle de gelecekleri değişir. Onlar aslında

mevcut yoldan çıkmaya niyet ettikleri anda yeni bir geleceği yazmaya başlarlar. Yaşamlarını daha iyi kontrol edebilmekte huzur bulur, amacı deneyimlerler. Hatta bazıları buraya kadar gelirler." Eflatun anlamlı bir biçimde gülümsedi.

"Peki, bu Sorumluluk Evi'nin işlevi nedir?"

"Burası SENİN, Saf Niyetli Michael Thomas'ın yaşamındaki her şeyden doğrudan sorumlu olduğunu öğrendiğin yerdir. Yaşamındaki üzüntüden, kederden, kaza gibi görünen olaylardan, kayıplardan, başkalarının sana yaptıklarından, acıdan ve hatta ölümden sen sorumlusun. Sen onun olacağını biliyordun, onu diğerleriyle birlikte plânladın ve sergiledin... şimdiye kadar."

"Peki, böyle bir şeyin amacı nedir?"

"Sevgi, Michael, en yüksek düzeyde sevgi. Büyük plân senin zamanla öğreneceğin bir şeydir. Şimdilik, onun tümüyle uygun olduğunu, zaten bildiğin ve şu anda katılmakta olduğun bir sevgi genel-bakışının parçası olduğunu anla. Her şey her zaman göründüğü gibi değildir."

Bu sözler Michael'ın kulaklarında çınladı. *Her şey her zaman göründüğü gibi değildir*... Bunlar vizyonda gördüğü ilk meleğin sözleriydi. Sonra aynı sözleri diğer meleklerden de duymuştu. Bu yeni kavramlar zihninde dönüp duruyordu. Sonra Haritalar Evi'nde Mavi'nin söylediği sözleri hatırladı: *Sen şu anda gezegendeki her insanın kontratına bakıyorsun.* Mavi'nin idare ettiği o milyonlarca oyukta tüm insanlığın -her bireyin kendisinin plânladığı ve eğer isterse değiştirebileceği- potansiyel plânları vardı.

Tüm bunların gerçek mesajı birden Mike'ın zihnine bir balyoz gibi indi. Keşke bunu gençken bilseydi! O zaman yaşam hakkında çok daha fazla şeyi anlamış olurdu. Geleceğini değiştirebilirdi. Bu tür bir genel-bakışla huzuru bulabilirdi.

Ölümler, kaybettiği aşk, geçirdiği depresyon... bu genel-bakış ona bu durumlarda ne kadar büyük bir umut ve bilgelik verebilirdi! Kendi seçimiyle yaşamını değiştirebileceği düşüncesi şaşırtıcıydı. Eflatun haklıydı. Mike yaşam patikasını tek yol olarak takip etmiş, plânlamış olduğu her şeyin gerçekleşmesine izin vermişti. *Plânladığı mı*? Bu onun için anlaşılması güç bir sözcüktü. Bu olup biten her şeyden kendisinin sorumlu olduğu anlamına geliyordu. Bu her şeye tümüyle yeni bir perspektif getiriyordu. Ah, keşke bunu kullanabilmiş olsaydı? O zaman yaşamı çok farklı olurdu. Kilisede kimse ona bunu söylememişti. Mike Tanrı'yı seviyor ve kiliseyi kutsal bir yer olarak görüyordu, ama ona hep kendisinin bir çobanı takip eden bir koyun olduğu söylenmişti. Hiçbir dinî öğretmen ona kendisinin bu güce sahip olduğunu söylememişti.

"Eflatun, eğer bu böyleyse, kilisede bize bunu neden öğretmiyorlar?"

"Kilise sana Tanrı hakkında her şeyi söylemeyecektir, Michael. Bazen o sana insanlar hakkında ve onların Tanrı hakkında ne düşündükleriyle ilgili epey şey söyler." Eflatun herhangi bir insanı eleştirmiyor veya yargılamıyor, sadece olgulardan ve gerçeklerden söz ediyordu.

"Kilise yanılıyor mu?" diye sordu Mike.

"Michael, gerçek daima gerçek olarak kalır ve tüm dinî sistemlerinizde gerçeğin parçaları bulunur. Tanrı gerçeğini aradığınız için size çok saygı duyulur. Sevgi, mucizeler ve bazı evrensel gerçekler ibadet yerlerinizde belli bir derecede temsil edilir. İşte bu yüzden sen oraya gittiğinde Tanrı'nın Ruhu'nu hissediyordun. Ruh, tüm olgular bilinmese bile, arayışı onurlandırır. Şimdi, gerçeği işitirken bile kendi gerçek varoluşunu göremediğini, onun bir perdeyle senden gizlenmiş olduğunu hatırla. Senin kilisene ve dünyadaki tüm spiritüel arayışlara

çok saygı duyulur, çünkü onlar Tanrı'yı -ve ruhsal gerçeği- arayışı temsil ederler. Burada üzücü olan tek şey, insanların bu arayışı kontrol etmeleri, onu sınırlayarak güçlenmesini engellemeleri, kontrolleri altında bulunanları korku ile diğer insanlardan ayırmalarıdır.

Onur arayıştadır, neyi hatasız yaptığında değil. Dolayısıyla, gezegeninizin kutsallığı tüm o sivri kuleli yüksek binalarda değil, gezegende yaşayan insanların içinde yatar." Eflatun az önce aşağı çekmiş olduğu tabloya yaklaştı. "Kutsal Kitabınızın kutsal olduğunu mu düşünüyorsun? Buna bir bak." Tablodaki şifreli yazıyı işaret etti. "Bu, insanlığın *akaşik* kaydıdır. O sizin yaşamlarınızın ve potansiyel kontratlarınızın kayıtlarını içerir." Melek bir an saygıyla durdu. "Michael, bu Evren'deki en kutsal yazıdır ve o İNSANLAR olarak bu yolculuğu yapmaya karar vermiş olanlar tarafından yazılmış ve uygulanmıştır!"

Eflatun dakikalardır ilk kez Michael'e direkt olarak baktı. Mike mesajı anlamıştı. Birden, meleğin duruş biçiminin onun kendisine duyduğu ruhsal saygıyı gösterdiğini anladı! Bu rol değişimi Mike için şaşırtıcı ve rahatsız ediciydi. O daha çok şey bilmek istemiş, melek de bunu ona sunmuştu.

Sorumluluk Evi'ndeki sonraki birkaç gün yaşam ve insanlık ile ilgili mesajın derinliği açısından huşu vericiydi. Mike, sadece kim olduğu hakkında daha çok şey öğrenmekle kalmadı, geçmiş yaşamlarında da kim olduğunu öğrendi. Her şey muazzam büyüklükte bir resim-bilmecenin parçaları gibi bir araya geldi. Eflatun ona ebeveynlerinin ve o güne dek hayatına girmiş olan diğer kişilerin kayıtlarını ve kontratlarını gösterdi. Ona uygunsuz veya geleceği değiştirecek hiçbir bilgi vermedi, ama Mike'ın varoluşunun daha büyük tablosu onun gözlerinin önünde şekillenmeye başlamıştı.

Eflatun'un verdiği en şaşırtıcı bilgi neydi? İnsanlar aslında Tanrı'nın parçalarıydılar, ancak bizzat Yerküre'nin ruhsal veçhelerini ve titreşimini değiştiren bir öğrenim sürecini gerçekleştirmek için gezegende bu gerçeği bilmeden yaşıyorlardı! Eflatun insanlardan sürekli olarak "yücelmiş varlıklar" olarak söz ediyordu. İnsanlar her nasılsa realitenin ta dokusunu değiştirecek olan varlıklardı; onlar olup bitenleri çok büyük bir ölçekte değiştireceklerdi ve bu tümüyle Dünya'da öğrenilen derslerde -hep birlikte plânladıkları derslerde- merkezleniyordu!

En sonunda gitme vakti gelmişti. Mike kendini adeta yeni bir yaratık gibi hissediyordu. Evrensel gerçeklerle ilgili bilgisi yüz kat artmıştı. Her şeyi belleğine kaydetmişti ve adeta gerçekle muktedir kılındığını hissediyordu. Sonraki eve doğru yolculuğuna başlamak için savaş giysisini giyerken, Turuncu'nun sözleri kulaklarında çınladı: *Gerçeğin kılıcı... bilginin kalkanı... bilgeliğin zırhı.* Her şey büyük bir ruhsal-spiritüel anlam oluşturacak bir biçimde bir araya gelmeye başlamıştı. Silahların seremonik olduklarını ve niyete sahip olduklarını anladı. Bu yabancı kavramların çoğu tekrarlanmış, açıklanmış ve en sonunda Mike tarafından anlaşılmıştı.

Eflatun Michael'ı eflatun evin ön kapısına götürdü.

"Saf Niyetli Michael Thomas, seni özleyeceğim."

"Eflatun, sanki yuvaya gittiğimi değil, yuvadan ayrıldığımı hissediyorum!" Mike burada kendisiyle yakından ilgilenildiğini, şefkat gördüğünü hissetmişti ve Eflatun onun için bir ebeveyn gibi olmuştu. O ana dek üç iyi ağabey melekle karşılaşmıştı ve şimdi bir anne melek bulmuştu. *Acaba bundan sonra kimle karşılaşacağım?* diye merak etti.

"Daha fazla aileyle, Michael" Eflatun onun düşüncesini yanıtlamıştı.

Kapıda, Mike ayakkabılarının bıraktığı yerde durduğunu

gördü. Onlarla ilgili yanıtlanmamış soruyu da hatırladı.

"Burada yanıtlanmamış bir soru var, Eflatun" dedi. Bu eve girerken ayakkabılarını çıkartmasının neden istendiğini bilmek istiyordu.

"Evet, Michael. Hatırlıyorum. Şimdi SEN bana bunun nedenini söyleyebilirsin." Melek gülümsedi ve yanıtı sabırla bekledi. Mike yanıtı biliyordu, ama onu dile getirmeye utanıyordu. Bu yanıt çok iddialı, çok kendini-yüceltici görünüyordu.

"Söyle, Michael." Eflatun yine öğretmen olmuştu.

"Çünkü insan kutsaldır." İşte, söylemişti. Devam etti: "Çünkü bu ev insanların yüksek bir titreşimle yürüdükleri bir yer."

Eflatun iç geçirdi, bu yanıttan etkilendiği belliydi. "Daha iyi bir yanıt dileyemezdim, Saf Niyetli Michael Thomas" dedi. "Bu yeri kutsal kılan gerçekten de meleğin değil, insanın mevcudiyetidir. Sen gerçekten de özel bir insansın. Senin içindeki Tanrı'yı saygıyla selamlıyorum! Şimdi, sana bir sorum var." Mike soruyu biliyordu, ama yine de onu Eflatun'un sormasına izin verdi. "Michael, Tanrı'yı seviyor musun?"

"Evet, Eflatun, seviyorum." Mike ağlamak üzereydi. Eflatun'un onun duygusal halini bilmesine izin vermekten korkmuyordu. Çok uzun zaman önce, ebeveynleri öldüklerinde kaybettiğini düşündüğü bir enerjiyi tekrar bulduğu bu evden ayrılacağı için üzgündü. Döndü ve birkaç adım yürüdü, sonra tekrar döndü. "Ben de seni özleyeceğim, Eflatun, ama sen hep benim kalbimde olacaksın." Bir sonraki eve gitmek için patikadan aşağı doğru yürümeye başladı, sonra onu izleyen meleğe bir şey daha söylemek için döndü.

"Eflatun, izle beni!"

Michal Thomas, abartılı bir tavırla ve çocuksu hareketlerle patikadan ayrılarak, yemyeşil düzlükte yürümeye başla-

dı. Tekrar geriye baktı ve meleğe bağırdı.

"Bana bak! Kendi yolumu yaratmaya karar verdim!" Bu mecaza güldü. Bu bilinmeyen topografya boyunca, eflatun evi göremez hale gelene dek kendine yol açarak, seke seke ilerledi.

Eflatun orada durup, o gözden kaybolana dek Michael'ı izledi. Bu harika varlıkla bir anne gibi gurur duyuyordu. Sonra içeri girip kapıyı kapattı. İnsana benzemeyen, ama yine de muhteşem olan doğal formuna geri döndü ve diğerlerine şöyle dedi:

"Eğer bu yeni insan türünün bir örneğiyse, biz gerçekten çılgınca bir ruhsal yolculuğa çıkmış bulunuyoruz!"

***

Patikanın çeyrek mil yukarısında, iğrenç bir yaratık pusuda bekliyordu. Tuzağını dikkatlice hazırlamıştı ve Michael Thomas'ın bu tuzağı asla sezemeyeceğini düşünüyordu. Mike'ın şimdi evden çıktığını ve yola koyulduğunu biliyordu. Bunu hissedebiliyordu. Bu bekleyiş onu heyecanlandırıyordu!

"Çok beklemeyeceğim" diye düşündü. "Michael Thomas beni arkasında ararken, ben ona önden saldıracağım. Neye uğradığını anlamayacak!" İğrenç varlık bu periler diyarında ne kadar kurnaz hale geldiğini düşünüp kıkırdadı. Bu karşılaşma artık her an olabilirdi…

Ama yaratık çok bekleyecekti. Michael Thomas o yoldan ayrılmıştı.

*****

9

Beşinci Ev

Mike'ın, mevcut yoldan ayrılmasının başka zorluklarla karşılaşmasına neden olacağını anlaması uzun sürmedi. Yönünü bulmak için sürekli olarak güneşin konumunu kontrol etmek zorundaydı. Ayrıca, farkında olmadan beşinci evin yanından geçip gitmemek için sürekli olarak haritasını kontrol ediyordu. Üstelik, üzerinde yürüdüğü toprak düzgün olmadığı için öncekine göre daha yavaş ilerliyordu.

Tüm bu zorluklara karşın, Mike en azından bu kez yolculuğun eğlenceli olduğunu fark etti. O, Eflatun'un onunla gurur duyması için çaba gösteriyordu. Bunu kendisi için -ruhanî bir yerde bile sıradan olana karşı çıkabileceğini kendine göstermek için- de yapıyordu. Ancak, bunu bir kere yapmasının yeterli olacağını ve beşinci eve ulaştıktan sonra, sonraki evlere ulaşmak için yine mevcut patikayı kullanacağını hissetmeye başlamıştı. O yol daha kolaydı ve böylece şansını riske atmamış olacaktı. Aslında, daha ileride mevcut yolu izleme seçimini, bunu yapmamanın nasıl bir şey olduğunu artık biliyor olmasının geçerli kıldığını hissediyordu! Artık her ikisini de yapmış olduğundan, bundan sonra izleyeceği yolu zorunluluktan değil, akıllıca seçebileceğini hissediyordu.

Ayrıca, artık izlendiğini de hissetmiyordu. Yoksa onu takip eden intikam tanrıçasının büyüsünü bozmuş muydu? Yolculuğu boyunca peşini bırakmadığını hissettiği o karanlık ve meşum şey kendiliğinden çekip gitmiş miydi? Hayır. Mike akıllıydı. Yolunu değiştirmiş olmasının ta başından beri onu ısrarla izleyen o alçak yaratığın kafasını karıştırdığını tahmin etti.

Hiç kuşkusuz, bu yaratık ne olduğunu anlayacak ve onu aramaya başlayacaktı. Bu, Mike'ın hem arkasındaki hem de önündeki sürprizlere karşı uyanık ve tetikte olması gerektiği anlamına geliyordu.

Mike düzlükte dört saat kadar yol almıştı ki gökyüzü kararmaya başladı. O, bunun neyi işaret ettiğini hemen anladı. O garip, korkutucu ve şiddetli hava anormalliklerinden biri bu yere baskın yapmak üzereydi ve hemen sığınacak bir yer bulması gerekiyordu. Bu hava olayı son kez meydana geldiğinde, on dakika içinde şiddetli fırtınanın ortasında yere yapışıp canını kurtarması için Tanrı'ya dua ettiğini hatırladı.

Tekrar haritasını çıkardı ve hemen çevresinde neyin bulunduğunu görmek için baktı. Harita her zamanki gibi sadece onun o anda yakın çevresinde bulunan şeyleri gösteriyordu. Buna göre, o az önce içinde küçük bir mağaranın bulunduğu bir kayalığın önünden geçmişti. Mike o kayalığın önünden geçtiğini hatırladı, ama mağaranın göründüğü taraftan geçmemişti. Haritayı heybesine sokup geriye doğru yürüdü ve haritanın gösterdiği kayalığı gördü.

Bu sırada fırtına da şiddetlenmişti. Gökyüzü kararıyordu ve kuvvetli bir rüzgâr adeta ulumaya başlamıştı. Mike mağaranın ağzını gördüğünde ve adımlarını hızlandırdığında yağmur da yağmaya başladı. Tam o mağaranın içine girdiğinde, doğa sanki bir kez daha çıldırdı. Mike, ıslanmamak veya dışarıda patlayan fırtınaya kapılıp gitmemek için mağaranın gerisine çekildi. Bir kez daha bu doğa olayının şiddetine hayret etti ve yine görünüşte son anda hayatını kurtaran harita için Mavi'ye fısıldayarak teşekkür etti. Bu "anlık" harita bir kez daha onun acil ihtiyacını karşılamıştı.

Mike, mağaranın içinden dışarıdaki bu doğa gösterisini, bu sürekli değişen uğultulu kargaşayı izlemeyi sürdürdü. Bu

şaşırtıcı bir manzaraydı! Dışarıda, fırtınanın içinde olmadığı için şükretti.

"Böyle kutsal bir yerde bu fırtınaların olmasına neden izin verilir?" diye merakını yüksek sesle ifade etti. İşte o zaman Mavi'nin sesini kafasının içinde duydu.

"Michael, bir insan öğrenim yolculuğuna çıkmadıkça, bu yerde fırtına da olmaz."

"Yani ben burada olmasaydım fırtına da olmayacak mıydı?"

"Evet."

"Ama ben fırtınanın içinde değilim ki. O beni etkilemiyor."

"Kesinlikle!" diye güldü Mavi. "Sen haritayı kullanmayı öğrendin! İster inan ister inanma, senin gibi bu yolculuğa çıkan ve haritanın bir tür şaka olduğunu düşünerek onu en başında fırlatıp atan insanlar olmuştur. Sen onun ne olduğunu gördün ve onun anlık oluşu senin yaşam biçimin haline geldi. Senin bir ayağın ruhsal "şimdi" zaman çerçevesinde, ama sen aynı zamanda bu yolculukta ilerlerken lineer zamanı bu "şimdi" zamanı ile dengelemeyi de öğreniyorsun. Bu yüzden, fırtına dersi ortaya çıktığında, ondan kaçabiliyor ve onun dışında huzur içinde kalabiliyorsun. Michael, sen çok seviliyorsun!"

Mike bu düşünce karşısında gülümsedi. Bu tümüyle onun içindi! Tüm bu enerji, tüm bu plânlama! Dışarıya bakıp rüzgâra doğru bağırdı:

"Artık durabilirsin. Ben güvendeyim!" Sonra güldü, güldü.

Fırtına iki saat kadar sürdü, akşama doğru dinmeye başladı. Mike bir sonraki eve ulaşmak için yeterli zamanın olup olmadığını bilmiyordu ve güneş olmadan o evi bulup bulamayacağından emin değildi. Ancak yine de kendini güvende hissediyor ve eğer gerekirse kendini savunabileceğini düşünüyordu. Mağaradan çıktı, güneşin hangi yönden battığına son kez bakıp, kuzey olduğunu bildiği yönde ilerlemeye başladı.

Hava karardıkça Mike'ın ilerleyişi de yavaşladı ve bu yerde daha önce geceyi hiç dışarıda geçirmediği aklına geldi. *Acaba burada yıldızlar veya bir ay var mıydı?* Bunu çok geçmeden anladı. Ne yıldızlar ne de ay vardı. Alacakaranlığın son ışıkları da ufukta kaybolduğunda, Mike tamamen karanlığın içinde kaldı. Bu zifiri bir karanlıktı. Işık olmadan haritasını da göremezdi. *Mağarada kalması gerektiğini biliyordu.* Bu tür bir karanlığa hazırlıklı değildi! Yolda göremediği bir şeye takılıp düşmemek için yere oturdu.

Bir saat kadar karanlıkta oturduktan sonra, gözlerinin garip bir biçimde işlev yaptığını fark etti; ya öyleydi ya da garip bir şey vuku buluyordu. Daha önce güneş batıda, onun beklediği yerden batmıştı. Buna dayanarak, o kuzeyin hangi yönde olduğunu aklında tutmuş ve ay ışığında bile ona doğru ilerleyebileceği bir işaret olsun diye, o yönde bulunan bir tepeyi gözüne kestirmişti. Hava karardığında, yıldız ve ay ışığı belirmediğinden bu işaret de kaybolmuştu… o ana kadar. Şimdi Mike kuzeydeki bu tepenin ana hatlarını belli belirsiz görüyordu. Batan güneşin yaydığı kızıl ışığa benzer bir parıltı onun önceden belirlediği tepeyi aydınlatan biçimde kuzeye doğru uzanıyordu. Orada çevreye ışık yayan bir şey vardı!

Mike, büyük bir dikkatle ve çevresini kollayarak yerinden kalktı. Kuzeyden gelen zayıf kırmızı parıltı onun yavaş yavaş yakın çevresini görmesini sağlıyordu. Bu parlayan kırmızı ışığa doğru yavaş yavaş ve sessizce ilerlemeye başladı. Zemindeki bir tümseğe veya taşa çarpmamak için otlara dikkatli bir biçimde basıyordu. Öne eğilerek ve ayaklarının altındaki toprağı görmek için gözlerini dört açarak, adeta bir salyangoz hızıyla ilerledi.

O böyle iki büklüm ve adım adım ilerlerken, aniden düzgün bir zemine ulaşınca az kalsın sendeleyip düşecek gibi ol-

du. Bu daha önce hep kullandığı o patika yoldu! Bu mecaz karşısında güldü. O yolu bırakmayı seçmiş olsa da, yol ona en çok ihtiyaç duyduğu anda kendisini bulmuştu. Burası ne harika bir yerdi!

Mike, yolun daha önce belirlemiş olduğu o tepeye eğimli bir açıyla uzandığını gördü, ama bu yolun onu sonraki eve götüreceğine, daha önce o evin yanından geçip gitmediğine inanıyordu. Ayrıca, o parıltının yolun gittiği yerden geldiğini fark etmişti. Yolun ortasına geçti ve adımlarını biraz hızlandırdı. Ama yine de çok yavaş ilerliyordu. Yolun ortasından yürümeye çalışıyor, ama karanlıkta ara sıra kendini yolun kenarında buluyordu. Bu duruma güldü.

Bu Haziran ayında Santa Monica sahilindeki sisten de beter! diye düşündü. O sahilde bir gece sisli bir havada bisikletle giderken görebildiği tek şeyin yolun ortasındaki beyaz çizgi olduğunu hatırlamıştı. O beyaz çizginin şimdi burada da olmasını isterdi.

Sonra, o parlayan yere yaklaştıkça çevresini daha net bir biçimde görebildiğini fark etti. Yavaş yavaş, yol neredeyse tamamen aydınlandı ya da en azından onun sırtını dikleştirip normal bir biçimde yürüyebileceği kadar aydınlanmıştı. Mike yine de ihtiyatlıydı. O ışığın ne olduğunu bilmiyor ve herhangi bir şeye karşı hazırlıklı olmak istiyordu.

Sonra, bir dönemece geldiğinde, ışığın nereden geldiğini anladı. Gördüğü şeye inanamadı. Orada, ormanın içinde sonraki ev vardı ve o parlak kırmızı renkteydi! Mike diğer evlerin de içten dışa doğru parlıyormuş *gibi göründüklerini*, ama bu evin gerçekten öyle olduğunu düşündü.

Mike kırmızı eve yaklaşırken adımlarını iyice hızlandırdı. Evden yayılan ışık onu kırmızı parıltısıyla adeta kucaklıyordu. Patikadan evin yoluna girdiğinde bir direğin üzerinde-

ki kırmızı tabelayı gördü. Tabelada "İlişkiler Evi" yazıyordu. Mike durdu.

"Hay Allah" dedi iç çekerek. "İşte, zaten başarısız olduğum bir konu! Yoksa yine filmler mi izleyeceğiz?"

"Evet, öyle!" Genç ve kırmızı bir melek eve çıkan basamaklarda birden belirmişti. "Merhaba, Saf Niyetli Michael Thomas. Seni kaybettiğimizi sanmıştım!"

"Böyle bir şansın yok, güzel kırmızı arkadaşım" diye yanıtladı Mike. "Sadece acele etmedim. Sanırım, senin yeni filmlerini izlemek için acele etmemişim. Onlar da Eflatun'un gösterdikleri gibi mi?"

"Hayır, Michael, öyle değiller." Kırmızı melek gerçekten çok yakışıklıydı. O, Michael'a bir film yıldızını, müthiş yapılı bir aksiyon filmi kahramanını hatırlatmıştı. Bu kırmızı melek gerçekten büyüktü! Ancak, sempatik ve rahat bir kişiliğe sahip olduğundan cüssesi insanı diğer meleklerinkinden daha fazla korkutmuyordu. Kırmızı cüppesi ona kutsal bir görünüm verir gibiydi. Mike bu rengi yüksek kilise görevlilerinin cüppelerinde gördüğünü hatırladı.

"Aç mısın, Michael?" diye sordu büyük kırmızı melek.

"Evet, efendim."

Kırmızı, Mike'ı içeriye aldı, ama önce ayakkabılarını çıkarmasını işaret etti. Bu yerin neden kutsal olduğunu sanki ona hatırlatırcasına Mike'a göz kırptı. Mike yine böyle onurlandırıldığı için biraz utandı ve hiçbir şey söylemedi. Ayakkabılarını sessizce çıkarıp kapının yanına koydu.

Önceki evler gibi, bu evin dış görünümü de içinin nasıl olduğunun bir göstergesi değildi. Bu ev de büyüktü. İçinde merdivenler ve kemerler vardı ve pencereleri dışarıdan görülemeyen kır manzaralarına açılıyordu. Mike, fizik ile realite arasındaki bu görünüşteki tutarsızlıklara asla alışamayacaktı. Bu

ona *Alis Harikalar Diyarında* adlı masalı hatırlattı ve bu kitabın yazarı Lewis Carroll'un rüyalarında bu melekler diyarını ziyaret edip etmediğini merak etti. Bu ne komik bir düşünceydi! O da Alis gibi beyaz bir tavşan aramaya başlamalı mıydı?

"Beyaz bir sonraki ev, Michael" dedi Kırmızı gülümseyerek. "Ama bir tavşan yok."

Mike güldü. Demek ki bir sonraki ev beyazdı. *Beyaz Saray!* diye düşünerek kendi kendine eğlendi. Kırmızı da buna güldü ve Mike bu evde göreceği derslerle ilgili iyi şeyler hissetti. Kırmızı'yı gerçekten bir aile üyesi olarak hissetti. Tıpkı Yeşil gibi, Kırmızı da bir ağabey -belki ünlü bir ağabey- gibi görünüyordu. Mavi ve Turuncu birer amca gibiydiler ve Eflatun da elbette anneydi. O, Baba ile karşılaşmayı sabırsızlıkla bekliyordu!

"Biz sana ailen gibi mi geliyoruz, Michael?" Kırmızı Mike'ın kalacağı ve yemek yiyeceği yere geldiklerinde durmuştu. Mike kendisini bekleyen akşam yemeğinin kokusunu duyabiliyordu.

"Evet, Kırmızı."

"Ne kadar uygun." Bu ev de zaten tümüyle aileyle ilgili. Kırmızı dönüp Mike'ı yemek odasına götürdü. Her zamanki gibi, onu nefis bir yemek bekliyordu.

"Sabah görüşürüz, Michael. İyi uyu ve buradaki dersin konusunda endişelenme." Kırmızı gitmek üzere döndü, ama kapıyı kapamadan önce bir kez daha *hoşça kal* dedi.

Mike meleklerin bu yolculukta gittikçe çok kibarlaştıklarını düşünerek kendi kendine güldü. Kendini gerçekten huzurlu hissediyordu. Kırmızı'nın eflatun evdeki derslerin onun ruhunda yarattığı güçlü duyguların ve sarsıntının farkında olduğunu biliyordu. Melek, sonraki derslerin farklı olacağını ona bildirecek kadar iyi kalpliydi.

Mike yemeğini adeta aç bir kurt gibi yedi! O gün öğle yemeği yememişti ve karanlıkta yürümek enerjisini düşündüğünden de çok tüketmişti. Çok yorgundu ve yemekten sonra hemen uyudu. Huzurluydu ve bu güzel kırmızı evin rahatlığının ve güvenliğinin onu sardığını hissediyordu. Sanki çoktan yuvaya ulaşmış gibi derin ve sakin bir biçimde uyudu.

***

O gece geç saatlerde Michael Thomas uyurken, fırtınada ıslanıp kirlenmiş, pis kokan, yeşilimsi ve öfkeli bir yaratık kırmızı eve giden yolda sinsice ilerliyordu. Yaratık eve şöyle bir bakınca Michael Thomas'ın içeride olduğunu anladı. Onu yolda bekleyip durmuş, ama o gelmemişti.

Yaratık sinirinden kuduruyor ve öfkeden yanıp tutuşuyordu. Kafası da karışmıştı! Michael Thomas ona pusu kurduğunu nasıl anlamıştı? O, patikayı bırakarak, onun pusu kurduğu yerin çevresinden dolaşmış olmalıydı! Ve mevcut yolu izlemeden kırmızı eve ulaşmıştı! Bunu nasıl yapmıştı? Meleklerin müdahale etmelerine izin verilmediğini biliyordu, yani onlar Michael'ı kurduğu pusudan haberdar etmiş olamazlardı. Şimdi plânlarını tekrar gözden geçirmesi gerekecekti. Michael'ın önüne geçtiğinde, onu kaybetmişti. Öyleyse onu yine arkadan mı izlemeliydi? Bu şekilde en azından onun nerede olduğunu bilirdi. Bundan sonra hareket tarzı ne olmalıydı?

Daha önce de yaptığı gibi, yaratık ağaçların arasında bir yer bulup, Mike'ın kırmızı evden ayrılmasını beklemeye başladı. Mike'ın nerede bulunduğunu bildiği sürece halinden hoşnuttu. Onunla nihai karşılaşmayı bekleyerek vakit geçirdi. Tekrar tekrar plânlarını gözden geçirdi ve yeni stratejiler oluşturdu. Bir hayli enerji harcaması ve biraz da hileye başvurması gerekecekti, ama o Michael Thomas'ı iyi tanıyordu. Onun ne-

ye tepki gösterdiğini ve nasıl düşündüğünü biliyordu. Plânının yürümesi için gerekli olacak teknikleri çalışmaya başladı. Karşılaşma son eve giden yolda gerçekleşecekti. O zaman Michael en savunmasız halde olacaktı. Ve kendisi yine pusuda bekleyecekti. *İşin anahtarı aldatmak*, diye düşündü. Onun başka bir forma girmesi ve başkasıymış gibi davranması gerekecekti; bunu ancak kısa bir süre sürdürebilirdi, ama o süre de amacına ulaşması için yeterli olacaktı...

***

Mike, önceki evlerde yaptığı gibi, uyandıktan sonra kalkıp dolapta onu bekleyen giysileri giydi. Giysiler yeni, temiz ve kırmızıydı. Bu yolculuğa başladığından beri hiç tuvalete çıkmadığı gibi, sakallarının da hiç uzamamış olduğunu fark etti. Sanki vuku bulan her şey zamanda askıya alınmış, fiziksel bedeninin buraya gelmeden önce olduğu gibi yaşlanmasını ya da işlev yapmasını önlüyordu. Burası ne garip bir yerdi!

Mike bitişik odada ona sunulan lezzetli kahvaltıyı zevkle yedikten sonra yolculuğu üzerinde düşünürken kapı çaldı ve Kırmızı içeri girdi.

"Görüyorum ki iyi dinlenmişsin ve hazırsın, Michael."

"Evet, hazırım, Kırmızı." Michael'ın keyfi yerindeydi ve kendini iyi hissediyordu. Yine Kırmızı'nın yakışıklılığına hayranlıkla baktı. "Konukseverliğin için teşekkür ederim."

"Sen bunların hepsini hak ediyorsun, Saf Niyetli Michael Thomas." Kırmızı gülümsedi ve Mike'a onu izlemesini işaret etti; birlikte İlişkiler Evi'nin öğrenim bölümlerine doğru yürüdüler. Kırmızı Mike'ı onun önceki gece görmediği bölümlere götürdü. Bu ev diğerlerinden gerçekten farklıydı. Her yanın kırmızı renkte oluşu Mike'ın kendisini uyanık ve enerjik hissetmesini sağlıyordu. Bu şaşırtıcı bir histi. Sonunda büyük bir si-

nema salonuna geldiler ve içeri girdiler. Burada da geniş bir perde ve salonun ortasında yumuşak bir kadife koltuk vardı, sadece o kırmızı renkteydi. Bu koltuk da perdeye biraz fazla yakındı. Kırmızı, son evde yaşadıklarından sonra bu yerin Mike'ın endişelenmesine neden olabileceğini biliyordu.

"Düşündüğün gibi değil, Michael" dedi, rahatlatıcı bir sesle.

"Teşekkür ederim, arkadaşım" dedi Mike, minnettarlıkla. "Yerime geçmemi istiyor musun?"

"Evet."

Kırmızı, Eflatun'un yaptığı gibi, salonun arkasına gitti ve projeksiyon makinesini çalıştırdı. Mike öndeki özel koltuğa oturdu ve gösteri başladı.

Bu kez sunuma eşlik eden bir seslendirme yoktu. Onun yerine, Kırmızı Mike'ın perdede gördükleri hakkında konuşup açıklamalarda bulunuyordu. Kırmızı haklıydı. Bu canlandırıcı, eğitici, aydınlatıcı ve şaşırtıcı bir deneyimdi! Gördükleri Mike'da bir üzüntü, duygusallık veya iç gözlem ihtiyacı yaratmıyordu. Bu bir filmden daha çok, anlatımın eşlik ettiği bir slayt gösterisi gibiydi.

"Michael, bu tümüyle aileyle ilgili" diye söze başladı Kırmızı, perdede bazı hareketsiz görüntüler belirdiğinde. "Son evde, senin ve birlikte olduğun kişilerin gezegeninizde birçok rol oynadığınızı gördün. Tüm insanların bu dünyaya gelmeden önce yaşamlarının potansiyel yönelimleri konusunda anlaştıklarını ve bunları plânladıklarını da öğrendin. Şimdi oyuncular arasındaki ilişkileri anlamanın zamanı geldi. Buna aileyi tanımlayarak başlayalım."

Kırmızı perdede beliren yirmi yedi güzel yüzü ona tanıtırken Mike inanamayarak bakıyordu. Kırmızı'nın bildirdiği isimler uzundu ve Mike onları daha önce hiç duymamıştı. Bun-

lar melek isimleri gibiydi ve Mike onları hecelemenin zor olacağını düşündü. Bunlar Angenon, Aleeilou, Beaurifee, Vereeifon, Kooigre gibi isimlerdi. Sonra, Kırmızı, her birinin soy ağacının bir tablosunu sundu. Bu tablo üstte Mike'ın tanıdığı Dünyevi isimler ve yüzler ile başlıyor, sonra aşağıda ikiye ayrılarak onun tanımadığı diğer isimler ve yüzler ile devam ediyordu. Üstte Mike'ın ebeveynleri, kiliseden ve okuldan arkadaşları, işyerinden bazı kişiler ve çok az tanıdığı birçok kişi vardı. Orada bazı yabancılar da vardı. Mike bir süre bakarak her birini tanımaya çalıştı. Onu etkilemiş olan öğretmenleri tanıdı. Kabadayı Henry'yi, ilk gerçek aşkı Carol'u gördü! Arkadaşı John'u da tanıdı. Ve evinde az kalsın onu öldürecek olan hırsız da oradaydı! Sonra Lon Angeles'de sevdiği ve kaybettiği kadını, Shirley'i gördü.

Orada başka yüzler de vardı; bunlar onun hiç tanımadığı insanlardı. İçlerinden birisi özellikle dikkatini çekti. Bu harika bir gülümsemesi olan güzel bir kadındı; onun saçları kızıl, gözleri yeşildi, bu büyüleyici bir birleşimdi. Mike bu fotoğrafın çevresinde bir enerji hissetti, ama bunun nedenini anlamadı. Sonraki fotoğraf onun tüylerini diken diken etti; bu, o meşum gün arabasıyla ebeveynlerinin arabasına çarpan o sarhoş kadındı! Kazada o da ölmüştü ve Mike onun bu ölümü hak ettiğini düşünmüştü. O neden buradaydı? Şuraya bak, kendi fotoğrafı da oradaydı!

Üst sıradaki fotoğrafların, Mike'ın tanımış olduğu yüzlerin hemen altında, kurumsal bir şemada olduğu gibi, birbirlerine bağlı yatay çizgilerin arasında başka insan yüzleri vardı.

"Her bir yatay çizgi bir ömür, bir enkarnasyondur, Michael" dedi Kırmızı, Mike tüm tabloyu incelerken. "Oyuncular ise hep aynı kişilerdir. İsimler değişir, cinsiyet değişir, ama onlar aynı varlıklardır ve onlar senin gerçek ailendir. Bir grup

olarak zamanda yolculuk yapar, bu dünyaya gelip gidersiniz, ama hepiniz bir aileyi oluşturursunuz. Artık onların öyküsünü duymanın zamanı gelmiştir."

Sonra olanlar Mike'ın o güne kadar yaşadığı en şaşırtıcı ve kökten değişim yaratıcı şeylerden biriydi. O, bu harika kırmızı meleğin bulunduğu bu kırmızı salonda vuku bulacak şeylere hazırlıklı değildi. Kırmızı giysileriyle kırmızı koltukta otururken adeta donakaldı ve dili tutuldu.

Perdedeki tablonun üst sırasının sol tarafındaki ilk fotoğraf birden büyüyerek gerçek bir insanın boyutlarına ulaştı ve canlandı! Aynı anda bir ses de duyuldu ve Mike'ın yaşamının aşkı Shirley perdede canlandı. Sonra o perdeden çıktı ve Mike'ın realitesine girerek onun karşısında durdu! O gerçekti, artık herhangi bir filmin ya da slayt gösterisinin bir parçası değildi! Mike'a ismiyle hitap etti ve tüm canlılığıyla ondan sadece bir adım uzakta durarak öyküsünü anlatmaya başladı.

"Michael Thomas, ben Kadril Beş'ten Reenuei'yim. Ben senin ailendenim ve seni çok seviyorum! Bu hayatta sen beni Shirley olarak tanıdın. Bundan önce, geçen yüzyılda senin kardeşin Fred'dim. Ondan da önce senin karın Cynthia'ydım. Saf Niyetli Michael Thomas, seninle bir kontratımız var ve onun enerjisine karma denir. Bu yaşamda tekrar karşılaşmayı birlikte plânladık ve bunu yaptık. Sen ve ben yüzlerce yıl önce birlikte başlattığımız bir şeyi tamamladık ve bunu iyi başardık. Biz sende, seni yaşamında bu dönüm noktasına getirecek hisleri uyandırma konusunda anlaşmıştık. Bu benim sana, senin de bana armağanındır. Bunu birlikte başardık!"

Mike'ın ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. Karşısındaki perdedeki bir görüntü değildi. O gerçekti! Mike, kendisinin Shirley olduğunu… ve bundan önce tanıdığı başka biri olduğunu… ve ondan önce de başka biri olduğunu söyleyen, çok tanıdık

bir varlığı dinlemekteydi. Bu ne kadar sevgi dolu bir açıklamaydı! Onun ağzından çıkan her söz gerçek ve amaç doluydu. Yaptığı her açıklama Mike'a güvenilir ve eksiksiz geliyordu. Bu ne harika bir öyküydü! Bu ne harika bir yerdi! Mike, Shirley'in orada dururken kendisini duyup duyamayacağını bilmiyordu, ama karşısındaki yadsınamayacak somutluktaki form onu konuşmaya zorladı.

"Teşekkür ederim, sevgili Shirley!" Mike tanıyıp sevmiş olduğu bu varlığın önünde takdirle eğildi. Bu açıklama onların ilişkilerine tamamen yeni bir perspektif kazandırmıştı; Shirley artık Mike'ın hayatını mahvetmiş olan bir kadından daha çok, onun en iyi dostu gibiydi. Ve Shirley bulunduğu yerde yavaş yavaş gözden kayboldu.

Sonra, bir başka kişinin görüntüsü perdeden çıkıp Mike'ın karşısında durarak, ona sevgi, entrika ve karmaşık ilişkilerle ilgili bir öykü anlattı. Bu, Mike'ın en sevdiği lise öğretmeni Bay Burroughs idi. O da, daha önce Mike'ın yaşamına birçok kez, değişik kişiler olarak girdiğini açıkladı. Bu kez, Mike'ın yaşamına, onu sadece eğitimi sırasında etkilemek için girmiş ve bunu başarmıştı. Mike'ın rolü de belliydi. Onlar aslında birbirlerine, Mike'ın farkında olmadığı biçimlerde yardım etmişlerdi. Onların da arasında bir kontrat ve -süptil olsa da- karma denen öğrenim enerjisi vardı. Mike ona da teşekkür etti ve Bay Burroughs'un görüntüsü, bir önceki görüntü gibi, yavaş yavaş kayboldu.

Birdenbire, perdede Mike'ın babasının son derece gerçekçi görüntüsü belirdi. Mike onu görmekten dolayı üzgün değildi, babası yaşıyordu! Babasının görüntüsü perdeden aşağıya indi ve Mike'ın karşısında canlı bir varlık olarak yerini aldı. O da kendi öyküsünü anlatmaya başladı ve Mike onu büyük bir sevinçle dinledi.

"Michael Thomas, ben senin olduğumu düşündüğün kişi değilim." Bu varlık çok nazikti ve yüzü Mike'ın babasınınkinden biraz farklıydı. O, sözlerine devam etti: "Ben, Kadril Beş' ten Anneehu'yum ve senin gerçek ailendenim. Şu anda gördüğün yüz, babanın yüzü ve ben bu hayattaki rolümü, Dünya'ya gelmeden önce annenle ve seninle birlikte plânladığımız gibi oynadım. Vuku bulan her şey plânımıza uygundu ve biz başka ruhsal alanlarda çok daha fazla şeyi başarabilmek için erken ayrıldık. Biz kendi çalışmamız için ayrılırken, senin en büyük armağanı almanı da kolaylaştırmış olduk. Michael... Bizim ölümümüz, senin aydınlanman için bir katalizördü. Biz senin yaşamına, ağır bir karmik ders olan ölümle girdik ve bu mükemmel bir biçimde işe yaradı. Sen aldığın bu armağan sayesinde şu anda burada bulunuyorsun; biz de yaptığın bu yolculuktan ötürü ve şimdi bu armağanı tanıdığın için seni yürekten kutluyoruz."

Mike bu varlığın canlı olduğunu ve kendisiyle şahsen konuştuğunu güçlü bir biçimde hissediyordu. *Anneehu* ismini ezberledi. Bundan sonra, bu ismin onun içinde yaşamasını istiyordu. Gerçek karşısında dururken, babasının ölümünden dolayı nasıl üzüntü duyabilirdi? Babası olmuş olan bu varlık sözlerine devam ederken, *en büyük armağan* sözcükleri Michael' ın kulaklarında çınladı. Bu varlık ona çok uzun bir zaman önce, artık Dünya'da var olmayan kıtalarda birlikte katıldıkları savaşlardan, bir zamanlar erkek kardeşler -hatta kız kardeşler- olduklarından söz etti.

Sonunda, Mike'ın babası sözlerini bitirdi. Gülümsedi ve diğerlerinin yapmış oldukları gibi yavaş yavaş gözden kayboldu. Mike etkilenmişti, ama üzgün ya da düşünceli değildi. Bu heyecan verici bir durumdu! Babasının görüntüsü kaybolurken ona seslendi.

"Armağan için çok minnettarım, Baba." Mike, bu varlığın söylediklerinin kesinlikle doğru olduğunu biliyordu ve konuşurken başını saygıyla öne eğdi.

Sırada annesi vardı. Mike onun kendisiyle ve hayatındaki diğer kişilerle ilgili karmik dersinin öyküsünü koltuğuna yapışmış ve ağzı açık bir halde dinledi.

"Ben Eleeuin'im ve ben de Kadril Beş'tenim. Seni çok seviyorum ve geçmiş yaşamlarında karşına birçok değişik yüzle çıktım." Eleeuin, Mike'ın geçmiş yaşamlarında oynamış olduğu rolleri açıklamaya devam etti. O, bir keresinde, her ikisi de kadınken -kız kardeşlerken- Mike'ı öldürmüştü bile! Sonra, bir yaşamdaki eylemlerin yarattığı enerjinin başka bir yaşama geçtiğini ve o yaşamdaki etkileşim derslerini oluşturmakta rol oynadığını anlattı. Annesin sözleri Mike'ı üzmedi ya da onun ruhunda bir melankoli yaratmadı. Onun anlatımı bilgilendirici ve çok güzeldi. O gerçekti, canlıydı! Anne gözden kaybolmaya başladığında, Mike ona da seslendi.

"Sana da armağanın için teşekkür ederim, Eleeuin." Mike, hiç olmazsa ebeveynlerinin gerçek isimlerini hatırlamasının uygun olduğunu hissetti. Tüm isimleri hatırlayamazdı, ama en azından bu iki ismi sonsuza dek hatırlamak üzere belleğine kaydetti.

Perdedeki yüzler, birer birer Mike'ın karşısında gerçek kişiler olarak yerlerini aldılar. Kendilerini tanıtıp, ona duydukları büyük sevgiyi ifade ettiler. Hepsi aileden söz etti ve hepsi -o her neresiyse- Kadril Beş denen o garip yerden geliyordu.

O gün vakit yirmi yedi kişiden sadece dokuzunun öyküsünü sunmasına yetmişti ve sonra salonun ışıkları yandı. Mike sessizce yerinde otururken, öğle yemeği saatinin yine farkına varmadan geçtiğini anladı. Kırmızı, odanın arkasından geldi ve onun yüzüne baktı.

"Yorgun musun?"

"Hayır, kendimi çok canlı ve coşkulu hissediyorum!" diye karşılık verdi Mike. "Ara vermek zorunda mıyız?" Kırmızı içtenlikle güldü ve Mike'a ayağa kalkıp onu takip etmesini işaret etti. Akşam yemeği onu bekliyordu.

"Bunları iki gün daha izleyeceksin, Michael. Ailenin çoğu üyesinin konuşmasına yetecek kadar zaman var." Onun arkasından yemek odasına doğru yürürken Mike'ın kafasında birçok soru belirmişti.

"Kırmızı, akşam yemeğine kalır mısın? Yani, senin yemek yemediğini biliyorum, ama sana bazı sorular sormak istiyorum."

"Evet, tabii." Kırmızı içinden güldü. Mike onun yapacak başka işleri olabileceğini düşünmüştü, Kırmızı'nın sadece onun -ve o anda aynı yolda bulunan diğerleri- için orada bulunduğunun farkında değildi.

Yemek odasına girdiklerinde, Mike masanın iki kişi için hazırlanmış olduğunu gördü.

"Bize kim katılıyor?" diye sordu.

"Senin beni davet ettiğini sanmıştım" diye karşılık verdi Kırmızı.

"Ama sen yemek yemiyorsun ki!"

"Kim demiş?" Kırmızı masada Mike'ın karşısına oturup bardağına bir meyve suyu koyarken eğleniyordu. Mike'ın kafası karışmıştı.

"Ben hiç... yani öbür meleklerin hiçbiri yemek yemiyordu. Ben de düşündüm ki..." Kırmızı onun sözünü kesti.

"Michael, melekler yemek yemek zorunda değildirler, ama birlikte yemek yememiz sana zevk vereceğinden, sana bu yemekte katılıyorum."

"Doğru." Mike bunu inkâr edemezdi. Haftalardır kimsey-

le birlikte yemek yememişti. Son olarak yaşadığı buna en yakın durum, Yeşil'in onu yemek yerken izlemesiydi. En azından o kendisine eşlik etmişti. Kırmızı ise eğlenceliydi! O belki de tüm meleklerin içinde insana en çok benzeyendi.

Onun düşüncelerini okuyan Kırmızı, "Böyle düşünmenden onur duydum" dedi, ekmeğini çiğnerken. Mike yemeğini sık sık Kırmızı'ya soru sormak için ara vererek yedi.

"Kırmızı, az önce olanlar gerçek miydi? Yani onlar benimle konuşurlarken, henüz görmediğim yeni bir projeksiyon tekniği mi kullanılıyordu?" Kırmızı yine güldü ve çenesini peçetesiyle sildi.

"İnsanlar illüzyona gerçeklik atfetmeyi neden bu kadar çok isterler? Hatta bazen gerçek onlara sunulduğunda bile, insanlar bunu bir hile olarak görüp ona inanmayı reddederler. Bunu asla anlamayacağım."

"Yani?" diye sordu Mike.

"Gördüklerin kesinlikle gerçekti" dedi Kırmızı. "Dünya üzerindeki realitenden daha gerçekti. Onlar bu evde senin için şahsen bulunuyorlar."

Mike bunu tam olarak anlamadı, ama soru sormaya devam etti.

"Kırmızı, kulağa garip gelen o isimler… Benim görüntümün altında bir ismin bulunmadığını fark ettim, sadece daha önce gördüğüm o garip yazı vardı."

"Senin de bir ismin var, Michael, ama şimdilik o gizlidir. Eğer uygun olursa, bir gün onu öğrenebilirsin ya da en azından senin söyleyebileceğin kısmını öğrenebilirsin, ama bunun senin aydınlanmanla bir ilgisi yoktur. Sonuçta, sen benim de ismimi bilmiyorsun, ama bu burada geçirdiğin zamandan zevk almanı engellemiyor." Melek, ağzına bir lokma daha attı.

Michael bu evlerde karşılaştığı meleklerin gerçek isimle-

rini bilmediğini daha önce hiç düşünmemişti. Onlara sadece renkleriyle hitap etmişti. Bu herkes için daha kolaydı ve onlar da bunu teşvik etmişlerdi.

"Kırmızı, senin gerçek ismin nedir?" Mike bunu gerçekten öğrenmek istiyordu. Meleğin yanıtını beklerken salatasından bir lokma daha aldı.

"Sen bir ismin bir ses olduğunu varsayıyorsun, Michael."

Mike, Kırmızı'nın yemek yemekteki beceriksizliğini fark etti. Onun ilk kez yemek yediği söylenebilirdi. Yiyecekler ağzından tabağa geri düşüp duruyordu. Dördüncü peçetesini kullanıyordu ve yemek yeme konusunda insanlara özgü davranış tarzını ve görgü kurallarını taklit etmek için elinden geleni yapıyordu. Hali gerçekten komikti, ama Mike sorularıyla o kadar meşguldü ki onun haline bir tepki göstermedi. Daha sonra buna çok gülecekti, ama Kırmızı'yı incitmeden. Melek, ağzını tekrar sildikten sonra konuşmaya devam etti.

"Seninki ve benimki de dahil olmak üzere, Evren'deki tüm varlık isimleri enerjidir. Onlar renge, titreşime, sese, hatta niyete sahiptirler! Onlar sizin Dünyevi isimleriniz gibi sadece ses olarak ifade edilemezler. Senin bugün duyduğun isimler bile bir varlığın tam isminin asıl enerjisinin sadece bir parçasıdır; onlar sadece senin için olabilecek en iyi şekilde sunuldular. Ruhsal varlıklar birbirlerini selamlarken bu isimleri "görebilirler." Her varlık tüm soy ağacını ve kazanımlarını -meleksi bir beden olan- Merkabahı içinde renkler ve titreşimler olarak taşır. O, boyutlararası olduğundan, senin şu anda anlayabileceğinden çok daha karmaşıktır, Michael."

"Kırmızı" diye başladı Mike, daha çok şey bilmek isteyerek, "bugün sinema salonunda, öykülerini sunma sırası onlara geldiğinde, üst sıradaki bazı görüntüler neden atlandı?" Mike özellikle ilk başta enerjisi onu büyüleyen kızıl saçlı kadı-

nı merak ediyordu. Onun görüntüsü üst sırada belirmiş, ama sonra o atlanmıştı.

"Bunlar senin karşılaşmadığın insanlardır, Michael." Kırmızı, meyve suyundan bir yudum aldı ve onun ağzının kenarlarından akmasını beceriksizce önlemeye çalıştı. Bu kez yedinci peçetesini kullandı.

"Öyleyse karşılaşmadığım insanlar hesaba katılmıyorlar mı?"

"Yerine getirilmemiş kontratlar normalde burada gösterilmezler, Michael. Onlarla hayatında karşılaşmadığın için, onlarla zaten bir ilgi kuramazsın. Kendilerini sana tanıtacak olanlar sadece şu ana kadar karşılaşmış olduğun aile üyeleridir."

Mike sandalyesinin arkasına yaslandı ve bir süredir aklına gelmeyen bir şeyi düşündü. Yedi evin bulunduğu bu yerdeki yolculuğunun uygun olup olmadığını merak ediyordu. Eğer Los Angeles'de kalsaydı, onunla karşılaşma ruhsal plânına sahip olan insanlarla ilişkiye ve etkileşime girecekti. O bir tür kozmik plânı sekteye mi uğratmıştı? Bunun sonuçları ne olacaktı? Kırmızı "dinliyordu" ve Mike'ın dile getirmediği sorusunu yanıtladı.

"Michael, dinle beni. Düşündüğün her şey üç boyut içinde anlaşılmaz. Üç boyut içinde sen Tanrı'nın zihnine sahip değilsindir. Bizim bildiklerimizi henüz bilemezsin. Sen hâlâ insansın ve öyle olduğun için çok seviliyorsun. Burada senin bildiğinden daha çok şey vuku bulmaktadır. Sen mevcut yoldan ayrılmayı seçtin ve bunu yaptığın için sana saygı duyuluyor. Yapmayı seçtiğin şeyde uygunsuz hiçbir şey yoktur. Eğer bu zamanda burada olman kutsanmış olmasaydı, biz sana bu şekilde yardım ediyor olmazdık."

Mike bu yolda olma seçiminin kutsanmış bir seçim olduğunu hiç düşünmemişti. O hep bu seçimin bir kaçış olduğunu

düşünmüştü. O, yuvaya gitmek için eğitim görüyordu ve bir nedenden ötürü bu seçim meleksi varlıklar tarafından onurlandırılmış ve kutsanmıştı. Kırmızı haklıydı. O, büyük tabloyu görememişti.

"Bir gün bunu anlayacak mıyım?"

"Yuvanın kapısını açtığında, anlayacaksın."

Kırmızı ayağa kalkıp zarafetle izin isteyerek odadan çıktı. Kapı kapandıktan sonra, Mike ayağa kalkıp az önce Kırmızı'nın oturduğu yere baktı. Sanki az önce orada üç yaşında bir çocuk oturmuştu! Ekmek kırıntıları, meyve suyu döküntüleri ve yemek artıkları her yana saçılmıştı. Mike bu manzara karşısında kahkahalarla güldü.

"Seni seviyorum, Kırmızı!" diye bağırdı. Kırmızı'nın kendisiyle birlikte yemek yemeyi teklif etmesinin ne kadar düşünceli bir davranış olduğunu anlamıştı. O bunu gerçekten yapmaya çalışmıştı! *Sanırım, meleklerin bile yapamadıkları şeyler var,* diye düşündü Mike. Sonra düşünceye daldı ve *Eğer meleklerin yapamadıkları şeyler varsa ve melekler bütünün parçasıysalar, acaba Tanrı'nın da yapamadığı şeyler var mıdır?* diye merak etti. Hemen ardından kafasının içinde bir yanıt duydu. Bu Eflatun'un sesiydi!

"Evet. Tanrı yalan söyleyemez. Tanrı nefret edemez. Tanrı, sevginin kapsamının dışında, tarafsız kararlar veremez. Bu sizin Dünyevi dersler görmenizin temel nedenidir, çünkü böylece Tanrı tarafsız bir sınav uygulayabilir."

Vay canına! Mike az önce kendisine çok derin bir bilginin aktarıldığını hissetti, ama ondan hiçbir şey anlamamıştı. *Belki zamanla bunu bile anlayabilirim*, diye düşündü. Eflatun'un sesini tekrar duymak güzeldi. Burası harika bir yerdi!

Mike uyudu, ama uykusunda iki meleksi isim, Anneehu ve Eleeuin, canlı renklerle ve geometrik şekillerle birlikte kar-

şısında belirdi. Bu olağanüstü bir rüyaydı! Tekrarlanan bu ışık gösterisine rağmen, Mike iyi uyudu.

***

Ertesi gün, Mike derse başlamayı sabırsızlıkla bekledi. Kahvaltısını iştahla yedi ve Kırmızı'nın ardından sinema salonuna gitti. Hemen koltuğuna oturdu ve yeni ailesinin başka üyelerinin kendilerini ona tanıtmalarını ve aydınlatıcı konuşmalar yapmalarını bekledi. Bu kez sıra ona pek dostça davranmamış olanlardaydı. Yine de her şey çok doğru görünüyordu.

Önce kabadayı Henry gelip Mike'ın karşısında durdu ve ona aralarındaki kontrattan ve onun başlangıcının ağırlığından söz etti. Mike ve Henry uzak bir geçmişte aynı gemide hizmet etmişlerdi ve o yaşamlarının etkileşimi bu yaşamda birlikte öğrenecekleri dersleri belirlemişti. Bu tümüyle çok büyüleyici ve bir biçimde anlamlıydı da. O ve Mike sürüp giden bir enerji dansında partnerdiler. Henri'nin görüntüsü yavaş yavaş kaybolurken, Mike kendine düşen rolü bu kadar iyi oynamış olduğu için ona teşekkür etti.

Sonra, arabasıyla onun ebeveynlerinin ölümüne yol açmış olan kadın Mike'ın karşısında belirip konuştu. O, açıklamasını zevkle yaptı. Kendini "tamamlama için bedene-giren (walk-in) katalizörü" olarak adlandırdı; bu da Mike'ın henüz anlamadığı o spiritüel kavramlardan biriydi. Sanki bu kadının o gece o karanlık çiftlik yolunda Mike'ın ebeveynleriyle bir randevusu vardı ve o da tam zamanında oraya gitmişti. Kadın doğmadan önce yapılan plânlama toplantısından ve bu görev tamamlandığında tüm varlıkların nasıl coşkuyla alkışladıklarından söz etti. Perdenin öbür tarafındakiler için ölüm farklı bir enerjiye sahipti. Bu adeta bir oyun gibiydi!

Kadın yapmış olduğu şey için asla özür dilemedi. Dileme-

si de gerekmiyordu, çünkü olması gereken şey kusursuz bir biçimde gerçekleştirilmişti. Mike da artık onu yargılamıyordu. Bunu ona da söyledi.

"Armağanın için teşekkür ederim, sevgili varlık" dedi. Bunu içinden gelerek söylemişti.

Aile üyelerinin o günkü geçit töreni tamamlanmıştı ve Mike yine kalkıp yemek yemeye gitti. O gün dokuz kişi daha kendi öykülerini ve Mike ile ilişkilerinin kökenini anlatmıştı. Mike bu kez Kırmızı'dan yemek yemesini değil, kendisi yerken yanında kalmasını istedi. Sormak istediği sorular vardı ve meleğin çevreye saçtığı yiyeceklerin ve döktüğü içeceklerin dikkatini dağıtmasını istemiyordu.

"Kırmızı, bu varlıkların birçoğu hâlâ Dünya'da yaşıyor. Nasıl oluyor da onlar aynı zamanda bu şekilde karşıma geçip bana öykülerini anlatabiliyorlar?"

"Michael, yine yuvanın realitesini anlamak için insan deneyimini kullanıyorsun. 'Gerçek Michael Thomas' birçok yerde bulunabilir. Ruhunun daha yüksek bölümü olan 'Tanrı parçası' sen Dünya'da yaşarken tam olarak senin içinde bulunmaz, o başka yerlerde başka şeyler yapar; örneğin, sen yolunu değiştirdiğinde aile üyeleri ile enerji potansiyelleri için başka plânlar yapar." Melek sustu ve söylediklerini Mike'ın tam olarak anlamasını gülümseyerek bekledi.

"Yeni plânlar mı?"

"Evet" dedi Kırmızı.

Mike şaşırmıştı. Parçalar birbirine uymaya başlıyordu. Plânlama toplantıları sadece o bu dünyaya gelmeden önce yapılmıyor, onun aydınlanmış seçimlerinden ötürü yeni plânlama toplantıları şimdi bile, kendisinin farkında olmadığı bir parçasıyla birlikte yapılıyordu!

"Öyleyse bu beni bir tür bölünmüş-kişilik mi yapıyor?"

"Michael, gözlerini kapa." Melek, Mike'a bir ders verecekti. "Konsantre ol. Bugün olanları hatırla. Yine sinema salonunda olduğunu hayal et." Mike söyleneni yaptı. Kırmızı devam etti: "Şimdi, sen neredesin?"

"Sinema salonundayım" diye yanıtladı Mike.

"Ben senin burada yemek yediğini sanıyordum."

Mike gözlerini açtı ve Kırmızı'ya bezginlikle baktı. "Dur bir dakika, bu sadece benim imgelemem. O benim rüyalarımdan daha fazla geçerli değil. Benim gerçek bedenim burada. Sadece düşüncelerim sinema salonunda."

"Peki, hangisi gerçek, bedenin mi, düşüncelerin mi?" diye sordu Kırmızı.

"Bedenim, sanırım…" diye karşılık verdi Mike, biraz kararsız bir biçimde. Bunun üzerine, melek öne eğilip, ona üzerinde düşüneceği bir şey söyledi.

"Michael, dün gece…" Sözlerini vurgulamak için durakladı, "… sen rüyanda ailenle tekrar karşılaştın. Bu kez onlar sana gerçek enerjilerini gösterdiler ve sen onlara gerçek isimleriyle hitap ettin. Onlarla birlikte bazı yerlere gittin ve harika bir vakit geçirdin." Mike yemeyi bırakmıştı.

"Yani o rüyanın gerçek olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet."

"Ama ben uykudaydım, rüya görüyordum!"

"Senin insan yanın Ruh'un realitesini anlamana izin vermeyecektir, Michael. Senin bilincin asıl realitedir. Fiziksel olan geçicidir. Hücresel yapın, kendi başına kutsal bir taşıt olsa da, sadece bilincinin Ruhu'nun bulunduğu bir yerdir ve sen o Ruhu istediğin her yere götürebilirsin. Bu yüzden, düşüncelerin her neredeyse, realiten oradadır. İnan bana, bu böyledir." Kırmızı gülümsedi.

"Bedenimi bırakabilir miyim?" Mike'ın kafası karışmıştı.

“Bunu her zaman yapıyorsun, Michael!” Kırmızı eğleniyordu. “Bu, senin deyiminle, aynı anda iki ayrı yerde bulunmanı sağlar. Bu düşündüğün kadar olağandışı bir şey değildir! Beden taşıtına geri dönmeyi hatırladığın sürece, bu uygun bir deneyimdir. Sen Dünya’da bulunduğun sürece bilincini o taşıtta taşımakla yükümlüsün, ama yine de bedeninden ayrılarak başka yerlere yolculuk yapabilirsin.”

“Sen az önce benim bir parçamın burada olmadığını söyledin…”

“Evet.” Melek, sonraki sorunun ne olacağını biliyordu.

“O nerede?” diye sordu Mike. Kırmızı onun artık dinlenmeye çekilmesi için yerinden kalkıp kapıya doğru yürüdü. Çıkmadan önce son soruyu yanıtlamak için döndü.

“O tüm yerlerin içinde en kutsal olan yerdedir. O tüm diğerleriyle birliktedir. O fizik tapınağındadır. O, Tanrı’yla birliktedir.” Kırmızı, odadan çıktı.

Mike her türlü yeni bilgiyi duyuyor, ama hiçbirinin anlamını çözemiyordu. *Fizik tapınağı? O ne olabilirdi? Kulağa bir kilise bilim projesinin veya bir Harrison Ford filminin adı gibi geliyordu. O ne anlama geliyor olabilirdi?* Sanki bir soruya verilen her yanıt daha fazla soruya neden oluyordu.

Mike yatağına yattı. Uykuya dalmadan hemen önce, Kırmızı’nın rüyaların onun asıl realitesi olduğuyla ilgili sözlerini hatırladı. Dün gece gerçekten ailesiyle birlikte bir yerlere gitmiş miydi? Eğer öyleyse, bunu neden net bir biçimde hatırlamıyordu? Bütün bunlar çok yeni ve çok şaşırtıcıydı. Mike, uykuya dalarak, insan zihnini gerçekte olup bitenler konusunda bulanık bırakan o hale girene dek bunları düşündü. Sonra yine en sevdiği yere gitti, uykudayken birçok kez gittiği bir yerdi bu; o, sevginin realiteyle buluştuğu ve ailenin geçmiş, şimdi ve gelecek hakkında konuşmak için toplandığı, fizik yasaları-

nın görünüşte ihlâl edildiği, ama aslında yaratıldığı bir yerdi. Mike daha sonra bunların hiçbirini hatırlamayacaktı.

***

Bu Mike'ın kırmızı evde geçireceği son gündü. Sinema salonunda az sayıda tanıdık insan astral olarak belirip öyküsünü anlattı, çünkü Mike bu yaşamında henüz onlarla karşılaşmamış olduğundan en az beş kişi atlanmıştı. Mike, okul yönetimine şikâyet ettiği öğretmenle ve evine girerek tüm bunları başlatmış olan hırsızla karşılaştı. Hırsızlık olayı çok eskide kalmış gibi görünüyordu.

Mike hepsini dinledi. Onların aileden oldukları ve kendisinin şimdiki ve geçmiş yaşamlarına birçok biçimde bağlı oldukları gerçeğine saygı duydu. Bu sunumlar bittiğinde, o belki de başka hiçbir insanın sahip olmadığı bir genel-bakışa sahip olmuştu. Yaşamın tümüyle neyle ilgili olduğu konusunda çok daha aydınlanmış bir fikir edinmişti. Yine, bu anlayışı Los Angeles'daki yaşamına geri götüremeyeceği ya da onu ilk başta bilmediği için üzüldü.

Eğer o kontratı ve karmik enerjiyi anlamış olsaydı, en duygusal deneyimlerle ilgili olarak bile çok huzurlu bir anlayışa sahip olabilirdi! Bu da onun bu dünyada yaşamış en iyi insan olmasına yardımcı olurdu. Belki bu şeylerin Dünya üzerindeki insanlar tarafından asla bilinmemesi gerekiyordu. Belki çok sıkça sözü edilen ders buydu. Bu, karanlıkta olan bir insanın yine de ışığı bulabilmesini içeren bir dersti. Bu dev bir parçalı-bilmeceydi, ama Mike bu eğitici ve aydınlatıcı yolculuk için yine de minnettardı.

O gece Mike, Yeşil'in ona öğretmiş olduğu gibi, bedeniyle bir seremoni yaptı. Başka bir titreşim değişiminin gelmekte olduğunu hissetmişti ve onu tam olarak Yeşil'in kendisine öğ-

rettiği gibi karşıladı. Bu hal birkaç saat içinde geçti ve Mike - biyolojisinin bir biçimde ruhuyla birleştiği- başka bir düzeye geçtiğini anladı. Sanki değişik evlerde öğrendiklerini kabullenmesi, onun hücrelerinde fizyolojik bir tepkiye neden olmuştu. Sonra, Yeşil'in kendisine söylediği, ruhunun onun her bir hücresinde bulunduğuyla ilgili sözleri hatırladı. Bu ona mantıklı geldi.

Mike, astral yolculuklarından ve aile buluşmalarından habersiz bir biçimde, yine iyi uyudu ve dinlenmiş olarak kalktı. Kahvaltıdan sonra kılıcını, kalkanını, zırhını kuşandı ve Kırmızı ile buluşmaya gitti. Melek ondaki değişimi fark etti; görünüşe göre, bundan etkilenmişti.

"Saf Niyetli Michael Thomas, sen değişmişsin."

"Biliyorum." Mike önceki gece yaşadığı seremoni ve titreşim değişimi konusunda biraz güvensizdi. "Bunu nereden anlıyorsun, Kırmızı? Bir melek bir insanın titreşim değişimi geçirdiğini nasıl anlar?" Kırmızı ona hâlâ huşu dolu bir ifade ile bakıyordu.

"Yaydığın renkler seni ele verir" dedi, yumuşak bir sesle. "Daha önce hiçbir insan bu kadar büyük ve bu kadar hızlı bir değişim geçirmedi, Michael. Sen bu yerde türünün ilk örneğisin. Sen her şeyi benimsedin ve önüne konan şeyleri hızla kavradın. Sen gerçekten özel bir insansın!" Melek döndü ve Mike'ı labirentimsi koridorlardan geçirerek kırmızı evin kapısına götürdü. Mike gün ışığına çıkıp, bıraktığı yerde duran ayakkabılarını giydi. Renkler yayma konusunu anlamamıştı, ama bu önemli değildi.

"Bu yeri asla unutmayacağım, benim kırmızı arkadaşım" dedi Mike. "Burada ailemle ilk kez karşılaştım."

Kırmızı gülümsedi. O, gerçeği biliyordu. Michael gerçek ailesiyle insan olarak ilk kez karşılaşmıştı. Ama aslında o bu

aileyi iyi tanıyordu.

"Michael, gelecek iki evde seni daha birçok sürpriz bekliyor. Yeni titreşimin onları daha da yoğunlaştıracaktır. Buna hazır mısın?" Bu sözler Mike'a biraz kaygı verici görünmüştü.

"İleride bir sorun mu var?" diye endişeyle sordu.

"Yuvaya açılan kapıya ulaşmadan önce fiziksel, ruhsal ve duygusal bazı zorluklarla karşılaşacaksın" diye yanıtladı Kırmızı, ciddiyetle. "Bunlar belki de senin bu yerde karşılaştığın en büyük zorluklar olacak. Hatta bazıları senin bu yolu ve onun gerçekliğini sorgulamana bile neden olabilir. Bazılarının kapsamı seni şaşırtacaktır. Bazıları da seni korkutabilir."

Mike bunu duyunca sırtını dikleştirdi. O, önünde bir tür sınavın bulunduğunu biliyordu. Ama kararlıydı. Bu kadar yolu şimdi vazgeçmek için kat etmemişti.

"Anlıyorum" dedi. "Hazırım."

"Gerçekten de hazırsın, benim insan arkadaşım." Kırmızı, Mike'a, onu ilk kez görüyormuş gibi bakmaya devam ediyordu. "Sana bir sorum var" dedi. "Bu soruyu şimdi ve daha sonra iki kere daha duyacaksın. Sonuncusu en önemlisi olacak."

Nihayet! diye düşündü Mike, bir meleğin bu son sorunun neden her evde sorulduğuyla ilgili ona bilgi vermesinden dolayı memnun olmuştu. Bu, yedinci evle ve kendisinin orada bulacağı şeyle ilgili olmalıydı.

"Soru için hazırım, Kırmızı." Mike soruyu biliyordu, ama meleğe onu sorma onurunu vermek istemişti. Kırmızı bunu anladı ve takdirle karşıladı.

"Saf Niyetli Michael Thomas, Tanrı'yı seviyor musun?"

"Seni ve diğerlerini sevdiğim gibi, evet, Tanrı'yı seviyorum!" Mike, öne doğru bir adım atarak, daha önce yapmadığı bir şey yaptı. Kırmızı'ya sarıldı! Büyük kırmızı melek onun kollarının saramayacağı kadar büyüktü, ama Mike elinden geleni

yaptı. Kırmızı bu fiziksel vedalaşmayı hemen kabul etti ve Mike'ın kendisini göz hizasında kucaklayabilmesi için eğildi ve o da bu insana sarıldı. Mike adeta onun kollarının ve uçuşan kırmızı cüppesinin arasında kayboldu.

"Bunun bir önemi var, Michael" dedi Kırmızı, onu bırakırken. "Yeşil'in ve Eflatun'un da bana söyledikleri gibi, sen bir meleğe dokunmaya izin verecek titreşime sahip olan ilk insansın." Melek duygusallaşmıştı. "Geçmişte biz insanlara fiziksel olarak asla sarılamazdık. Bu anı daima hatırlayacağım."

Mike bu övgüyü kabul etti ve aşağıya, patika yola doğru yürümeye başladı. Şimdi bir seçim yapması gerekiyordu, ya patikadan gidecek ya da yine onun dışına çıkacaktı. Bu kez, beyaz olduğunu bildiği sonraki eve gitmek için patikayı kullanmaya karar verdi. Bir kez daha arkasına dönüp Kırmızı'ya el salladı. Kırmızı orada, verandada durarak onun gözden kaybolmasını izledi. Mike'ın kaydettiği ilerlemeye hayret ediyordu. Aldığı armağanlar ve silahlar kendisine bu kadar uyum sağlamış olduğu için bu insanla gurur duydu. Bu daha önce hiç bu kadar tam olarak gerçekleşmemişti.

Birkaç saniye sonra, ölümün kötü kokusunu taşıyan o iğrenç yaratık ağaçların arasından çıkıp Mike'ın peşine düştü, onu sonraki eve kadar izleyecekti. O, yol kenarından ilerlerken geride hiç ayak izi bırakmıyordu. Kırmızı'nın yakınından geçti ve ona kızgın gözlerle baktı. Kırmızı, ilk kez, bu hayalete hitap etti.

"Hayalet, hiç şansın yok" dedi. Sonra dönüp kırmızı eve girdi.

*****

10

Altıncı Ev

Bir sonraki eve yolculuk hemen hemen olaysız geçti. Mike, takip edildiğini her zamankinden daha fazla hissediyordu. Ancak, korkmak yerine, sadece ihtiyatlı davranma ihtiyacı duyuyordu. Kendisini izleyen yaratığın karanlık enerjisini yakınında hissediyordu. Bu yaratığın enerjisini daha önce hissedememişti. Sanki kendisine yeni bir görüş armağanı -belki bir altıncı his- verilmişti. Yaratığın enerjisinin varlığından emindi! Tüm bunlar ne anlama geliyordu? Bu şey neydi ya da kimdi? Ondan ne istiyordu? Kendini neden göstermiyordu? Neden onu sürekli olarak takip ediyordu?

Mike, fırtınayı ve bu koyu yeşilimsi yaratığın kendisine savunmasız olduğu bir anda saldırışını ve sonra yıldırım düştüğünde onun birden yok oluşunu hatırladı. Belki o kendisinden korkmuştu. Bu durumda onun endişeleneceği bir şey yoktu ve yolculuğunun geriye kalanı boyunca bu hayaleti kendinden uzakta tutabilirdi.

Ancak o, kendisini bir evden diğerine bir gölge gibi takip eden bu uğursuz şeyle bir hesaplaşma zamanının geleceğini sezgisel olarak biliyordu. Kırmızı ona bu kadarını ima etmişti ve yeni sezgi duyusu ona aynı şeyi söylüyordu. Bu konuyla ilgili olarak sık sık kafasında *Dikkatli ol!* şeklinde bir uyarı duyuyordu. Bu konuşan onun zihniydi... yoksa değil miydi? Meleklerin seslerinin her nasılsa kendi sesiyle birleşerek ona yolculuğuyla ilgili öğütler verdiklerini anlamaya başlıyordu. Bu tümüyle çok yeni bir şeydi!

Mike, yoluna devam ederken, arkasına baktığında iki ke-

re o şeyi görür gibi oldu. En azından, yaratık onun arkasındaydı. Eğer yaratık akıllıysa, onun altıncı evden yedinci eve giderken kendisinin önüne geçebileceğini düşündü. *Bu olasılığa karşı dikkatli ol,* dedi zihninde sezgisel bir ses. Bu gölgemsi hayaletin haritada belirecek bir enerjiye sahip olup olmadığını görmek için haritasını çıkardı. Ancak, harita normaldi, kırmızı renkli "bulunduğun yer" noktasının çevresindeki birkaç yüz metrelik alandaki her şeyi gösteriyordu. Mike, arkasında bir hareket görmüş olduğu yere tekrar baktı ve bu yaratığın haritanın kapsamının dışındaki alanda gizlendiğini fark etti. Onun haritada görünebileceğini bildiği için mi yeterince uzakta kaldığını merak etti. Bunu aklında tutmalıydı. Her nedense, bunun değerli bir bilgi olduğunu hissetti.

Mike beyaz eve öğleden sonra ulaştı; o da diğerleri gibi küçük ve mütevazı bir evdi. Eve yaklaştı ve orada öğreneceği derslerle ilgili bir izlenim edinebilmek için tabelayı aradı. Ve onu buldu; tabelada "Sevgi Evi" yazıyordu. Bir anda meraklandı. Bu neyle ilgili olabilirdi? O her evde sevildiğini hissetmişti. İlişkiler Evi'nden geçmişti, ama burada tümüyle sevgiye adanmış bir ev vardı.

Mike bahçeye girip evin kapısına doğru yürüdü. Görünürde onu karşılayan bir melek yoktu. Ayakkabılarını koyacağı yeri aradı ve onu buldu. Beyaz meleği beklemesi gerekip gerekmediğini düşündü, ama beklememeye karar verdi. Ayakkabılarını çıkarıp yerine yerleştirdi, kapıyı açıp içeri girdi.

İçeride yoğun bir çiçek kokusu vardı! Mike bu hissi bir yerden hatırlıyordu. O, belirsiz bir beyazlığın içindeki çok büyük bir alana açılan bir koridorda durmaktaydı. Bu koridorda yavaş yavaş ilerleyerek o büyük, beyaz boşluğa ulaştı. Bu yeri hatırlıyordu. Burası ilk vizyonunu deneyimlediği yerdi! Sonra birden, o vizyondaki büyük beyaz melek karşısında belirdi.

"Merhaba, Saf Niyetli Michael Thomas! İşte yine karşılaştık" dedi gülümseyerek ve çok tatlı bir sesle.

Mike bu muhteşem varlığı gördüğüne son derece memnun olmuştu. Onun giysisinin hafifliği ve inceliği Mike'ı yine hayrete düşürdü. Meleğin görüntüsü evle karışıyor gibi görünüyordu. Mike, Beyaz diye hitap edeceği bu meleğin diğer meleklerden farklı olduğunu sezdi. Diğerleri yürüyorlardı, bu ise havada süzülüyordu! Beyaz'ın çehresinde -eğer böyle bir şey mümkünse- ona daha büyük bir ilahîlik nişanı veren bir şey vardı. Bu yolculuktaki diğer melekler Mike'ın arkadaşları, ailesi haline gelmişlerdi. Bu ise bir rahip gibiydi. Pırıl pırıl parlıyordu! Mike bu meleğe dokunulmaması gerektiğini, onun büyük bir enerji taşıdığını hissetti. Evet, yeni sezgi gücü ona iyi hizmet ediyordu.

"Bu kez bir yüzün var." Mike Beyaz'a göz kırptı. Son karşılaşmalarında bu melekle ilgili her şeyin belirsiz olduğunu hatırlamıştı.

"Öyle ve sen buraya kadar gelebildiğin için benim yüzümü görebiliyorsun. Sen çok başarılı oldun, Michael. Titreşimin bu yerde yolculuk yapmış olan her insandan daha yüksek. Şimdiden isminde bunu ilan eden renkler var ve burada başarılı olsan da olmasan da, sonraki eve gitsen de gitmesen de bu renklere sonsuza dek sahip olacaksın."

Mike yine aynı şeyle karşılaşmıştı. Yoksa bu onun bu işi başaramayacağına dair bir uyarı mıydı? Bir kuşku muydu? Kırmızı da ona aynı şeyi, yani bu kutsal yolculuğun son anlarında başarısız olabileceğini hissettirmişti. *Bu kadar zor olacak ne geliyordu?*

"Yola devam etme konusundaki kararlılığın bu evde sınanacak" dedi Beyaz, yine Mike'ın enerjisini okuyarak. "Her şey göründüğü gibi değildir. Bu açıklamayı rehberin olarak kullan

ki seni bekleyen durumların üstesinden gelebilesin."

Mike karşısında duran meleğin bu sözü kendisine ilk söyleyen varlık olduğunu ve onun ne kadar doğru çıktığını hatırladı! Bu, varsayımlarda bulunmamakla ilgili bir öğüt, önemsenmesi gereken bir uyarıydı ve ona bir biçimde yardımcı olacaktı. Mike, Beyaz hakkında daha çok şey öğrenmek istedi.

"Beyaz, sen farklı mısın?"

"Evet, Michael. Öyleyim. Bu sevgi evidir. Bu senin içine gireceğin en saf evden bir önceki evdir. Bu, öncekiler gibi bir dersler evi değildir. Bu kaynak evdir. Burası merkezdir."

"Ama bu sırayla yer alan yedi evin altıncısı!" dedi Mike.

"Bir kez daha, her şey göründüğü gibi değildir." Melek gülümsedi. "İnan bana, bu merkezdir. Evler sadece senin öğrenmen gereken dersler için öyle sıralanmıştır, Michael. Gördüğün düzenleme sadece insanlara özgü bir niteliği temsil ediyor."

Mike bu evle ilgili daha çok şey öğrenmek istedi.

"Burada ne olacak?"

"Bir ifşaat..."

Melek süzülerek Mike'a yaklaştı. Ne kadar güzel bir yüze sahipti! Eğer sevginin bir yüzü olsaydı, böyle olurdu. Güzel, hayret verici ve huzur dolu bir yüzdü bu. O, yanıtını sürdürdü.

"Seçime doğru bir yolculuk. Her şeyin yeniden gözden geçirilişi. Eğer istersen, bir başka titreşim değişimi."

"Sen gerçekte kimsin?" diye sordu Mike. "Sen sadece altıncı evdeki beyaz melek değilsin. Bunu biliyorum."

"BEN tüm var olan tarafından bilinirim ve BEN OLAN tüm var olan tarafından bilinir; dolayısıyla ben varım." Mike bu soruyu ilk kez sorduğunda Beyaz aynı yanıtı vermişti. Bu yanıt Mike için hiçbir anlam ifade etmemişti.

"Yanıtını tam olarak anlamıyorum, Beyaz, ama hiç kuşkusuz bir gün anlayacağım. Şu ana kadar karşılaştığım tüm meleklerin içinde, sen gerçekten en yüce olanısın." Mike açık yüreklilikle konuşuyordu, çünkü karşısında duranın büyük bir ruhsal öneme ve çok güçlü bir enerjiye sahip bir varlık olduğunu anlamaya başlamıştı.

"Bu öyle olabilir, Michael, ama daha sonra hepimizden daha yüce olan bir varlıkla karşılaşacaksın." Mike bu bildirim üzerinde düşünürken Beyaz sabırla bekledi. Sonra Mike'a kendisini takip etmesini işaret ederek, havada süzülerek ilerlemeye başladı. İkisi birlikte tanımlanamaz ve neredeyse ayırt edilemez bir koridorlar labirentinden geçtiler. Mike bu yerdeki ayrıntıları göremiyordu! Odalar ve koridorlar, eğer var iseler, her şekilde olabilirlerdi.

"Benim görüşüme ne oldu, Beyaz? Her şey birbirine karışıyor görünüyor."

"Algıladıklarının çoğu daha yüksek boyutlarda bulunuyor, Michael ve zihnin şu anda bunu anlamlandıramıyor. İşte bu yüzden seni kapıda karşılamadım. Ben bu yerin dışına kolayca çıkamam, çünkü dışarıdaki fizik benim boyutumu kabul etmeyecektir." Mike, henüz kavrayamadığı bir bilgi alanında bulunduğunu biliyordu ve bu bilginin peşine düşmedi. Beyaz onu tanıdık görünen, Mike'ın belirgin biçimde görebildiği bir kapının önüne götürdü ve şöyle dedi:

"Senin odan ve yemek odası senin boyutundadır. İçeriye yalnız girmelisin. Sabah kahvaltısından sonra seni burada karşılayacağım." Beyaz çok cana yakındı. Mike'a içtenlikle gülümsedi ve onun kendisini gerçekten iyi hissetmesini sağladı. Sesinde öyle bir şey vardı ki Mike onu hep dinlemek istiyordu. Bu çok güzel bir sesti! Beyaz'ın güldüğünü ilk duyduğunda buna nasıl tepki gösterdiğini hatırladı. O, gerçekten bu meleğin

yanında olmak istiyordu.

"Gitmek zorunda mısın?"

"Evet, ama sadece şimdilik. Sabahleyin burada olacağım."

"Seni özleyeceğim." Mike sanki uzun zaman önce kaybettiği bir yakınıyla vedalaşıyormuş gibi hissetti. Beyaz'ın gitmesini gerçekten istemiyordu. Aralarındaki enerji Mike için bağımlılık yaratıcıydı! O, bunun olağandışı bir şey olduğunu fark etti ve bunu sormaya karar verdi. Melek bu soruyu bekliyordu.

"Beyaz, bu hissettiğim nedir? Bunu benim anlayabileceğim bir biçimde açıklayabilir misin?"

"Hayır." Melek dürüstçe karşılık vermişti ve Mike'a gülümsedi. "Ama yine de açıklayacağım." Bu muhteşem melek, söyleyecekleri Mike'ın anlayışını aşsa da, her şey hakkında konuşmaya çok gönüllüydü.

"Ben tüm maddenin kaynağını temsil ediyorum. Ben var olduğum için varım ve Evren'in var olmasının nedeniyim. Ben hayal edilebilecek en yüksek bilimsel paradokslarda yaşarım, ama tek bir insan kalbinin duygularından da sorumluyum. Ben fiziğin en küçük parçasıyım ve Evren'in en büyük parçasıyım. Ben tüm ışığı temsil ederim. Ben atomun çekirdeği ile elektron sisi arasındaki boşluğum. Ben Evren'deki en verimli kuvvetim ve en güçlü enerji kaynağıyım. Ben Evren'deki en uzak, ancak en güçlü kuvvetten geliyorum. Ben zamanın kum saatindeki kumum, ama aynı zamanda, zamanın olmadığı merkezim. Ben fiziğin bilince karşılık vermesini sağlayan yaratıcı kuvvetim; dolayısıyla ben bir mucizeyim. BEN sevgiyim."

Mike bu söylenenlerin hiçbirini anlamadı, ama bu mesaj karşısında yine de huşu duymuştu. Beyaz kutsallığa ve ilahîliğe sahipti. Mike, Tanrı'nın kutsal ve kutsanmış bir parçasının karşısında duruyordu. O bu kez bir öğretmenle değil, hiç duymadığı kadar güzel bir sese sahip bir kişilikle -ünlü bir kişilik-

le- yüz yüze duruyordu. Bu melekle ilk karşılaştığında da aynı şeyi hissetmişti.

"Teşekkür ederim, Beyaz" dedi minnettarlıkla. "Çok teşekkür ederim."

Beyaz konuşmadan önce Michael'a uzun uzun baktı. Sonra ipeksi sesi Mike'ın kulaklarına bir çiçek yaprağının üzerindeki sabah çiği gibi kaydı.

"Burada fazla zaman geçirmeyeceksin, Michael. Yarın sana sevginin dört niteliğini açıklayacağım, sonra seni birisiyle tanıştıracağım." Mike, Beyaz'ın ona bakışından, güçlü ve etkili bir şeyin gelmekte olduğunu anladı. Meleğin ona duyduğu sevgiyi ve şefkati hissetti.

Beyaz, Mike'ı her şeyin biraz daha fazlasını ister halde bırakıp gitti; Mike o harika sesi daha fazla duymak, daha fazla bilgi edinmek, daha fazla huzur duymak istiyordu! Evet, işte buydu! Beyaz gittiği yere huzur götürüyordu, ama şimdi o gittiği halde huzur kalmıştı. Bu ne harika bir histi!

Mike, diğer odadan gelen yemek kokularını duyana kadar ne kadar acıktığının farkına varmamıştı. Hemen eşyasını dolaba yerleştirdi, yıkandı, akşam yemeğini yedi ve erkenden yattı.

O gece Mike hayatında hiç uyumadığı kadar iyi uyudu. Bu evdeki deneyimi diğer evlerdekini aşmıştı. Huzur duygusu o kadar yoğundu ki onu adeta tadabiliyor ve koklayabiliyordu. Dinginlik huşu vericiydi ve sonuç tam ve en üst düzeyde bir dinlenmeydi.

***

Kırmızı gözlü iğrenç varlık, beyaz evi görünce durup bir ağacın veya bir kayanın arkasına gizlenmedi. Michael eve girmişti ve yaratık her şeyin güvenli olduğunu ve fark edilmeden evin önünden geçebileceğini biliyordu. Kendisini ilerlemeye zorla-

yan karanlık bir amaçla yoluna devam etti. Bir saat boyunca, sonraki evin yönünde yokuş yukarı hızla ilerledi ve tuzak kurmak için mükemmel bir yer buldu. Arazide keşfe çıkarak, Michael Thomas'ın deneyebileceği tüm kaçış yollarını gözden geçirdi. Sonra yerine yerleşti ve yapacağı şeyi prova ederek beklemeye başladı. "Bu mükemmel bir aldatmaca olacak" diye düşündü. Michael'ın hiç şansı yoktu. O çok savunmasız olacaktı.

Eğer siz o gün alacakaranlıkta yaratığın tuzak kurduğu yerden geçen bir yolcu olsaydınız, bir ağacın altında tek başına duran, sanki bir konuşmanın provasını yapar gibi aynı sözleri tekrarlayan bir adam görürdünüz. Eğer bu nazik görünümlü kişinin yanına yaklaşsaydınız, dürüst bir çiftçinin çehresini görür ve sevecen bir babanın -Michael Thomas'ın babasının- sesini duyardınız.

***

Mike erkenden uyandı ve hazırlandı. Odası ve yemek odası diğer evlerdeki odalara benziyordu, sadece bunlar tamamen beyazdı. O, "beyazın üstünde beyaz" görünümünü çoğunlukla dişi bir dekor olarak görürdü, ama bu deneyim onun fikrini değiştirmişti. Bu yerde, tüm beyazlık bir huzur, bir dinginlik duygusu veriyordu. Mike giymek için bazı beyaz giysiler buldu, onların yanında, eğer isterse giyebileceği terlikler de vardı.

Kahvaltısını yaptı, bu harika bir sofraydı! Yemeklerin sadece tadı iyi değildi, ayrıca çok güzel bir biçimde sunulmuşlardı. Yemekler beyaz örtülü bir masada, beyaz porselen takımlar içinde sunulmuşlardı ve fincanlar, bardaklar ve çatal bıçaklar bile beyazdı. Yiyeceklerin renkleri bu beyazlıkla çarpıcı bir tezat oluşturuyor ve bir sanat galerisindeki bir tablo görünümü veriyordu. Mike yemeğini yavaş yavaş yerken, yeni ortamındaki tüm bu zarafeti inceledi. Tüm bu beyazlar onun ken-

disini bir saraydaymış, kraliyet ailesindenmiş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Mike yemeğini bitirdiğinde derin bir nefes aldı. Büyük beyaz meleğin kapının öbür tarafında beklediğini biliyordu. *Burada ne olacaktı?* Eğer sevgi Evren'in en büyük gücüyse ve kendisi titreşimini ona doğru yükseltiyorsa, o zaman burada onu bekleyen ve bu yoldan ayrılmasına neden olabilecek şey ne olabilirdi?

Mike kapıyı açtı ve beyaz evin belirsiz koridoruna çıktı. Gerçekten de beyaz melek onu orada bekliyordu.

"Günaydın, Michael" dedi neşeyle. Mike, hemen Beyaz'ın çevresindeki enerjinin büyüklüğünü hissetti.

"Günaydın, Beyaz."

"İlerlemeye hazır mısın?"

"Evet." Mike, burada hissettiği duyguyu çok sevmekle birlikte, biraz endişeliydi de. Beyaz onu bir odaya götürdü ve oradaki bir koltuğa oturttu. Burada hiçbir öğrenim gereci, perde ve tablo yoktu; bu sadece içinde bir koltuk bulunan beyaz bir odaydı. Melek onun karşısına geçti ve bilgi aktarımına başladı.

"Saf Niyetli Michael Thomas, ben sana sevginin dört niteliğini sunmak için burada bulunuyorum. Tanrı'nın saf sevgisi senin varlığına nüfuz ettiğinde, ta hücrelerin o sevginin bütünlüğüyle titreşecektir. O zaman her şeyi farklı bir biçimde göreceksin. Başkalarına farklı bir biçimde davranacaksın. Güçlü bir ayırt etme yeteneğine sahip olacaksın. Sevgi tüm yaradılışın özüdür, ama ne gariptir ki sizin dilinizde bu şaşırtıcı özellik için sadece bir sözcük vardır." Melek gülümsedi. "Onun nasıl iş gördüğünü sana göstermek istiyorum. Lütfen benimle gel."

Sonra olanlar Mike'ı şaşırttı. O, önceki beş evde çok şey geçirdiğini ve her şeyi gördüğünü düşünüyordu, ama birden

bu melek onu bir yolculuğa götürüyordu! Mike, oturduğu yerde boyutlararası bir realiteye götürüldü. O ve Beyaz gerçek görünüyordu, ama başka her şey rüyamsı bir hal almıştı. Mike hareket ettiğini hissediyor, ama bu hareket onun başını döndürmüyordu. Beyaz, belirsiz oda onun gözlerinin önünde hızla değişerek bir renkler ve sesler labirenti haline geldi. Hâlâ koltuğunda oturan Mike başka bir yere götürülmüştü ve o şaşırmış olsa da, korkmuyordu. Her şey çok olağanüstüydü!

Bir süre sonra, ikisi hedeflenen yere "vardılar." Boyutsal değişimin yarattığı belirsizlik yok olmaya başladı ve kendilerini bir hastane ortamında buldular. Bu, Mike'ı şaşırtmıştı. O, Beyaz'ın onu tanrısal sevgiyi göreceği semavi bir yere götürdüğünü düşünmüştü. Bunun yerine, o sıradan bir hastane odasına bakmaktaydı. Odadaki yatakta bir hasta yatmaktaydı ve ona birçok tüp bağlanmıştı. Mike burasının hastanelerin *yoğun bakım* olarak adlandırdıkları bir yer olduğunu fark etti.

Görüntü çok gerçekti! Mike her şeyi olduğu gibi işitebiliyor, hastanenin zemininde ve duvarlarında kullanılan antiseptiğin kokusunu duyabiliyordu. Uzun bir zamandır ruhanî bir diyardaki kutsal bir yolda bulunduktan sonra, bu sesler ve kokular Mike'ın duyularına saldırıp onun irkilmesine neden oldular. Bu manzara çok farklı, ancak yine de tanıdıktı. İki yolcu, odada olup biten her şeyi gözlemleyebilecekleri bir yerde durdular. Bir köşede sabit bir biçimde havada süzülüyor gibi görünüyorlardı. Ortam sessizdi ve Mike da sessizce duruyordu. Sadece tıbbî aletlerden çıkan bip, tıslama ve tıklama sesleri duyuluyordu. Mike çevresine baktı. Yatakta yatan adamın ileri yaşlarda olduğu belliydi. O çok solgun, çok yaşlı ve çok hasta görünüyordu. Gözleri kapalıydı.

"Onun nesi var?" Mike, sanki hasta onu duyabilirmiş gibi, bu soruyu Beyaz'a fısıltıyla sormuştu.

"O ölüyor" diye yanıtladı beyaz melek. Mike bir soru daha soracaktı ki odaya kırk yaşlarında bir kadın girdi. Kadın bir süre orada durup, yataktaki adama baktı. Mike bu kadının özel biri olduğunu anladı; bu vizyonda bile sezgisi devredeydi.

"Kim bu kadın?" diye sordu.

"O, ölmekte olan adamın kızı" dedi Beyaz. "Görmekte olduğun öykü aslında bu kadınla ilgili. Onun ismi Mary ve o yatakta yatan adamdan nefret etmek için her nedene sahip."

"Babasından neden nefret etsin ki?"

"Çünkü o daha küçük bir çocukken babası ona tecavüz etti" diye yanıtladı Beyaz. "Bu onu duygusal ve fiziksel olarak yaraladı. Onun yaşamını mahvetti." Beyaz durakladı ve Mary' nin yatağa yaklaşmasını izledi. Sonra sözlerine devam etti. "Annesi bu olayları hiçbir zaman öğrenmedi, çünkü Mary ona bir şey söyleyemeyecek kadar korkuyordu. Bu onların ana-kız ilişkilerini etkiledi ve Mary şehvet düşkünü babasından kurtulmak için evinden erken ayrıldı. Annesi kızının kendisini istemediğini düşündü ve onlar hiçbir zaman iki yetişkin olarak kurabilecekleri bir dostluğun keyfini yaşayamadılar. Mary annesine hiçbir şey anlatmadı ve annesi onun kendisini sevmediğine inanarak öldü."

"Bu korkunç bir şey!" Mike gerçekten etkilenmişti. Durumun adaletsizliğini hissetmiş ve Mary için çok üzülmüştü. Melek ona sorgulayıcı bir ifadeyle baktı.

"Onlar aynı ruhsal ailenin üyeleri, Michael. Yoksa kırmızı evde öğrendiğin dersleri şimdiden unuttun mu?" Mike utandığını hissetti. Hayır, unutmamıştı, ama şimdi ilk kez kendi ruhsal ailesi hakkında öğrendikleri ile başka bir insan arasında bir bağlantı kurmaya çalışıyordu. Beyaz'ın, tıpkı kendisi ile ruhsal ailesi arasındaki kontrat gibi, bu baba ve kızın arasında da karmik bir kontratın bulunduğunu ima ettiğini anladı.

"Durum daha da kötüye gitti" diye devam etti Beyaz. "Mary normal bir ilişki kurmaya ve bir eş bulmaya çalıştığı her defasında, babasıyla eskiden yaşadığı deneyimler onun ilişkilerini hep bir biçimde bozdu. Böylece o hiçbir zaman başarılı bir evlilik yapamadı ve çocuk sahibi olamadı."

Mike bir iç geçirdi ve "Onlarınki ağır bir anlaşmaymış" dedi. Mary'nin geçirdiği deneyimin ağırlığı onu çok etkilemişti. Melek ona takdirkâr bakışlarla baktı. Hiçbir şey söylemesi gerekmiyordu; o, yolculuğunda bu noktaya dek öğrendiklerinden dolayı Mike'ı böyle kutluyordu.

"Mary ile babası arasında olup bitenlerin çok büyük bir sevgi kontratı olduğunu anlıyor musun, Michael?"

"Anlıyorum, Beyaz. Ama bir insan olarak, bu kavramı anlamak ve kabul etmek bana hâlâ çok zor geliyor."

"Bu içinde bulunduğun dualiteden kaynaklanıyor, Michael" dedi Beyaz. "Sen insan formundayken bu şeylerin bazılarını asla tam olarak kabullenemeyebilirsin ve bu da tamamen uygun bir şeydir." Mike hastane odasındaki durumu izlemeye devam etti. Mary babasını sessizce seyrediyordu, belki de onun uyanmasını bekliyordu. Çantasını yatağın yanındaki komodinin üstüne koydu.

"Ondan çok nefret ediyor olmalı" dedi Mike, üzgün ve yumuşak bir sesle.

"Hayır, Mike. O, babasını çok seviyor." Mike bu bildirim karşısında adeta şoke olmuştu.

"Babasının tüm yaptıklarından sonra mı?" diye sordu. Melek dönerek onun yüzüne baktı.

"Mary'nin seninle ortak bir yanı var, Michael, bir de seninle ortak olmayan bir yanı var." Beyaz durdu ve onun tepkisini görmek istercesine baktı. Mike dinliyordu. "O, senden farklı olarak, şimdi Dünya'da bulunuyor, ama tıpkı senin gibi,

senin önceki beş evde aldığın bilgiyi tam olarak idrak etmiş durumda." Mike çok şaşırmıştı! O, aldığı spiritüel eğitimin, bir insanın ancak onun sürdürdüğü bu yolculuğa çıkarak elde edebileceği bir şey olduğuna inanmıştı. Ne diyeceğini bilemedi. *Bu nasıl olabilirdi?* Melek onun sıkıntısını ve kafa karışıklığını gördü ve sözlerine devam etti.

"Mary, titreşim değişimlerini kendi başına gerçekleştirdi, Michael ve bu onun yaşamının dokuz yılını aldı. Sen kendi titreşim değişimlerini sadece birkaç hafta içinde gerçekleştirdin! Sen gerçekten özelsin. Ancak, ilk beş evde edindiğin bilgi ve son iki evde edineceğin bilgi binlerce yıldır Dünya'da bulunuyordu. Bir insanın, bu bilgiyi elde edebilmesi için, sadece kendi dualitesinin farkına varması ve kendi varoluşunun gerçeğini bulmaya niyet etmesi gerekir. Evrensel gerçekler hakkında çok şey yazılmıştır ve bu anlayışa erişmeye yardımcı olabilecek birçok insan öğretmen vardır."

Mike çok sessizdi. Bu çok yeni bir bilgiydi ve onun anlamını yavaş yavaş anlayıp özümsemeliydi. Kendini huzursuz hissetmeye başlamıştı. İlk vizyonda Beyaz'dan kendisinin Dünya'dan ayrılıp Yuva'ya gitmesine izin vermesini istemekle bir hata mı yapmıştı? Şimdi, eğer Dünya'da kalsaydı, bu yolculukta öğrenmekte olduğu her şeyi orada da öğrenebileceğini anlamıştı.

"Beyaz, bu neden onun dokuz yılını aldı?"

"O kendi hızıyla ilerledi, Michael ve bu yüzden ona saygı duyuluyor. Onun senin gibi, kendisine açıklamalar yapıp dersler verecek melekleri yoktu. O senin gibi ruhsal ailesiyle karşılaşma onuruna sahip olamadı. O, senin gibi, onların melek isimlerini bilmiyor. Bu süreç onun için çok daha uzun sürdü, çünkü o hâlâ üç boyutun titreşiminde bulunuyor ve daha düşük bir enerji içinde yaşıyor. Dolayısıyla onun dualitesi daha

güçlü ve bu yüzden farkındalığa ve aydınlanmaya erişmesi daha uzun bir zaman aldı."

Mike durdu ve Mary'ye baktı. Bu kadın çok yüksek bir düzeyde titreşiyor, ama çok küçük ve kırılgan görünüyordu.

"Dış görünüşün seni yanıltmasına izin verme, Michael. Her şey göründüğü gibi değildir." Beyaz melek, Mike'ın enerjisini yine okumuştu. "O bir ışık savaşçısı. O canavarı öldürdü ve şimdi güçlü!"

Mike şimdi kendisini gerçekten huzursuz hissetmeye başlamıştı. *Bu tam olarak ne anlama geliyordu?* Tam bunu soracaktı ki, Beyaz tekrar konuşmaya başladı.

"Saf Niyetli Michael Thomas, biz bu önemsiz görünen kadının sana sevginin dört niteliğini öğretmesini izlemek için burada bulunuyoruz." Mike, kımıldamadan duruyordu. Daha öğreneceği çok şeyin olduğunu sezgisel olarak biliyordu. Tam Yuva'ya yaklaştığını düşünürken, durum daha karmaşık hale geliyordu. Melek devam etti: "Ona dikkat et, çünkü o benimle aynı gücü taşıyor. O, sevgiyi anlıyor ve bu yüzden benim bir parçam her zaman onun içinde bulunuyor. Bundan daha büyük bir güç yoktur. O ayrıca *altın meleği* de kabul etmiş durumda."

Mike, bunun daha fazla soru sorulacak bir zaman olmadığını biliyordu. Beyaz, izledikleri durumu açıklarken, o da izlemeye devam etti.

"Michael, sevginin ilk niteliği şudur: SEVGİ SESSİZDİR. Dikkat ettiysen, Mary odaya bir tantanayla girmedi. Onun tacizci babası çok hasta ve çok güçsüz, yani kendini savunamaz durumda. Bu intikam almak için büyük bir fırsat olabilirdi. Mary isteseydi odaya gürültülü bir biçimde girerek geldiğini duyurabilir ve babasının ondan korkmasını sağlayabilirdi. Babası ne yaptığını biliyor ve o yüzden utanç ve suçluluk duyuyor. Bu onun yaşamını da etkiledi ve o yıllarca bu duygularla

başa çıkmaya çalıştı, ama bunu başaramadı. O, kızının ruhen bildiklerini bilmiyor. Kızının yeni gücüne de sahip değil. Mary' nin sessizliğini izle, Michael."

Mike ve Beyaz, Mary babasının çarşafını düzeltirken onu sessizce izlediler. O, bu güçsüz ve kırılgan adamın yanına oturdu ve başını hafifçe onun göğsüne dayadı. Mike, Mary'nin hissettiklerini hissedebiliyordu! Bunu Beyaz mümkün kılıyordu. Mary'nin tutumunda ve zihninde huzur ve sükûnet vardı. Onun kalbinde herhangi bir intikam duygusu yoktu. Babasını öylesine tamamen bağışlamıştı ki, ne zihninde ne de kalbinde bir kurban edilmişlik hissi ya da öfke vardı. Bu nasıl bir insandı! Mike, Mary'nin, kontratını tam olarak yerine getirmiş olan ve onun yaşamında böylesine zorlayıcı ve ciddi bir iz bırakmış olan bu adama duyduğu şefkati hissetti.

Uzunca bir süre sonra baba nihayet gözlerini açtı ve kızını gördü. O zaman Mary ayağa kalktı. Adamın iri iri açılan gözlerinde o anda duyduğu korku ve şaşkınlık görülebiliyordu. Kızı oradaydı! O burada ne yapıyordu? O, kızını yıllardan beri görmemişti! O kendisine bağırıp çağıracak mıydı, yoksa daha beter şeyler mi yapacaktı? Adam tepki göstermeye başlamıştı. Bedensel verilerini ölçen aletlerin faaliyeti artmaya başladı. Bip sesleri, tıslama ve tıklama sesleri hızlanmıştı.

"İzle, Michael" dedi Beyaz, o olağanüstü tatlı sesiyle. "İşte saf sevginin ikinci niteliği: SEVGİNİN BİR GÜNDEMİ YOKTUR. Mary şu anda babasından her şeyi isteyebilir, çünkü o güçsüz ve suçlu. O, zengin bir adam. Mary ondan para, yaptıkları için yasal tazminat ya da sadece pişmanlığını yüksek sesle dile getirmesini isteyebilir. Babasını, ona zarar vermekle ya da itibarını yok etmekle tehdit edebilir. İzle onu, Michael."

Mary, elini babasının başına koydu ve onun kulağına bir

şey fısıldadı. Bunun hemen ardından aletlerin faaliyeti yavaşladı. Baba iç geçirdi ve gözleri doldu.

"Mary ne dedi, Beyaz?" Mike, kadının ne fısıldadığını duymamıştı.

"O dedi ki: *Seni seviyorum baba ve seni tamamen bağışlıyorum.*" Mike, gözlerinin önünde sergilenen bu dram karşısında şaşırmıştı. Mary'nin yerinde olsa aynı şeyi yapacak güce ve bilgeliğe sahip olur muydu diye merak etti. Ona büyük bir hayranlık duydu.

"Ondan hiçbir şey istemedi mi?"

"Hayır, Michael. O sadece OLMAKTAN hoşnut."

Yine, Mike, Mary'nin hissettiği şeyi hissetti. O, babasıyla arasındaki karma'yı tamamen bitirmişti. Bu karma'dan arınmıştı ve şimdi babasına da, ikisinin yaşamını güçlü bir biçimde etkilemiş olan bu karma'yı bitirme fırsatını veriyordu. Mary, o anda, babasını otuz beş yıldır üzüntü ve suçluluk duygusuyla tüketen bir şeyi zararsız hale getirmişti! Bu, adamın yüzünden belli oluyordu. Karşılık olarak bir şey talep etmek yerine, kızı ona bir armağan vermişti. Adam sessizce ağlamaya başladı; ağladı, ağladı, gözyaşları adeta dinmek bilmedi. Mary yine onun yanına oturdu ve babası olan bu değerli adama sarıldı ve başını yine onun göğsüne dayadı. Aralarında hiçbir konuşma geçmedi. Artık sözcüklere gerek yoktu.

"Michael, sevginin üçüncü niteliği şudur: SEVGİ ÖVÜNMEZ. Mary, mükemmel bir olgunluk sergiledikten sonra bununla övünmüyor. Babası gösterdiği bu ilahî uzlaşmadan ötürü şu anda ona çok şey borçlu, ancak o sessiz kalıyor. Oysa sahip olduğu güçten bencilce zevk alabilir, babasını bağışlayabildiği için gururla dimdik durabilirdi, ama o sessiz kalıyor. Onun ayağa kalkıp, bu hale ulaşabilmek için harcadığı dokuz yıl yüzünden dövünmeye de hakkı var, ama o sessiz kalıyor."

Mike, bu kadına huşu ile bakmaktaydı. Gerçekten de o bir ışık savaşçısıydı ve kendisinin henüz öğrenmekte olduğu şeyleri idrak etmişti. Bu akıl alır gibi değildi! Mary tüm bu bilgiyle hâlâ Dünya'daydı! O kim bilir ne kadar huzurlu ve zengin bir yaşama sahipti. Mike kendi algılarını ve duygularını inceliyordu; gözlerinin önünde gelişen sahne onu çok etkilemişti.

Babanın söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Her şey bağışlanmıştı ve o ta dokularına kadar olağanüstü bir huzur ve özgürleşme hissediyordu. Mary babası için spiritüel olan hiçbir şey yapmamıştı; aslında, o sadece kendisini geliştirmişti, ama bu babasını da etkiliyordu. Burada dikkatle bakılacak bir şey daha vardı. Mike gördüklerinin büyük bir öneme sahip olduğunu biliyordu.

Baba, harika kızına uzun uzun baktı ve gözlerini yavaşça kapadı. Yüzündeki gülümseme saf bir huzuru yansıtıyordu. Kızı ona bir ömre bedel bir armağan vermiş ve bunu tam zamanında yapmıştı. Adama bağlı olan aletler değişik tonlarda sesler çıkarmaya başladı. Sonra tıslama sesi kesildi ve Mike babanın öldüğünü anladı. Hemşireler koşarak içeriye girdiler, ama artık yapılabilecek bir şey yoktu. Onlar sadece aletleri kapatıp ölünün yüzünü örttüler ve sonra onu Mary ile yalnız bıraktılar. Beyaz, tekrar konuştu.

"Michael, saf sevginin dördüncü niteliği şudur: SEVGİ DİĞER ÜÇ NİTELİĞİ MÜKEMMEL BİR BİÇİMDE KULLANACAK BİLGELİĞE SAHİPTİR! Mary zamanlamayı uygun bir biçimde ayarladı ve doğru zamanda geldi. O, tam olarak ne zaman geleceğini bilmek için sezgisel haritasını kullandı. Şimdi onun yapacaklarını izle."

Mike tekrar izlemeye başladı. Mary, babasını kaybettiği için kontrolden çıkmışçasına ağlamıyordu. Bu adama büyük bir sevgi duymasına rağmen, acıyla dolu değildi. Hemşireler-

den odada bir süre daha kalmasına izin vermelerini istemişti. Elini, bir zamanlar babası -varoluşunun tohumu- olmuş olan o cansız bedenin göğsüne koydu. Sonra, başını kaldırıp Beyaz'a ve Mike'a baktı! Direkt olarak onlara hitap eder gibiydi! İkisi Mary'nin güçlü sesini ilk kez duydular.

"Dilerim, Dünya bu yürekten sevdiğim adamı hatırlar." Mary otoriter bir sesle konuşmaya devam etti. "O geldi ve anlaşmasını mükemmel bir biçimde yerine getirdi. Onun armağanını kabul ediyorum! Onun yuvaya dönüşünü kutlayın."

Mary, gözlerini sessizce indirdi, çantasını aldı ve odadan çıktı. Michael'ın ağzı, gördükleri karşısında açık kalmıştı. O anın duygusunu hissetti ve ondan çok etkilendi. O, az önce, bir ömür boyu süren bir kontratın tamamlanışını ve sona erdirilişini izlemişti. Hele o final!

"Mary'nin, babasının ölümü için yas tutmayıp, onu kutlamasını sağlayan şey sevginin bilgeliğiydi" dedi Beyaz. Sonra, Michael'a bakıp onun tepkisini öğrenmek istedi.

"Ne hissediyorsun, Saf Niyetli Michael Thomas?" Beyaz sabırsız değildi, bir süre Mike'ın sakinleşmesini bekledi.

"Şunu hissediyorum..." Mike boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Bu ufak tefek kadının şu birkaç dakika içinde bana, şu ana kadar yaptığım yolculukta tüm meleklerin öğrettikleri kadar çok şey öğrettiğini hissediyorum." Ne dediğinin farkına vardı ve utandı. "Yani sizin yaptıklarınızı takdir etmiyor değilim..." Beyaz, belirsiz elini yukarı kaldırarak onun sözünü kesti.

"Yanıtın mükemmeldi, Michael. Farkı yaratabilmiş olan insandır. Bu böyle olmalıydı ve sonraki sınavda da böyle olacak."

Sonra, bir anda sahne bulanıklaştı ve Mike oradan götürüldüğünü hissetti. Çok geçmeden, başladıkları yer olan beyaz evdeki beyaz odaya geri dönmüşlerdi. Mike çok sessizdi.

"Sormak istediğin bir soru var mı, Michael?" diye sordu Beyaz. Mike, gerçekten ne istediğini düşündü. O, Mary kadar güçlü olmadığını biliyordu. Çok şey öğrenmiş ve evrensel gerçeklerle ilgili çoğu şeyi anlamış olmasına rağmen, yine de Mary'nin sessiz gücüne sahip değildi. Onun savaş aletleri, sihirli bir haritası ve epeyce bilgisi vardı; yüksek bir titreşime sahipti ve çok şey deneyimlemişti, ama Mary'nin sahip olduğu sevgiye sahip değildi. Sonunda, sihirli soruyu sordu.

"Ben de bu güçlü sevgiye sahip olabilir miyim, Beyaz?"

"Bunun böyle olmasına niyet ediyor musun, Michael?"

"Evet."

"Saf Niyetli Michael Thomas, Tanrı'yı seviyor musun?"

Mike sırtını dikleştirdi ve tüm meleklerin aynı soruyu sormalarının nedeninin işte o anda orada durup bu soruyu yanıtlamasını sağlamak olduğunu düşündü.

"Evet, seviyorum." Michael ciddiydi.

"O halde bırak, saf niyetin bu gücü yaratsın!"

Mike bundan sonra olanları hatırlamıyordu. Bir insan olarak bilincini yitirdi. Birtakım rüyalar gördü... bir biçimde bir yere taşınmıştı... orada bir seremoni vardı... bir kutlama vardı... ona bir şey verilmişti... hücresel biyolojik yapısında taşıyacağı bir armağandı bu. Ebeveynleri yine oradaydılar! Bu tümüyle çok belli belirsizdi. Ama çok harikaydı.

Mike, uyandığında kendisini beyaz odasında, beyaz yatağında buldu. Akşam olmuştu ve o bitkindi. Kendisini, bir tür zorlu sınamadan, bir tür dayanıklılık testinden geçmiş gibi hissediyordu. Zihni bulanıktı ve konsantre olamıyordu. *Ne olmuştu?* Bunu daha sonra çözümleyecekti. Şimdi uyumalıydı. Örtünün altında kıvrıldı ve hemen uyudu. Bu, önceki geceki gibi, derin ve dinlendirici bir uykuydu.

***

Ertesi sabah uyandığında, Mike, biyolojisinde yine bir değişimin meydana geldiğini anladı. Yatağının kenarında uzun bir süre oturup bu konu üzerinde düşündü. Kendisini dinlenmiş ve huzurlu hissediyordu. Yenilendiğini hissediyordu! Buna belli bir his atfedememesine rağmen, kendisini daha bilge de hissediyordu. O, çok şey biliyordu, sorun da bundan kaynaklanıyordu.

Mike, Mary ile babasının görüntülerini zihninden bir türlü atamıyordu. Mary Dünya'daydı, ama aynı zamanda çok harika bir spiritüel varlıktı. O, kendi titreşimini çok yükseltmeyi başarmıştı ve kendi yaşamında güçlüydü. O, Dünya'da kalmıştı, "Yuva"ya gitmek istememişti. Dünya'daki yaşama dayanmış ve tüm yolu kat etmişti. Mike buna tanık olmuştu!

Peki, bundaki dürüstlük neredeydi? Mike, sahip olduğu yeni bilgeliğin daha önce hiç bilmediği türde bir tür iç gözlem ve dürüstlük kontrolü yarattığını görmeye başlıyordu. Ah, evet, o dürüsttü, belki de en dürüst insanlardan biriydi. Bu tüm o çiftlik yaşamının ve son derece dürüst ebeveynler tarafından yetiştirilmiş olmasının bir sonucuydu, ama bu ona hiç böyle hisler vermemişti. Dünyevi dürüstlük, ruhsal-spiritüel dürüstlükle aynı şey değildi. Spiritüel dürüstlük birkaç boyutun daha bilgeliğini içeriyor görünüyordu.

Mike, Kırmızı'nın ve Beyaz'ın, yola devam etme seçiminden neyi kastetmiş olabileceklerini anlamaya başlıyordu. Sahip olduğu yeni bilgelikle, düşünüşü de değişmeye başlamıştı. Acaba tüm bu yaptıkları doğru muydu? Kendisi için, istemiş olduğundan daha büyük bir spiritüel arayış var olabilir miydi?

Mike, giyinirken ve kahvaltısını yaparken tüm bunları düşünmeye devam etti. Beyaz'ı gördüğünde, ona bazı önemli sorular soracaktı. Beyaz bu konularda onun danışmanı olabilirdi ve onun kendisine yardım edeceğini biliyordu.

Beyaz, her zamanki gibi, kapının dışında bekliyordu. Mike ona yaklaştı, ama hiçbir şey söylemedi. Yeni çevresine şaşkınlıkla baktı. Daha önce belirsiz görünen duvarlar, yerler ve koridorlar şimdi son derece net görünüyordu. Mike, daha önce hiç fark etmediği karmaşık desenler gördü. Çok güzeldiler! Ama hepsi bu değildi.

Meleğin ışığı içine girmenin verdiği his çok etkileyiciydi! Mike, bu büyük beyaz varlıkla bir tür partnerliği paylaşıyordu. Kendisini Beyaz'ın bir parçası olarak hissediyordu. Beyaz'ı çok seviyordu. Tüm bunlara karşılık olarak solunumunun hızlandığını hissetti.

"Bu senin yeni görme yeteneğin, Michael." Melek, onun sormasına gerek kalmadan anlatmaya başlamıştı. "Bu, biyolojik bir değişim olduğu kadar, boyutsal bir değişimin de başlangıcıdır. Bu Mary'nin değişimiyle aynı ve sen bizim nadiren gördüğümüz bir saflıkla ona niyet ettiğin için ona sahip oldun."

"Sana bazı önemli sorular sormak zorundayım, Beyaz." Mike bu cümleyi alçak ve saygılı bir sesle söylemeye çalışmıştı, ama çıkardığı ses onu adeta şoke etti! Sesi normalde olduğundan daha gürdü... yoksa daha mı yüksekti? Hayır. Sesi garip bir biçimde farklıydı ve o bu değişiklikten rahatsız olmuştu. Bu adeta şahsına yapılan bir müdahaleydi. Endişelendiğini hissetti.

"Michael, sakin ol" dedi melek, rahatlatıcı ve şefkatli bir sesle. "Ben sana hitap ederken sen ne duyuyorsun? Bu seste, partnerliğimizin başından itibaren seni etkilemiş olan bir sevgi ve huzur var. Hatta sen bunun ne olduğunu sormuştun, hatırladın mı? Yolunda ilerleme niyetin görünüşte bazı değerli kişisel şeylerini senin elinden alabilir. Bu, yolculuğunun bir ürünüdür. Mavi'nin sana bunu söylediğini hatırlıyor musun? O sana, eski titreşiminin senin için rahat olduğunu ve yeni tit-

reşimine alışmanın biraz zaman alacağını söylemişti. Turuncu'nun evinin dışında o çok değer verdiğin şeyleri yitirdiğinde de bunu öğrenmiştin. Sen onları kaybettiğin için çok üzülmüş ve ağlamıştın, ama bu senin ilerlemen için gerekliydi. Bir süre sonra onları hiç düşünmez oldun. Dün, şu ana kadarki en büyük kişisel değişime niyet ettin ve bu isteğine karşılık olarak çok değiştin. Sen bu yolda ilerledikçe bu değişim daha kişisel hale gelir, Michael. Görüşün, sesin ve düşüncelerin daha amaçlı olacaktır. Sen, tıpkı Mary gibi, bir ışık savaşçısına dönüşmektesin."

Mike, Beyaz'ın sözlerinden ona bir anlayışın ve bilgeliğin aktığını hissetti, ama bu bilgi Beyaz'a spiritüel arayışı hakkında soru sorma ihtiyacını da artırmıştı. Artık onun olan o garip sese aldırmamaya çalışarak konuştu.

"Teşekkür ederim, Beyaz. Anlıyorum. Armağan için minnettarım ve diğer şeylere alıştığım gibi, ona da alışacağım. Lütfen, Beyaz, konuşmamız lâzım. Senin öğüdüne ihtiyacım var."

Beyaz kendisini neyin beklediğini bilerek konuştu.

"Sana söyleyebileceğim çok şey var, Michael ve sorularını elimden geldiğince yanıtlayacağım. Ayrıca sadece senin bilgeliğine ayrılmış bir alan da var. Niyetin sana nihai seçim gücünü ve bilgece ayırt etme yeteneğini vermiştir. Bu seçimler kutsanmıştır ve senin özünle doludur. Onlar senin geleceğini şekillendirir ve realiteni yaratırlar. Onlar çevrendeki diğer insanları etkilerler ve bu yüzden onlar senin seçimlerin olmalıdır."

Mike bunu bekliyordu. Başından beri, meleklerin bu yolda kendisi adına yürüyemeyeceklerini biliyordu. Derslerin kendisine ait olduğunu ve yaptığı şeylerin kendi zihninden kaynaklanması gerektiğini biliyordu. Yine de, gerçekte nelerin olup bittiğini ve bundan sonra ne yapması gerektiğini daha iyi anlamasına yardım edebilecek bazı bilgiler almaya çalışacaktı.

"Sen iyi bir öğretmensin, Beyaz." Yeni sesi onu adeta çıldırtıyordu. Çocukluğunda teybe kaydedilen sesini ilk kez duyuşunu hatırladı. "Sesim böyle mi duyuluyor? Olamaz!" diye düşünmüştü. Bu ona benzer bir durumdu.

Mike başka bir soru soramadan, Beyaz hızla döndü ve koridorda ilerlemeye başladı. Mike havada süzülen bu büyük varlığı takip etti. Sanki ona tamamen yeni bir ev gezdiriliyordu. Her şey çok farklıydı. Gördüğü güzellik şaşırtıcı ve görülmeye değerdi. Burası muhteşem bir mimarlık ve heykel galerisi gibiydi. Her yerde nefes kesici güzellikte şeyler vardı! Mike, eski görüş yeteneğiyle bunların hiçbirini görememişti ve bu onun halen neleri kaçırdığını ve daha da yüksek boyutlarda neler görebileceğini merak etmesine yol açtı.

"Renkler, Michael" diye yanıtladı Beyaz, arkasına bile dönmeden.

"Efendim?" Mike söyleneni anlamamıştı.

"Göremediğin şeyler, renkler."

"Ama bu beyaz ev" dedi Mike. Melek bu söze kahkahalarla güldü. Bu kahkahalar koridorları doldurdu ve Mike'ın gülümsemesine neden oldu.

"Bu sadece senin insan gözlerine öyle görünüyor, Michael. Sevginin gerçek rengi senin algıladığın titreşimin çok ötesindedir. O senin gördüğün gibi beyaz değildir. Sen diğer titreşimleri algılayamadığın için onu beyaz olarak görüyorsun. O aslında senin için renksizdir. Gerçekte, bu renk tüm Evrensel titreşimlerin birleşimi ile parıldar. O saftır ve renk tayfının en üstünde yer alır. O, maddeye ve yoğunluğa sahip olacak kadar büyük bir boyutlararası ışığın rengidir. O, güneşinizden milyarlarca kat daha parlaktır. O, gerçeğin rengidir. Senin bir insan olarak göremediğin çok şey var."

"Bu yeri seviyorum!" diye bağırdı Mike.

"Hep böyle hissedip hissetmeyeceğini göreceğiz" dedi Beyaz.

Meleğin onun bir biçimde değişebileceğini ima etmesi Mike'ı meraklandırdı. Daha fazla soru sorması gerekiyordu. Göz kamaştırıcı koridorlardan geçtiler, en sonunda Beyaz onu içinde bir koltuğun bulunduğu pencereli bir odaya soktu.

"Başka bir yolculuk daha mı?" diye sordu Mike.

"Tam değil" dedi Beyaz. "Ama seni bir yere götüreceği kesin."

Sonra Mike'ın karşısına geçti ve işine devam etmeye hazır olduğunu bildirdi.

"Saf Niyetli Michael Thomas, bilmek istediğin nedir?" Mike'ın soruları hazırdı.

"Beyaz, bu harika diyardaki arayışımın spiritüel olarak uygun olup olmadığını bana derin bilgeliğinle ve benim anlayabileceğim bir biçimde anlatabilir misin?" Mike, yapmakta olduğu şeyin doğru olup olmadığını kaynaktan öğrenmeye ihtiyaç duyuyordu.

"Evet, anlatabilirim." Beyaz, soruyu sanki sadece *evet* ya da *hayır* diye yanıtlayacakmış gibi bir an sessiz kaldı. Sonra, Mike onu bu konuda daha fazla sıkıştıramadan, sözlerine devam etti.

"Yapmakta olduğun şeyin yaşamın için uygun olduğunu sana en başında söylemiştim. Ayrıca, senin için doğru olmayan bir şeyi desteklememiz mümkün değildir."

"Ama ya Mary? O tüm armağanlara ve aletlere sahipti, ama hâlâ Dünya'daydı. Bu daha iyi bir şey değil mi? Bu daha yüksek bir spiritüel amacı temsil etmiyor mu?"

"Onun için" diye bilgece yanıtladı Beyaz.

"Ama ben kendime hizmet etmek üzere eğitiliyorum, Beyaz! Ben sevginin olduğu 'yuva'ya gidiyorum. Ben bencilce bir

şey istedim. Bu Dünya'ya nasıl hizmet edebilir? Ben, benim istediklerim dışında hiçbir şey sağlamaz *görünen* bir yoldayım!"

"Görünen mi?" diyerek onun sözünü kesti Beyaz.

"Evet. Öyle *görünüyor*." Mike öfkelenmişti. Sustu.

"Sen ne zamandan beri Dünya'ya hizmet etmekle ilgileniyorsun, Michael?" Beyaz onunla eğleniyordu. Bu soru Mike'ı şaşırtmıştı. Hemen yanıt vermedi.

"Bilmiyorum." Mike düşünceli görünüyordu. "Sanırım bu tümüyle yeni ben'in bir parçası."

"İlk karşılaştığımızda sana her şeyin nasıl göründüğüyle ilgili olarak ne demiştim?" Melek, Mike'ı sınıyordu.

"Her şeyin her zaman göründüğü gibi olmadığını" dedi Mike. Bu onun yolculuğunun tekrarlanan tema'sı olmuştu ve hem Mavi, hem de Eflatun ona bu sözü söylemişlerdi. Beyaz'ın da katılmasıyla, üç melek bunu söylemiş oluyordu.

"Çok iyi!" dedi Beyaz. "Başka?" Mike sustu. Hatırlamıyordu. Melek devam etti. "Sana, yuvaya gitme isteğinin bencilce değil, doğal olduğunu ve insan olma amacını onurlandırma arzusuyla çelişmediğini de söylemiştim." Beyaz durakladı. "Şimdi buraya kadar gelebildiğinden, sana bir şey daha söyleyeceğim." Büyük melek, sanki bir şeye hazırlanırmış gibi kenara çekildi. "Gezegeninizde yeni bir enerji var. O, potansiyel değişimle ve harika bir amaçla titreşmekte. Senin yuvaya gitme rican bu yeni enerji sayesinde onurlandırılıyor. Dolayısıyla, senin yolculuğun, yakın zamana kadar mümkün olan bir şey olmadığından, çok az insan tarafından gerçekleştirilmiş bir yolculuktur. Sen, Michael Thomas, bu süreçte bir öncüsün. İşte bu yüzden biz başarından ve bilgeliğinden ötürü seni böyle kutluyoruz."

Mike uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda konuştu.

"Tamam, öyleyse bu uygun görülen ve onaylanan bir yol-

culuk." Mike mantıklıydı, yine de olguları kendi bildiğine göre tartıyordu. "Ama benim için, Dünya'ya geri dönmek daha iyi olur muydu? Mary'nin yaptığını yapmak için?"

"Senin için mi?" Beyaz, başını yana eğdi. "Biraz bencil mi olduk?"

"Öyle demek istemedim." Mike, bu Sevgi üstadıyla mantıklı bir tartışmanın işe yaramayacağını fark etti. "Yani ben gerçekten nerede olmalıyım? Bütünün en yüksek hayrı için nasıl davranmam gerekiyor? Gerçek sorum bu."

Bu bildirim Beyaz'ın göğsünün büyük bir gururla kabarmasına neden oldu. Mike'a içtenlikle gülümsedi ve dikkatle konuştu.

"Bu soru sorulduğunda, Michael Thomas, bu senin evrensel gerçekleri gerçekten anlamaya başladığını gösterir. Bilgeliğin kendisini göstermeye başlıyor."

"Teşekkür ederim, Beyaz, ama yanıt nedir?" Mike yanıt için üstelerken biraz çekindi. Bu kadar yumuşak bir varlığa ısrarcı davranmak rahatsız ediciydi.

"Bütünün en yüksek hayrı mı?" Beyaz uzaklaşmaya başladı. "Bu senin kendi realitendir, Michael. Ve sen, yeni bir yoğunlukla titreşen bir insan olarak, bunu kendin yaratacaksın. Evren'de, bunu senin adına yapabilecek başka bir varlık yoktur." Melek, kapıya kadar gitmişti.

Mike daha ileriye gitmeyecek bir tartışmaya girmiş olduğunu anladı. Bunlar meleklerin yanıtlamayacakları -ya da yanıtlayamamayacakları- sorulardı. O, bir taktik daha denedi.

"Beyaz, bütünün en yüksek hayrının ne olduğunu bir gün anlayıp ayırt edebilecek miyim?"

"Bir sonraki olay bunun sınavı olacak." Beyaz dışarı çıkmak üzere kapıyı açtı. Mike onun nereye gittiğini merak etti. Melek konuşmayı sürdürdü.

"Henüz tüm bilgiye sahip değilsin, Michael. Burası sevgi evidir. Burada daha göreceğin şeyler var." Beyaz koridora çıktı.

"Ve Michael" dedi, kapıyı kapatırken, "durum şimdi zorlaşacak." Melek, kapıyı yavaşça kapattı. Mike sessizliğin içinde yalnız kaldı.

O, etkili ve güçlü bir şeyin gelmekte olduğunu biliyordu. Daha ne olabilirdi ki? Ona, yolculuğunun uygunluğu konusunda ruhunda daha da büyük bir huzursuzluk yaratacak ne gösterilebilirdi? Dönüp, Beyaz'ın az önce durmakta olduğu yere baktı. O, sabırlıydı. Her ne olacaksa, onun yanında Beyaz olmadan olacağını biliyordu. O her ne ise, onu tek başına geçirmesi gerekiyordu ve Beyaz'ın bunun böyle olmasını istediği belliydi.

Görünüşe göre, tüm oda yavaş yavaş değişmeye ve çevredeki ışık azalmaya başladı. Duvarların beyazlığı karardı ve Mike'ın koltuğunun önündeki beş metrelik bir alanda parlayan bir sis oluşmaya başladı. Yavaş yavaş, bu sis belirsiz bir şekle dönüşmeye başladı. Mike dikkatle izliyordu. O birisiyle karşılaşmak üzereydi. Beyaz'ın bunun olacağını daha önce söylediğini hatırladı. Şekil oluşmaya devam ediyordu. Bir sahnenin ışıkla aydınlatılması gibi, ortaya çıkan siluetin çevresindeki alan yavaş yavaş aydınlandı, böylece Mike gittikçe belirginleşen görüntüyü izleyebiliyordu. O, bazı şeylerin kendisine böyle sihirli bir biçimde sunulmasına alışmaya başlamıştı ve koltuğun ucuna oturarak önünde değişen görüntüye dikkatle bakıyordu.

Bu bir kadındı! Mike izlemeye devam ederken bu şekil yavaş yavaş bir forma bürünmüştü. Mike, endişesi artarken, birkaç derin soluk aldı. Sezgisi alarma geçmişti. Bedeninin tüm hücreleri heyecanla titreşiyor, ona karşısında duranın olağanüstü bir şey olduğunu söylüyorlardı. Yeni ayırt-etme yeteneği,

gelenin eşsiz ve güçlü bir şey olduğunu haykırıyordu. Görüntü nihayet somut hale gelmişti. Ziyaretçisi oradaydı!

Karşısında duran kadın Mike'ın nefesini kesmişti. Onda basit bir güzellikten çok daha fazla bir şey vardı. Mike, birden bu kadınla arasında bir aile bağının olduğunu hissetti ve bu onun tüm varlığını sarstı. O olağanüstü bir güzelliğe sahipti! Bu hissettiği duygu neydi? Neden kalbinde alarmlar çalmaya başlamıştı?

Kadının uzun kızıl saçları şefkatli ve inanılmaz güzellikte bir yüzü çevreliyordu. Kadın ona gülümsedi, o zaman Mike'ın kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu. Kadının yeşil gözleri, fildişi rengi kusursuz tenine yerleştirilmiş zümrütler gibi parlıyorlardı. Mike, bir kez daha menekşe kokusunu duyduğuna yemin edebilirdi. Zihninden her türlü şey geçiyordu. Belki de bu, eski efsanelerdeki büyüleyici kadınlar gibi bir aşk tanrıçasıydı. Mike nefes almakta güçlük çekiyordu, sonra nefesini tutmakta olduğunu fark etti! Neler oluyordu? Karşısında duran kadına şaşkınlık ve hayranlıkla baktı. Onu bu şekilde kendinden geçirten ne olabilirdi? Kalbi ne durumdaydı? Beyni adeta pelteleşmişti ve o bu muhteşem yaratığın görüntüsü karşısında sadece özlemle iç çekebiliyordu.

Mike yol boyunca birçok melek görmüştü, ama bu en muhteşemleri olmalıydı. Belki de, daha da yüce bir meleğin bulunduğunu söylerken Beyaz'ın kastettiği buydu. Mike konuşamıyordu. Bu kadınla arasında şaşırtıcı bir duygusal bağ, bir kalp bağı hissediyordu. Sanki uzun zaman önce kaybettiği bir sevdiğine tekrar kavuşmak üzereydi. Sis perdesi artık tamamen kaybolmuştu ve kadın Mike'ın bulunduğu boyutta, tüm ihtişamıyla duruyordu.

Mike adeta kendinden geçmişti. Tüm deneyiminde, hiç bu şekilde titreştiğini hissetmemişti. Söylemek istediği sözcükle-

re konsantre olamıyordu. Ne soracağını bilmiyordu. Bu kadını tanıyordu, yoksa ona mı öyle geliyordu? Onun mevcudiyeti kendisini nasıl böyle etkileyebiliyordu? Onu hatırladığını hissetmesinin nedeni neydi? Sonra, bu kadını gerçekten de tanıdığını fark etti! O, kırmızı evde gördüğü aile tablosundaki yüzlerden biriydi. O, karşısına gelip kendisini tanıtmayanlardan biriydi. Bu kızıl saçlı kadının görüntüsünün yaydığı enerji onun hemen ilgisini çekmişti. O zaman onunla neden karşılaşmamıştı? Kırmızı'nın karşılaşmadığı yüzlerle ilgili söylediği şey neydi? Onlar yerine getirilmemiş kontratlardı. Bu ne anlama geliyordu?

İkisi de birbirine gergin bir sessizlik içinde bakmaya devam ederken, Mike birden bir şeyi idrak etti. *Eğer bu kadın kırmızı evdeki tabloda yer alıyorsa,* diye düşündü, *o zaman o bir melek olamaz! O benim karmik ailemin bir parçası!* Mike, ruhu kendisi için yepyeni olan -ve sevinçten, amaçtan ve sevgiden söz eden- bir şarkı söylemesine rağmen, bu karşılaşmayla ilgili kötü bir his duymaya başlamıştı. Bu nasıl bir his ve nasıl bir ikiye-bölünüştü! Beyninin bir bölümü ona bir sıkıntıya girmek üzere olduğunu söylerken, diğer bölümü çok seviniyordu. Sevinen bölüm, günleri sayıp büyük gün için o dayanılmaz bekleyişe katlanan ve sonunda Disneyland'ı ilk kez gören bir çocuk gibiydi. Sıkıntılı olan bölüm ise onun kalbiydi. Kalbi sanki bir mengenede sıkıştırılıyordu.

Mike kendisini aptal gibi hissediyordu. Yine düzgün nefes almadığını fark etti. Karşısındaki görüntü onun fizyolojisini etkiliyordu. Bu kadının muhteşem görüntüsü onun bedeninde bir tepkiye neden oluyordu. *Elleri neden terliyordu?* Bu kadın bir melek değildi, ama yine de onun bedenindeki her hücreyi etkiliyordu. Konuşabilecek fiziksel güce sahip olup olmadığını bilmiyordu. Sanki uzun zaman önce kaybettiği ve öldü-

ğünü sandığı bir arkadaşını görmüşçesine, duygusallaşmış ve gözleri yaşlarla dolmuştu. Bu gerçekten de ileride hatırlanacak bir deneyimdi. Neyse ki önce kadın konuştu.

"Michael, benim."

Mike, ona tanıdık gelen bu tatlı sesi duyduğunda az kalsın yere devriliyordu. Dizleri güçsüz ve bacakları da pelte gibi titremekte olduğundan, oturuyor olmasına sevindi. Tüm bedeni onun kesinlikle tanıdığı bir sese tepki göstermişti! Ama o kimdi? Kadının parıldayan gözleri ve yüzündeki ifade kendisini tanıması için ona adeta yalvarıyordu. Mike onu tanımıştı, ama onun istediği gibi değil. Mike konuşmak zorundaydı. Güzel bir kızın karşısındaki bir okul çocuğu gibi, hızla adrenalin salgılamaya başlamıştı. Kadının bedeni muhteşemdi ve giysisi de ona mükemmel bir biçimde uyuyordu. Mike, onu kollarına almanın nasıl bir duygu olabileceğini hayal edebiliyordu. Aman Tanrım! Mike cinsel bir arzuya kapılmakta olduğunu fark ederek utandı. Yeşil, bu konuda ne demişti? Saf sevgi içinde cinsel ilişki aydınlanma için bir katalizördü. Mike'ın insan yanı bu arzuyu uygunsuz görüyordu, ama sonuçta o bu arzuyu hissediyordu ve bu spiritüel olarak da uygun görülen bir şeydi. Birdenbire, Yeşil'in güldüğünü duydu. Bu sesi duymazlıktan gelerek cesaretini topladı. Titrek bir sesle konuştu.

"Giysin çok güzel."

Aman Tanrım, o ne demişti? O ne kadar uygunsuz, anlamsız ve yavan bir şey söylemişti. Bu muhteşem yaratık, Sevgi Evi'nde onun karşısına geliyor, kendisini huşu içinde bırakıyor ve onun söyleyebildiği tek şey bu oluyordu! Mike, aptallığı yüzünden çok utanmıştı. Kadın gülümsedi. Mike eridiğini hissetti.

"Teşekkür ederim, Michael. Ben Anolee'yim, senin sevgi kontratınım." Mike, bunu her nasılsa biliyordu. Kadının sesini

duyunca kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Terli ellerini pantolonuna sildi, sonra kadının bunu gördüğünü fark etti. Kadın bir adım atarak ona yaklaştı. İçinde bulunduğu ışık da onu takip etti. Mike, buna tepki olarak iyice geriye doğru yaslanırken, koltuğa gömülüp kaybolmaya çalıştığını hissetti. Sonra ayağa kalkmak istedi, ama bunu yaparsa büyük olasılıkla yere düşeceğini biliyordu ve kadının bunu görmesi riskini alamazdı. Zaten yeterince aptalca davranmıştı. Onun utangaçlığı kadını eğlendirmişti, ama o bu konuda bir yorum yapmadı. Mike, kadının mevcudiyetinden çok etkilendiğini hissediyordu. O kendisine yaklaşırken, Mike onun yürüyüşünü izlemiş ve o hareketi tanımıştı. Gerçekten de, bir yanı bu kadını hemen tanımıştı. Onun şimdi kendisine yakın durması, onun kim olduğuyla ilgili farkındalığını sadece artırmıştı. Kadın konuşmaya devam etti.

"Eğer Dünya'da kalmış olsaydın, karşılaşmamız için enerji potansiyeli vardı. Bunu birlikte plânladık, hatırladın mı?" Mike hatırlamıyor ve bunu duymak istemiyordu. Kadın onun yüzünde beliren kederli ifadeyi gördü.

"Sorun yok" dedi. "Ben, yapmakta olduğun şeye saygı duyulduğunu söylemek için burada bulunuyorum. Aile seninle gurur duyuyor ve hepimiz bunu kutluyoruz. Özellikle de ben."

Mike aşikâr olanı aşamıyordu. O anda, seçiminin uygun olması onun için önemli değildi. Ailenin bunu kutlamasını da umursamıyordu. Onun istediği tüm şey bu kadındı! O tüm yaşamı boyunca gerçek aşkı aramıştı. Tüm yaşamı boyunca karşısında duran bu varlığı aramıştı. O, mükemmel aşkın mümkün olduğunu, Tanrı tarafından mukadder kılınmış ve onaylanmış bir partnerliğe girebileceğini biliyordu. Daha ergenlik çağındayken, ebeveynlerinin birbirlerini ne kadar sevdiklerini ve birbirlerine nasıl davrandıklarını gözlemleyerek, bunun için

Tanrı'ya dua etmişti. Daha sonra yetişkin bir erkek olarak da bunu beklemiş ve ilişkisi bozulduğunda bu yüzden o kadar üzülmüştü. Bu onun Dünya'da tamamlanma arayışının dönüm noktası olmuştu. Meğerse bu onun kontratıymış! Şimdi bu kontrat onun karşısında tezahür ediyordu ve kendisinin onu görmesine ve onun hep orada olduğunu öğrenmesine izin veriliyordu. Bu idrak Mike'ın kalbine bir balyoz gibi indi. O, DÜNYA'DAN ÇOK ERKEN AYRILMIŞTI!

Sonra, aklına başka bir düşünce geldi ve bunu mutlaka sorması gerektiğini hissetti. "Anolee, bizim çocuklar için de bir kontratımız var mıydı?"

"Üç çocuğumuz olacaktı" diye yanıtladı kadın.

Mike, bu yanıt karşısında duygusal olarak yıkılmıştı. Konuşamadı. Kadın ona çocukların ruhsal isimlerini söyledi ve bu Mike'a daha da büyük bir acı verdi. Kadının onu sevgiyle onurlandırmak için orada bulunuyor olmasına karşın, Mike işkence çektiğini hissediyordu. Neleri kaçırdığını anladıkça kalbi paramparça oluyordu. Doğmamış çocukları! Yaşanacak deneyimler! O ne yapmıştı? İçinde bu duygular yükseldikçe, kontrolünü yitirmeye başladı. Bu kadına sarılıp, Dünya'da kalmadığı için ne kadar üzgün olduğunu söylemek istiyordu. Kadın orada bunun için bulunmuyordu, ama yine de Mike'ın yapmak istediği şey buydu. Gözlerinden yaşlar akmaya ve titremeye başladı. Bu arada kadın öyküsünü bitirmiş ve vermek için geldiği bilgiyi vermişti.

O, Michael'ın karşısında sessizce durdu. Aralarındaki potansiyel enerji o kadar yoğundu ki, o neredeyse bir bıçakla kesilebilirdi. Mike'ın karşısında, inanılmaz güzellikte, muhteşem bir kadın durmaktaydı ve o bir koltukta oturup ağlamaktan başka bir şey yapamıyordu. Bu acınacak bir durumdu. Mike'ın tüm duyuları başarısızlık hissiyle dolmuştu.

Havada -görünüşte gerçekleştirilmemiş ve sonsuza dek kaybedilmiş- spiritüel amaç ve sevgi enerjisiyle yüklü bir elektrik vardı. Mike, yaşamındaki tek gülün güzelliğine asla hayran olamayacak, onu asla sevemeyecekti. Onun kokusu hiç takdir edilmeyecek ve bu değerli gül -hiç tutulmadan ya da mükemmel güzelliğine ve doğal zarafetine hayran olunmadan- solacaktı.

Onların aralarındaki kontrat güçlüydü ve bunu anlamak, Sevgi Evi'ndeki beyaz koltukta oturmakta olan Michael Thomas'ın ruhunu ve kalbini kırıyordu. Kadının görüntüsü solmaya başlayınca Mike buna hemen tepki gösterdi.

"HAYIR! Lütfen gitme! Lütfen!" Mike, onu bir daha asla göremeyeceği duygusuna kapıldı. O sadece birkaç dakika daha istiyordu. Kadının vedalaşırken söylediği sözler ona daha çok anlaşılmaz meleksi sözler gibi geldi.

"Michael, her şey ille de göründüğü gibi değildir." Michael Thomas'ın yaşamının potansiyel aşkını temsil eden bu göz kamaştırıcı kadın, onun daha önce de duymuş olduğu ve görünüşte basmakalıp olan bu sözleri söyledikten sonra yavaş yavaş gözden kayboldu. Onunla birlikte, bir insan ömrünün umutları da gitmişti. Mike, mutluluk hayallerinin sözde spiritüel bir amacın kayalıklarına çarpıp parçalanışını izlemişti.

Mike kederden adeta taş kesilmişti. Hareket edemiyordu. Bu değerli varlığın az önce bulunduğu yere, mevcudiyetiyle kutsallaştırdığı o yere, onun geri döneceğine dair zayıf bir umutla bakarak saatlerce bekledi. Kaybettiği partneriyle birkaç dakika daha geçirmesine izin vermesi için Tanrı'ya yalvardı.

Odadaki ışık, günün sona ermesiyle azalmıştı. En sonunda her yer, dışarıdaki aysız geceyi ve Mike'ın kalbinin umutsuzluğunu yansıtan bir karanlığa büründü. Mike, kesin olarak yenilgiye uğramış bir insanın karanlık sessizliği içinde oturu-

yordu. Kalbinde sevinçten eser kalmamıştı. Ruhsal-spiritüel yolculuğunun huzurunun yerini ıstırap -ve acı verici kaybetme hissi- almıştı. Enerjisi, yaralı bir kalp ve derin bir ifşaat tarafından tüketilmişti. En sonunda derin bir uykuya daldı. Rüyalarında bu güçlü ve trajik karşılaşmayı tekrar tekrar görüp aynı acıyı yaşarken, yine de yerinden kımıldamadı.

Mike'ın kalbi kırılmıştı.

***

Yeni günün şafağı söktü ve odayı ışıkla doldurdu. Mike, kendisini tüm geceyi üzerinde geçirdiği koltukta buldu. Eklemlerinin, bir maraton koşmuşçasına ağrıdığını hissetti, ama bu ağrı hareket etmekten değil, saatlerdir aynı pozisyonda oturmaktan kaynaklanıyordu. Yemek yemesi gerekiyordu, ama açlık hissetmiyordu. Yine de kendini zorlayarak koltuğundan kalktı ve yemek odasına doğru yürüdü.

Her zamanki gibi, yemek hazırdı ve Mike çevresindeki ince güzelliğin ya da yemeğin lezzetinin farkında olmadan karnını doyurdu. Yemeğini bitirince yatak odasına gitti. Dolabını açtı. Orada, meleklerin evlerini ziyaret edip birçok şey öğrenirken, onlar tarafından kendisine sevgiyle verilmiş olan armağanları bıraktığı yerde duruyorlardı.

Kederli bir bilgelik hissi tüm varlığına yayıldı. Beyaz'a sorduğu soruyu hatırladı: *Bütünün en yüksek hayrının ne olduğunu bir gün anlayıp ayırt edebilecek miyim?* Şimdi o sınavın ne olduğunu anlıyordu. Varoluşunun özü hemen şimdi Dünya'ya geri dönmek için feryat ediyordu. Yapması gereken tüm şey, dolabın kapağını kapatıp, evden dışarı çıkmak ve sağa değil, sola dönüp gitmekti. Bunu biliyordu. Bu, onun bu yolculuktan vazgeçip geri dönmeye niyet ettiğini gösterecekti. Beyaz ona, eğer böyle yaparsa yargılanmayacağını, suçlanmaya-

cağını -ve tabii aydınlanamayacağını- söylemişti.

Mike, doğru seçimin ne olduğunu kesinlikle biliyordu. Anolee bile ona, hepsinin kendisiyle gurur duyduğunu söylemişti. Mike, onun bu seçimden dolayı acı çektiğini hisseder gibi olmuştu, ama o, yine de, Mike'ı yola devam etmeye teşvik etmişti. Mike, bütünün en yüksek hayrının ne olduğunu biliyordu. Sol tarafa dönmek, sadece kendisine ve sevgi için duyduğu insani arzuya hizmet etmek olacaktı. Beyaz ona doğruyu ayırt etme yeteneğinin keskinleşeceğini söylemişti ve öyle olmuştu. O, doğru yolun hangisi olduğuna dair hiçbir kuşku duymuyor, ama o yolu seçmemek için çok güçlü bir çekim hissediyordu. Kalbi bu duruma boyun eğip geri dönmesi için feryat ediyordu. O zaman hiçbir şey zarar görmeyecekti ve o da hayatına devam edip Anolee'yi bulabilecekti. O zaman Dünya' daki yaşam iyi olacaktı.

Mike, haritasını alıp göğsüne bastırdı; gözlerini kapatıp, mavi evde geçirdiği zamanı hayalinde tekrar canlandırdı. Yavaş yavaş zırhını giydi ve onun kendisine verdiği gücü hissetti. Onu kutsadı ve onun temsil ettiği değerli sembolden ötürü Tanrı'ya teşekkür etti. Sonra kalkanı aldı ve onu iki eliyle göğsünün önünde tutarak, kendisi için ifade ettiği anlamı takdirle düşündü. Sonra onu, gerektiğinde hemen erişebileceği şekilde, sırtındaki kancaya taktı. Savaşa hazırlanan bir savaşçı gibi, kılıcını sımsıkı tutup gösterişli bir hareketle savurdu. Kılıç havayı keserken, Mike rüzgârın vınlamasını duydu. Turuncu'yla yaptıkları seremoniyi ve bu kılıcın neyi temsil ettiğini hatırladı. Sonra, kılıcı kutsadı ve çevik bir hareketle kınına soktu; artık o da kullanıma hazırdı. Mike gösterişli yolculuk kıyafeti içinde dimdik durdu ve sonra amaçlı bir halde odadan çıktı.

Mike odadan çıktığında Beyaz oradaydı. O, zırhı, kalkanı

ve kılıcı görür görmez Mike'ın niyetinin ne olduğunu anladı. Gülümsedi ve ellerini dua eder gibi birleştirerek Mike'ın önünde eğildi, ama Mike bu onurlandırılışı anlamadı. Sonra, melek konuştu.

"Saf Niyetli Michael Thomas, kendini nasıl hissediyorsun?"

"Bu çok zor, Beyaz. Haklıymışsın. Ben bunun ne kadar zor olacağını bilmiyordum. Bu şimdiye dek yapmak zorunda olduğum en zor şey. Kendimi bu konuda hâlâ iyi hissetmiyorum... ama neyin uygun ve doğru olduğunu biliyorum. Lütfen, buradan ayrılmak istiyorum. Buranın bende iyi anıları yok."

"Olması gerektiği gibi." Beyaz döndü ve ön kapıya doğru giden koridor boyunca süzülerek ilerlemeye başladı. Sonra arkasından gelen Mike'a, "İşin henüz bitmedi, insan arkadaşım" dedi.

"Biliyorum." Mike hiçbir ayrıntıyı bilmiyordu, ama sezgisi -ziyaret edeceği sadece bir ev kalmasına rağmen- yolculuğunda daha göreceği ve yapacağı çok şeyin olduğunu söylüyordu. Sezgisi yine doğruyu söylüyordu.

Mike ayakkabılarını giyerken, Beyaz kapının hemen iç kısmında durdu. Mike, bir düşününce, bu beyaz evi çok fazla sevmediğini fark etti. Beyaz onun ne hissedebileceğiyle ilgili tahmininde haklı çıkmıştı ve Mike oradan ayrıldığı için memnundu. Melek bunu biliyor, ama Mike'ın hislerini yargılamıyordu. O aslında bu insana saygı duyuyordu. Diğerleri haklıydılar, Mike farklıydı. O, eğer yolculuğunun son kısmını da atlatabilirse, başaracaktı. Onun ayırt etme yeteneği büyüktü, kararlılığı ise daha da büyüktü.

Mike, ayakkabılarını giydi ve bahçeye doğru birkaç adım attı. Sonra durdu ve kapıya baktı. Beyaz, dışarı çıkamayacağından, kapının iç kısmından ona seslendi.

"Saf Niyetli Michael Thomas, bundan... bir insanın kal-

bini bütünün yararı için feda etmesinden daha büyük bir sevgi yoktur." Mike'a gülümsedi ve evin kapısını yavaşça kapadı. Kapı kapanırken, son sözleri güçlükle duyuldu.

"Her şey göründüğü gibi değildir. Göreceksin. Göreceksin. Sen çok seviliyorsun..."

Mike, beyaz evin önünden aşağı, ağır ve yorgun adımlarla yürüdü ve patikaya yaklaştı. Bu onun en sevdiği ev olmamıştı ve çok sık tekrarlanan bu sözden de artık usanmaya başlamıştı. Şimdi ona, herkes bu sözü birkaç kere söylemiş gibi geliyordu. Bu beyaz evin ondan çok şey alıp götürdüğünü hissediyordu, oysa aslında o bu evden çok şey almıştı. Beyaz evin bahçe kapısında uzun bir süre durdu, önce sola, sonra da sağa baktı. En sonunda, kapıyı açtı ve patikanın ortasına doğru ilerleyip, orada kımıldamadan durdu. Sonra sol tarafa döndü ve gözlerini kapatarak durdu. Sessizce, tanımış olduğu meleklerden, söyleyeceklerini dinlemek üzere orada bulunmalarını istedi ve kendi başına küçük bir seremoniye başladı.

"Burada hiçbir fedakârlık yok, çünkü Anolee, zamanı geldiğinde, yuvanın kapısına ulaştığımda, seninle tekrar karşılaşacak ve doğmamış çocuklarımı tanıyacağım." Mike, meleklerin Dünya'nın geçici doğası ve Ruh'un mutlak realitesi ile ilgili öğretilerini gerçekten benimsiyordu. Onun bildirimi, çok farklı bir yerde, farklı türde bir sevginin vaadini içeriyordu; ama bu yine de bir birleşme olacaktı. O, gelecekte, hayatının aşkını -muhteşem partnerini- tekrar görebileceği kutsal bir buluşmanın gerçekleşeceğine tüm kalbiyle inanıyordu.

Mike iç geçirdi ve birden döndü. Uzun, kararlı adımlarla, son eve giden yolda ilerlemeye başladı. Güneş ışığında yürürken, üzerindeki zırh yumuşak bir biçimde tınlıyordu. Mike, bildiği en büyük mutluluk vaatlerinden birini geride bıraktığının farkındaydı. Ona sırtını dönmüştü ve bu karardan dolayı içi

sızlıyor olsa da, Anolee'yi tekrar göreceğini kesin olarak bilmesi ve Tanrı'nın sonsuz sevgisine kavuşma vaadi onu teselli ediyordu. O düşünceli, kararlı ve ciddiydi. Sevgi hakkında çok şey öğrenmişti. Bu ev ona kendisi -ve Tanrı- hakkında en çok şeyi öğretmiş ve ruhunu adeta bir mengeneyle sıkarak, gerçek ve ayırt-etme damlalarının -onun görüp kullanabileceği şekilde- dışarı akmasını sağlamıştı.

Mike, bu kez dönüp arkasına bakmadı. Kararlılıkla yürümeye devam etti. Biraz yorgun olsa da, kendini muktedir ve güvenlik içinde hissediyordu. Orası artık onun topraklarıydı. Oraya sahip olduğunu hissetti. Onun bedelini ödemişti. Onu hak etmişti. Bunun böyle olup olmadığını çok geçmeden öğrenecekti, çünkü ileride, bir saatlik bir mesafede, Michael Thomas'ı başka bir büyük sınav bekliyordu. Yaratık onunla bizzat onun ruhu için savaşacaktı.

*****

11

Yedinci Ev

Aslında hava bozmamıştı, ama olabileceği kadar iyi de değildi. Mike, ya parlak bir güneşe ve ılık bir havaya ya da aniden bastıran ve on dakika içinde bir karpuzu bir kuru üzüme çeviren fırtınaların saldırısına alışıktı. Ancak, bugün gökyüzü bulutluydu ve yavaş yavaş her şeyi aynı gösteren bir tunç grisine dönüşmüştü. Hava biraz serinlemeye başlamış ve her nedense meşum bir his veren hafif bir rüzgâr çıkmıştı. Rüzgâr, sürekli değil, ürkütücü, ritmik bir haberci gibi kesik kesik esiyordu. Bulutlar daha fazla kararmamakla birlikte, açılıyor gibi de görünmüyorlardı. Mike yaklaşık bir saattir yoldaydı. Hava durumundan ötürü kaygılanmıyordu, ama değişimin farkındaydı.

O, bir sonraki eve doğru yaptığı bu yolculukta kendini "otomatiğe bağlamış" gibiydi. Hep ihtiyatlıydı ve arkasını sürekli olarak kolluyordu, ama zihni vermiş olduğu kararla ilgili düşüncelerle doluydu. Son eve doğru yola çıktığında, görünmez bir spiritüel eşiği -yolculuğunda bir sınır noktasını- geçtiğine dair yoğun bir his duymuştu. Henüz, Dünya'ya geri dönüp Anolee ve çocuklarıyla birlikte mutlu olma hayalini aklından çıkaramamıştı. Bunu düşündüğünde kalbi hafifliyor ve kendisini rahatlamış hissediyordu. İleriye bakıp da bilinmeyen bir mücadeleye doğru giden dolambaçlı yolu gördüğünde ise kendisini yalnız hissediyor ve kalbi derin bir kayıp duygusuyla ağırlaşıyordu. Hiç kimse ölmemişti, ama yine de kalbinde büyük bir acı hissediyordu Derin düşüncelere dalmış bir halde ilerledi ve bu sırada bulunduğu arazinin yavaş yavaş, ama çarpıcı bir biçimde değişmekte olduğunu fark etmedi.

Mike, keskin bir dönemeçten döndü ve her iki yanda dik yamaçların uzandığı bir kanyona girdiğini fark etti. İlk kez, hafif eğimli tepelerin ve yeşil çayırların yerine, sarp kayalıkların ve doğanın çıplaklığını vurgulayan tek tük ağacın bulunduğu, çöle benzeyen bir yerde olduğunu gördü. Düşüncelere dalmış olduğundan, topografyanın değiştiğini gözden kaçırmış olduğunu fark etti. Patika iki yanı sarp kayalıklarla çevrili bir geçide doğru gidiyordu. Bu arazi yapısı ve gri bulutlar gün ışığını daha da azaltıyor ve etrafı sabahın erken saatleri yerine, alacakaranlık denebilecek bir karanlığa büründürüyordu. Sezgisi Mike'ı "dürtüyordu." O, uzaktaki nesneleri net bir biçimde göremiyordu. Acaba onlar kayalıklar mıydı, yoksa...?

Daha tetikte ol! Tehlikeye dikkat et!

Mike birden, son bir saattir zihinsel bir sersemlik içinde bulunduğunu fark etti. Durdu ve birkaç derin nefes alarak zihnini boşalttı. Bir karıncalanma hissediyordu. Bu ne anlama geliyordu? İçgüdülerine uydu ve bir tehlike olup olmadığını görmek için çevresine bakındı. Her yola çıktığında onu takip eden o karanlık varlığı arayarak, arkasındaki yola da baktı, ama hiçbir şey göremedi. Hiçbir devinim yoktu. Geçen bir saat boyunca havanın aynı gri tonda olması da kayıtsızlığına ve düşünce rehavetine katkıda bulunmuştu. Garip havanın ve yeni-görünümlü çevrenin dışında, olağandışı ya da tehdit edici bir şey göremiyordu, ama içgüdüleri ona bir şey için hazırlanmakta olduğunu söylüyordu. Mike, işini yaptığı için yeni titreşimsel gücüne alçak sesle teşekkür etti. Sonra haritasını çıkardı. Belki o bir şey söyleyebilirdi.

Mike, haritayı inceledi. Onda bir gariplik vardı. Harita, içinde bulunduğu dar boğazı ve hemen çevresindeki bölgeyi gösteriyordu, ama farklı bir şey de vardı. Mike daha yakından baktı. İşte! Haritada, yolun yüz metre kadar yukarısında, onun

durduğu yerden göremeyeceği bir mesafede boş bir nokta vardı. Bu olağandışıydı. Normalde, bu garip, ama çok yararlı haritada, kırmızı "bulunduğun yer" noktasının çevresi dolu olurdu. Harita geçmiş ya da gelecekle ilgili bir şey göstermezdi, ama gösterdiği şey ayrıntılı ve doğru olurdu. Şimdi, yolun yukarısında, sanki silinmiş gibi görünen, boş bir nokta vardı. Boş bir nokta ne anlama gelebilirdi?

"Mavi, haritada boş bir nokta neyi işaret eder? diye yüksek sesle sordu Mike.

Yanıt Mavi'den değil, kendi sezgisinden geldi. Mike, kendisini takip eden "şey"in, daha önce, haritanın gösterdiği alanın dışında kaldığını hatırladı. Belki neden buydu, çünkü o haritada boş bir nokta olarak görünüyordu! Mavi ona haritanın "şimdi"ye uyumlu olduğunu söylemişti. O, kutsal bir yolculuğun çevresindeki "anlık" enerjiydi ve belirli bir titreşimi yansıtıyordu. İleride, şimdi'ye ait olmayan bir şey vardı. Köşeyi hemen dönünce, haritanın yüksek titreşim hızında görünmez olan bir şey vardı. Haritada bu bilginin olmayışı, çevresindeki kutsal toprakla aynı düzeyde titreşmeyen bir şeyden kaynaklanıyordu.

Mike, analizinin doğru olduğunu hissetti. Bu şey pusuya yatmış, onu bekliyordu. Kendisinin daha uyanık olması gerekirdi! Eğer yeni sezgi gücü onu uyandırmasaydı ne yapacaktı? İşe yaramaz görünen romantik zihnini sessizce lanetledi ve onun yerine, içindeki yeni savaşçının zihnine konsantre oldu. Çok geçmeden, niyetini yansıtan bir huzur ve güç hissetti. Mike her hücresini bir şeyin -önemli bir şeyin- vuku bulacağı mesajıyla uyandırıyordu.

"Herkes uyansın!" Kendi biyolojisiyle konuşma düşüncesi Mike'ı gülümsetti ve yine Yeşil'in güldüğünü duyduğunu sandı. Yeşil'i özlemişti. Mizah bu hazırlık anında harika bir ilaçtı.

Hazırlık mı? Ne için? Bir savaş için mi?

Birden, Mike bir şeyi idrak etti. Muazzam bir anlayış dalgası gibi, düşüncelerin ve imgelemelerin hücumuna uğradı. Hareketsiz kalakalmıştı. Kapıldığı bu yeni korkuyu, kendisini her kim duyuyorsa ona ifade etti.

"TANRIM! YA BU SİLAHLARI GERÇEKTEN KULLANMAM GEREKİYORSA?"

Mike sarsılmıştı. Endişenin tüm bedenini kapladığını hissetti. Hayır, bu olamazdı.

"Bunlar bir ışık savaşçısı olmayla ilgili Yeni Çağ sembolleri! SEMBOLLER!" diye gökyüzüne doğru bağırdı ve melek arkadaşlarının loş geçidin duvarlarında gizlendiklerini görmeyi beklercesine hızla arkasına döndü. Sesi tepelerde yankılandı.

"Turuncu, sen bana nasıl savaşacağımı hiç öğretmedin! Ben de bu yüzden bunları hiç kullanmayacağımı sanmış..." derken cümlesini yarıda kesti. Bağırdığını fark etmişti. Sesinin kanyon duvarlarında yankılandığını duydu. Zihninden başka düşünceler geçti. Meleklerin sözlerini hatırlamaya başladı. Kırmızı'nın, bazı sınavların onu korkutacağını söylediğini hatırladı, ama onun karşılaştığı o fırtınayı kastettiğini sanmıştı. Şimdi meleğin geçmişten değil, gelecekte olacaklardan söz ettiğini anlamıştı. Peki, ne olacaktı? Beyaz'ın hastane odasında Mary'den söz ederken söylediği sözleri hatırladı.

"Dış görünüşün seni yanıltmasına izin verme, Michael. O bir ışık savaşçısı. O, canavarı öldürdü ve şimdi güçlü!"

Canavarı öldürmek mi? Sonra, Mike, beyaz evden ayrılırken Beyaz'ın söylediği sözleri hatırladı.

"İşin henüz bitmedi, insan arkadaşım."

Tüm bu uyarılar ve imalar. *Yoksa bir savaş mı olacak? Gerçek bir savaş? Kılıcı gerçekten KULLANMAK zorunda kalacağım bir savaş?* Mike, patika yola oturdu. Dizleri korku ve

panikten güçsüzleşmişti. O bir savaşçı, hele gerçek bir savaşçı değildi ki!

"Melekler, siz beni bunun için hazırlamadınız!" diye gri gökyüzüne ve tehditkâr kanyon duvarlarına doğru bağırdı. "Ben savaşamam! Hem böyle bir şey neden olsun ki? Gerçek savaşlar ve gerçek silahlar eski bir titreşimi temsil ederler. Onlar eski bir düşünüş biçimini temsil ederler. Onlar buraya uygun değiller!" Garip bir durgunluk vardı. Rüzgâr dinmişti. Çevreye bir ölüm sessizliği hâkim olmuştu ve sonra sesler duyuldu.

"Sen eski bir enerjiyle savaşmak üzere olmadıkça." Mike, Turuncu'nun sesini duymuştu. Hemen ayağa kalktı ve sesin nereden geldiğini bulmak istercesine kendi çevresinde döndü.

"Ve seninki kadar yüksek frekansta titreşmeyen bir biyolojiyle savaşmak üzere olmadıkça." Mike, Yeşil'in sesini tanımıştı! Meleklerin sesleri kendi içinden geliyordu.

"Ve karşılaşmak üzere olduğun kişi, senin ailenin bir parçası olmadıkça." Bu, Kırmızı'nın sesiydi!

"Ve orada hiç sevgi olmadıkça." Mike, Beyaz'ın sakinleştirici harika sesini duymuştu!

"BİLMİYORDUM!" diye endişeyle bağırdı, Michael Thomas. "Ben gerçek bir savaşçı değilim, Beyaz!"

"Mary de değildi, Michael." Beyaz'ın sesi rahatlatıcıydı.

"Eski enerji eski paradigmaya karşılık verir, Michael. Onun anladığı budur." Bu, Eflatun'un güzel, kadınsı sesiydi!

"Turuncu, bana nasıl savaşacağımı söyle!" Mike zor bir durumdaydı.

"Söylemiştim." Mike yine Turuncu'nun cesaret verici sesini duymuştu. *"Sen hazırsın, Saf Niyetli Michael Thomas. Sen hazırsın."*

"Ne yapmalıyım?" diye kanyonun duvarlarına doğru bağırdı Mike.

Sessizlik. Sonra Mavi'nin sesi duyuldu.

"Hatırla, Michael, her şey göründüğü gibi olmayabilir!"

Bu sözler, Mike'ın kulaklarında daha önce hiç olmadığı gibi çınladı. Onlar tam şu anda gerekebilecek bir öğüdü ve uyarıyı içeriyordu! Bütün melek arkadaşları onunla birlikteydiler. *Eğer böyle bir güç benim yanımdaysa,* diye düşündü, *ileride gerçekten korkutucu bir şey olmalı.*

Mike endişeliydi. Kendisinin gerçekten savaşma becerisine sahip olmadığını biliyordu, ama melekler bunun aksini söylüyorlardı. Onlara güvenmek zorundaydı, hem şu anda başka bir seçeneği de yoktu. Sonunda cepheye gelmişti. Tekrar çevresine baktı ve alaylı bir ifadeyle başını salladı. *Hiçbir kaçış yolu yok,* diye düşündü. Onu her ne ya da her kim bekliyorsa, saldırmak için iyi bir yer seçmişti. Kanyonun duvarları tırmanılamayacak kadar yüksekti ve tek kaçış yolu geçtiği dar boğazdı, ama burada da kolay bir av olurdu. Her şey düşünülmüştü. Ama en azından yaratığın nerede olduğunu biliyordu, bir sürprizle karşılaşmayacaktı.

Mike, bu konuda daha çok düşündükçe, ileride kendisini bekleyen çetin sınavla ilgili olarak kendine daha çok güvenmeye başladı. Yeni titreşimi ona yardımcı oluyordu, bunu biliyordu. Mantıklı olmadığını bildiği bir huzur hissetmeye başladı; bu ruhsal bir huzurdu. Neyle karşılaşacağını ya da onunla nasıl başa çıkacağını tam olarak bilemese de, kendini muktedir hissetmeye başlamıştı. *Böylesi uygundu,* diye düşündü. *Sonuçta, bu yerin yöntemi bu.* Bunu analiz etti. *Ben geleceği önceden göremiyorum, ama bir şekilde, gelecek Tanrı'nın zihninde çoktan cereyan etti. Dolayısıyla, bu durumun çözümü çoktan ortaya çıktı. Sadece onu ben henüz bilmiyorum. Daha önce de olduğu gibi, oraya vardığımda bunu öğreneceğim. Ben gerekli bilgiye ve güce sahibim, burası benim topraklarım ve*

kendi yerimde olmanın avantajına sahibim!

"Tamam" dedi, yüksek sesle. "Bir fırtınada ölümden zor kurtuldum; bir melek tüm ağırlığıyla ayağıma bastı; tüm değerli eşyamı kaybettim; birbiri ardına duygusal acılar çektim; biyolojim yükseltildi ve değiştirildi ve kalbim burkularak yerinden çıkartıldı, incelendi ve ıslak bir halde tekrar yerine konuldu. Daha ne kaldı? Silahlarım var ve ben hazırım." Bir an düşündü ve ekledi: "Bir de nasıl savaşacağımı bilseydim!" Bir iç çekti ve ileriye, kendisini bekleyen mücadeleye doğru baktı.

Sonra, birkaç hafta önce olsa, kendisine aptalca ve gülünç görünecek bir şey yapmaya karar verdi. Diz çöktü ve az sonra olacaklar için küçük bir seremoni yaptı. Her bir savaş aletine dokundu ve onların amaçlarını yüksek sesle belirtti. Turuncu'nun kendisine denge konusunda öğrettiklerini tekrarladı. Köşede kendisini her ne bekliyorsa, onunla savaşmak üzere seçildiği için şükretti. Bulunduğu yeri ve kendi varoluşunu onurlandırdı. Ruh ailesindeki yerini kabul ve tasdik etti ve sonra savaşmaya -olabileceği kadar- hazır bir halde ayağa kalktı.

Mike, tekrar ilerlemeye başladı. Patika yoldan dönmesiyle birlikte karşısına uzun bir yol çıktı. Kanyonun sarp duvarları bu yolun karanlık, kaçınılmaz bir felâket tüneli gibi görünmesine neden oluyordu. Mike, yaratığın ileride olduğunu biliyordu. Harita bunu ona açıkça göstermişti. Normalde, böyle bir olay onun bedeninin şoka girmesine neden olur, beyninde korku çanlarını çaldırır ve onu bir titreme nöbetine sokardı. Sonuçta, o sadece bir satış elemanıydı, kocaman bir gulyabaniyle karşılaşmaya hazırlanan bir savaşçı değil! Ancak, şimdi tüm duyuları tetikteydi ve o korkuyla değil, kararlılıkla doluydu. Tüm titreşimsel güçleri ve yeni armağanları onu "dürtmeye" başlamışlardı. Sezgisi olağanüstüydü ve o, attığı her adımda, kendisini yanıltmayacağını bilerek sezgisini "dinliyordu."

Hiçbir şey olmadı.

Sonra, sol tarafta bir hareket oldu!

Mike hızla döndü ve otuz metre ileride, yolun kenarında büyük bir ağaç gördü. O hareket nerede olmuştu? *Gün ortasındaki bu karanlığa lanet olsun!* Bu tümüyle sınavın bir parçası mıydı? Ruh neden daha fazla ışık sağlamamıştı?

Yine bir hareket oldu! Mike, bunun ağacın dallarının altından geldiğini gördü.

"KİM O? ORTAYA ÇIK!" Mike'ın sesi güçlü ve otoriterdi. "EĞER SEN ORTAYA ÇIKMAZSAN, BEN ORAYA GELİYORUM!" O, her hücresi tetikte olarak, bekledi.

Yavaş yavaş normal görünümlü bir adam ağacın dallarının altından ortaya çıktı. Bir çiftçi gibi giyinmişti, sadece ayakları çıplaktı. Ellerini öne doğru, avuçları Mike'a dönük bir şekilde uzattı ve konuşmaya başladı.

"Mike, lütfen bana zarar verme! Oraya geleceğim." Adam, yavaş yavaş ağacın altından çıktı ve Mike'a doğru yürüdü. O, yaklaşıp, daha net biçimde görülebilir hale gelirken, Mike bu yürüyüşü tanıdığını düşündü. Hayır! Bu olamazdı! Şimdi adamın yüzü açıkça görülebiliyordu.

"BABA?" Adam ağır ağır yürüyerek Mike'a yaklaştı ve ondan iki metre kadar uzakta durdu. Mike bu adamdan gelen o tanıdık çiftlik kokusunu duyduğuna yemin edebilirdi.

"Evet, oğlum. Benim. Lütfen bana zarar verme." Mike aptal değildi. Bunun tümüyle bir aldatmaca olabileceğini biliyordu. *Sonuçta, her şey her zaman göründüğü gibi değildir.* Babası gibi görünen bu adam aslında başka bir şey olabilirdi; aslında bu olasılık çok yüksekti. Temkinli olmayı sürdürdü ve herhangi bir numaraya karşı tetikte kalarak konuştu.

"Bayım, bana bir düşmanın bulunuyor olması gerektiği söylenen yerde bulunuyorsunuz. Daha fazla yaklaşmayın."

"Biliyorum, Mike. O az ileride oğlum. Sen kandırıldın! Orada seni bekleyen şey senin ruhunu ele geçirecek. Bu tümüyle yanlış. Lütfen, bana inanmalısın!" Mike, yine de ona inanmamıştı.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Tanrı'nın inayetiyle, çok geç olmadan seni durdurmak için burada bulunuyorum. Seni uyarmak için buraya gelmeme izin verildi! Günlerdir, en sonunda bu noktaya geleceğini bilerek bekledim. İleriye gitmeye cüret eden herkes o canavar tarafından öldürülecektir! Pek çok kimse buraya gelmiş ve hepsi de ölmüştür. Burası kötü bir yer. Sen kandırıldın!"

Mike, hâlâ onun babası olduğuna inanmıyordu. Sonuçta, bu işi biraz fazla kolaylaştıran bir durumdu.

"Lütfen bağışla beni Baba, ama kanıta ihtiyacım var. Benim çocukluğumdaki takma adımı söyle."

Adam anında yanıtladı: "Mykee-Wykee."

Yanıtın doğruluğu Mike'ı irkiltti. "Peki, 1964'de Bay Connell'in çiftliğinde ne olmuştu?"

"Sarah ve Helen isimleri verilen ikizlerin doğumunun kutlandığı büyük bir parti."

Mike, bu adamın kendisine söylediği her şeyi ince bir süzgeçten geçiriyordu. Onun sesi ve bedeni tıpkı babasınınkine benziyordu. Sonra, ondan kendisinin çocukluğunu anlatmasını istedi; ona okulları, arkadaşları ve yaşadığı olaylarla ilgili sorular sordu. İki adam karşı karşıya dururken, baba yarım saat boyunca monoton bir sesle konuşarak Mike'ın geçmişiyle ilgili her şeyi kusursuz bir doğrulukla anlattı. Michael, yavaş yavaş rahatlamaya başladı. Bu adam her şeyi biliyordu. O, gerçekten geçmişte onunla birlikte oradaydı. Hiçbir kötü varlık sadece Mike'ın bildiği bu şeyleri ezberlemiş olamazdı. Mike'ın sezgisi hâlâ "alarmdaydı," ama bu gerçekten de onun babasıy-

dı! Ancak, bu arada babası terlemeye başlamıştı.

"Baba, ne oluyor? Hâlâ anlamıyorum."

"Michael, seni çok seviyorum! Şu anda boynun ağır yaralı olarak bir hastanede yatıyorsun. Hatırlıyor musun? Evinde başına gelenleri unutmuş olamazsın. İşte sen o zamandan beri komadasın ve şeytanın kötü tesiri altında hayaller görmektesin. Burası…" Adam, eliyle çevredeki dağları gösterdi, "sadece bir periler diyarı. Burası uydurma bir yer! Burada hiçbir şey gerçek değil. Sana gösterilen her şey ve tüm o şirin renkli peri evleri, senin ruhunu ele geçirmek için kullanılan bir hileden başka bir şey değil!" Adam artık güçlükle nefes almaya başlamıştı.

Mike, babasının söylediklerinin doğru olamayacağını biliyordu. Bu çok kafa karıştırıcı bir durumdu! O kim olduğunu ve neler deneyimlediğini biliyordu; ancak, babasının sözleri çok inandırıcı görünüyordu. Ve bu adam çok şey biliyordu! Peki, babası orada dururken neden sağlık sorunları yaşıyordu? O bir ruh değil miydi? O ölmüştü ve öte âlemden gelmişti. Onun fiziksel sorunlar yaşamaması gerekirdi.

"Baba, sen iyi misin?"

"Evet, oğlum, ama burada daha fazla kalamam. Burası kötü bir yer, oysa ben semavi bir yere aidim. Bu ikisi karışmaz, biliyorsun."

"Bana da böyle söylenmişti" dedi Mike.

"Mike, benimle gel. Ağacın altında semavi bir kapı var. Ben seni geri götürebilirim. Sen Dünya'da komadan çıkıp, tekrar bilincine kavuşabilirsin. Bu senin yaşamını ve ruhunu kurtaracak. Lütfen benimle gel!" Adamın gücü gittikçe azalıyordu ve Mike karşısındaki görüntünün bir an için bulanıklaştığını görür gibi oldu.

Mike kararsızlık içinde bocalıyordu. O neyin doğru oldu-

ğunu biliyordu. Tüm bedeni ona gerçeği bildiriyordu, ama karşısında kendisine çok inandırıcı bir öykü sunan güvendiği babası vardı. Ya bu diyar gerçekten de uydurmaysa? HAYIR. Değildi. Mike'ın içsel varlığı bunu biliyordu. O, bir şey daha denemek istedi. Neydi şu isim? Onu ezberlemişti. İsmi hatırladı ve hemen söyledi.

"Anneehu!" Mike babasına baktı; adam da ona.

"Ne, oğlum?"

"Anneehu!" dedi Mike yine ve yavaş yavaş geri çekilmeye başladı.

"Bu senin burada öğrendiğin uydurma sözcüklerden biri mi, evlat?" Adamın sinirlendiği belli oluyordu. Giysileri terden ıslanmaya başlamıştı.

Mike olduğu yerde kıpırdamadan durdu. Omurgası boyunca bir ürperti hissetti. Babası ona daha önce hiç "evlat" dememişti. Bunun üzerine hazır bir halde bekledi. Tamamdı. Üzerindeki zırhın titreşmeye başladığını hissetti. Sırtındaki kalkan, sanki kancadan kurtulmak ister gibi iki yana salınmaya başlamıştı. Mike, uygun yanıtı verdi.

"Hayır, efendim. Anneehu sizin semavi adınız ve siz onu bilemediniz."

İkisi birbirlerine kısa bir süre soğuk bakışlarla baktılar, ancak bu süre onlara sonsuza dek sürmüş gibi geldi. Oyun bitmişti. Aldatmaca yeterince iyi olmamış ve yaratığın bu formu devam ettirecek enerjisi tükenmişti. O, savaşmaya hazırdı.

"YETER!" Mike'ın babası olduğunu söyleyen yaratık, on adamın ses yüksekliğiyle bağırırken, şeklini tamamen değiştirmeye başladı. Terleyen çiftçi, yavaş yavaş, kocaman, tehditkâr, gulyabanimsi bir şekle dönüştü. O büyürken, Mike, tetikte ve dövüşmeye hazır bir halde geriledi. Yaratık, en az dört metre boyundaydı ve korkutucu kırmızı gözlere sahipti. Ala-

calı yeşil renkteki derisi siğillerle kaplıydı; ve o sanki yüzlerce yıldır yıkanmamış gibi görünüyordu. Geniş ve kirli tırnaklı, kocaman elleri ve simetrisine göre aşırı uzun kolları vardı ve o berbat kokuyordu! Kısa ve kalın bacakları onun görünümünü daha da acayipleştiriyordu, ama Mike onun ne kadar çevik olabileceğini biliyordu. Onu, arkasında birçok kez hızla hareket ederken görmüştü. Bu iğrenç yaratıkla arasındaki mesafe altı metreye ulaşmıştı ve Mike aralarındaki bu mesafeyi bir süre koruyacak, hatta belki ondan biraz daha uzaklaşacaktı.

Mike, karşısında gelişen bu şekle tiksinerek baktı. O ne bir insan, ne de bir hayvandı. O doğal olmayan bir şeydi ve Mike'ın içinde bulunmuş olduğu hiçbir boyuta ait değildi. Kocaman kel kafasındaki yüz sürekli olarak değişik korkunç ifadelere bürünüyordu. Yaratık ağzını açtığında, Mike onun büyük ve keskin dişlerini gördü. Yaratık ağzını kapattığında ise o korkutucu boşluk, siğillerle dolu çirkin bir deri kütlesi içinde kayboluyordu. Yaratığın kocaman ve şişkin burnunun hiç koku almadığı belliydi, yoksa o kendi kokusuna dayanamazdı. Bir insanın hayal edebileceği tiksindirici her şey bu yaratıkta mevcuttu. O gerçek miydi, illüzyon muydu? Mike bunu bilmiyordu. Yaratık, her ne idiyse, bu eski şeylerin ve eski yolların enerjisinin şoke edici bir biçimde açığa çıkışıydı. O, barış ve sevginin tam karşıtını temsil ediyor ve ölüm kokuyordu. Yaratığın bilincindeki nefret ve kötülük karşı koyulmaz bir ezicilikteydi. O, Mike'a, hiç düşünmeden ya da pişmanlık duymadan ezebileceği bir karıncaymış gibi, küçümsemeyle bakıyordu. Bu yaratığı yöneten şey onun Mike'ın dünyasına duyduğu nefretti. O, bu enerjiyi gazabının odağı haline gelmiş olan Mike'a doğrudan yansıtıyordu.

Mike yaratığa bakmaya dayanamıyordu. Ondan iğreniyordu. Onun kendisine yönelttiği nefreti hissetti. Ama yaratığa

onun istediği şekilde tepki gösterdiğini fark edince, iğrenme hissini bastırdı. *Her şey göründüğü gibi değildir,* diye kendi kendine tekrarladı. Birden, yaratığın gösteri yaptığını fark etti; o sadece onu etkilemek için bir zebani, bir gulyabani illüzyonu yaratmaktaydı.

Mike'ın bedeni bu duruma içgüdüsel olarak karşılık verdi. Onun yeni varlığının titreşimsel düzeyi tam tetikteydi. Mike, deneyimli bir savaşçı ya da birçok savaşa katılmış eski bir asker gibi, bu yeşil-derili korkunç yaratıktan gelecek herhangi bir harekete karşı kendini hazır hissediyordu. Bedeni kuvvet ve canlılıkla uğuldarken, o yine de hareketsiz kaldı. O sırada kılıcı titreşmeye başladı. Mike bunu duyabiliyordu! *Fa* notasının süptil mırıltısı duyulmaya başlamıştı. Yine de Mike hiçbir şey yapmadı. O çok meraklanmıştı. Daha fazlasını öğrenmeliydi. Şimdi aldatma sırası ondaydı.

"Sen çok büyüksün!" dedi, korkmuş gibi rol yaparak. Korkudan yere çökmüş gibi yaparak kollarıyla yüzünü kapattı. Sesini inandırıcı bir şekilde titreterek, "Sen benim ruhumu almak için gelen gerçek bir canavar mısın?" diye sordu.

Yaratık, konuşmak için ağız boşluğunu açtığında siğillerle kaplı yeşil deri katmanları birbirinden ayrıldı. Mike, ilk kez onun gerçek sesini duydu.

"Çok güçsüzsün!" diye sinsice sevinerek konuştu yaratık. **"Bunu biliyordum."** Sesi derin ve tehditkârdı. O, Mike'a kötü bir korku filmini hatırlatmıştı.

"Lütfen! Ne istersen yaparım" diye tiz bir sesle bağırdı Mike. "Ağaca mı gitmemi istiyorsun? Kapıya mı?" Kılıcının kınında zıplamaya başladığını hissetti. Yaratığın bu metalik sesin farkına varmayacağını umdu.

"Saçmalama. Buraya seni öldürmeye geldim." Eğer bu mümkünse, yaratık daha da büyüyormuş gibi görünüyor-

du! Mike, yaratığın, büyük olasılıkla, istediği kadar büyüme yeteneğine sahip olduğunu düşündü.

"Sen kimsin?" diye haykırdı Mike. Çok kötü rol yapmadığını umuyordu, ama karşısındaki şey ona tamamen inanmış görünüyordu. Yaratık büyük bir egoya sahipti!

"Ben gerçek Mike Thomas olan yanınım, Mykee-Wykee!" diye böbürlendi yaratık. **"Ben güçlü olan yanınım! Şu gücüne bir bak! Ben senin aklının özüyüm ve mantığının temeliyim. Babanın görünümüne bürünmek bir aldatmaca olabilir, ama sözlerim doğruydu, evlat. Sen şu anda gerçekten bir hastane odasında koma halinde yatıyorsun ve ben seni bu saçma varlıkların ve iyi cadıların uydurma diyarından çıkarıp gerçek yaşama geri götürmek için buradayım. Seni buradan çıkarabilmek için, dönüşmüş olduğun bu saçma peri ruhunu yok etmeliyim!"**

Mike, bu gulyabanimsi şeyin kendisine söylediklerinin bir düzeyde doğru olduğunu anladı. O, gerçekten de kendisinin bir parçasıydı; o sonsuza dek kurtulmak istediği -tanıdığı ve hiç kimsenin görmemesini istediği- yaşlı ve çirkin yanıydı. Titredi ve yere biraz daha çömeldi. *Rolünü fazla abartma* dedi içinden bir ses.

"Beni öldürmek zorunda mısın?" Kılıcı artık kınının içinde şiddetli bir biçimde tıkırdıyordu, ama Mike bu sesin, korkudan titriyormuş numarasına katkıda bulunduğunu fark etti.

"Mecazi olarak, evet. Bu aptal periler diyarındaki ölümün, kendi kendini kandırışını sona erdirecek ve seni doğruca gerçek dünyaya geri döndürecek. O çalılığın içindeki geçitten geçtiğin andan beri ne kadar aptallaştığının farkındaydım ve neyse ki senin arkandan ben de içeri girebildim. O zamandan beri seni realite-

ye geri döndürmeye uğraşıyorum." Yaratık, Mike'a doğru yürümeye başlamıştı.

"Ben o kadar kötü müyüm?" *Onu konuşturmaya devam et* diye düşündü Mike. *Titremeye devam et, ey kılıç!* Düşüncelerini kılıcına gönderdi. *Bu, yaratığı kandırmak için gerekli.*

"Fiziksel olarak çok güçsüz olduğundan, onların palavralarını ve saçma sapan sözlerini hemen benimsedin. Burada hiçbir şey gerçek değil, evlat. Buradaki illüzyonlar tarafından o kadar kandırıldın ki, zihnini ve ruhunu kurtarmak için senin bu yanını tamamen yok etmem gerekecek. Senin bu yeni halinden iğreniyorum!"

Mike hızlı davranmak zorundaydı. "Beni öldürmeden önce, söylediklerinin gerçek olduğunu kanıtlayabilir misin? Eğer sen mantık ve akılsan, bunun mantığını görmeme yardım et!" Mike, bu çirkin yaratığın daha fazla beklemeyeceğini biliyordu, ama onun büyük egosuna hitap ederek biraz daha zaman kazanabileceğini düşünmüştü. Olduğu yerde biraz daha çömeldi ve inandırıcı biçimde titremeye devam etti. Titreşen kılıcı da yarattığı bu görüntüye yardımcı oluyordu.

"Elbette kanıtlayabilirim." Yaratık, kontrolün onda olduğunu biliyordu ve bu Yeni Çağ periler-diyarını ezip yok etmek üzereydi. O, bu uydurma diyardan nefret ediyordu. Kendisi, Michael Thomas gibi zavallı güçsüzlerin bulunmadığı gerçek dünyayı temsil ediyordu. O, mantığı ve -önceki deneyimlere dayalı bir inanç sistemi olan ve saygın tarihçiler ve bilim adamları tarafından desteklenen- pragmatizmi benimsiyordu.

Yaratık, dimdik durarak ilan etti:

"BURADA HAKLI OLAN MUTLAK GÜCE SAHİPTİR. AKIL VE MANTIK GERÇEĞİ TEMSİL EDER! İŞTE BU YÜZDEN BEN BU HAYALÎ DÜNYADA VAR OLABİLİYORUM, ÇÜNKÜ BEN GERÇEĞİM. BURADA HİÇ-

BİR ŞEY BENDEN DAHA GÜÇLÜ DEĞİLDİR!" O, Mike'ın kulaklarını ağrıtan ve onun ayaklarının çevresindeki otları yamultup sarartan bir kükreyişle bağırdı.

"Sahi mi?" diye sordu Mike, yaratığa sırıtarak. Rol yapmayı bıraktı ve ayağa kalkıp dimdik durdu.

"Öyleyse bunu kanıtlayalım!" diye bağırdı.

Mike, bu kadar hızlı hareket edebileceğini hiç fark etmemişti. Turuncu'nun evinde çalışmış olduğu ustaca bir denge ve çeviklikle canavarın dört metre uzağındaki, iki metre yüksekliğinde bir kayanın üzerine çıktı. Canavardan daha atik davranmıştı! Kılıcı, kınından adeta zıplayarak çıktı ve kendini Mike'ın elinde bulurken, *Fa* notası ve ona eşlik eden armonik sesler ile şakımaya başladı. Bu ürkütücü bir sesti, ama güç ve vaatle doluydu. Mike kılıcını yaratığa doğru değil, gökyüzüne doğru tuttu. Sonra, sol eliyle de kalkanını tutmakta olduğunu fark etti. Her nasılsa, o kayanın üzerine şimşek hızıyla çıkarken, kalkan da sol eline geçmişti. Bu kalkanı, gümüş kakmalı yüzü yaratığa dönük olacak şekilde tuttu. Savaşçı Michael Thomas artık hazırdı.

Yaratık tam anlamıyla hazırlıksız yakalanmıştı. Duruma bir baktı. Az önce kolayca korkuttuğu, boş kafalı avı birdenbire bir tehdit haline gelmişti ve beklenmedik şeyler yapıyordu. Yoksa bu çocuk ona saldıracak mıydı? Ne kadar aptalca, diye düşündü. Bu türediyi sinir bozucu bir sivrisineği ezer gibi ezecekti; bu artık çok kolay olacaktı.

Mike, ona çok yakın durduğundan, yaratık uzun kollarını kullanabilmek için geri çekilmek zorunda kaldı. Geriye doğru çekilirken, güçlü parmaklarını kıvırıp, kocaman yumruklarıyla Mike'a saldırmaya hazırlandı.

Yaratık, saldırıya geçmek üzere pozisyon alırken, Mike'ın sesi çınladı: İŞTE GERÇEĞİN KILICI. KİMİN GÜCE SA-

HİP OLDUĞUNU O BELİRLESİN!"

Mike tam sözlerini bitirmişti ki, yaratık saldırıya geçti.

O anda Mike, sanki bir okyanus gemisi son süratle üzerine geliyormuş gibi hissetti. Tek yapabildiği gözlerini açık tutmaktı! O anda, olağanüstü yoğun bir ışık Mike'ın kılıcından fırlayarak yaratığa şaşırtıcı bir kuvvetle çarptı. Bu darbe onun ileri doğru hareketini durdurmadı, ama saldırısının yönünü değiştirip yana kaydırdı. Yaratığın dengesi bozulmuştu, ama o yine de Mike'a doğru bir yumruk savurdu. Mike, bu dev yumruğun kendisini ve kalkanını bir vuruşta ezeceğinden emin olmakla birlikte, yine de kendini korumak için kalkanını yukarıya kaldırdı.

Kalkan ve zırh -Michael Thomas o zaman bunu anlamamış olsa da- önceki fırtınada yapmış olduklarını tekrar yaptılar. Zırh, bir anda Michael'ı koruyucu bir ışıkla kuşattı. Kalkan ise yaklaşan kola ok gibi yoğun darbeler gönderdi. Işık, Michael'ın çevresinde parlayıp her yöne yayılıyor gibi görünüyordu! İyonlaşmış havadaki ozon kokusu ve maddenin, antimaddeyle karşılaşmasından kaynaklanan koku çok keskindi. Mike, yaratığın kolundan gelecek ezici darbeyi beklerken, çevresindeki koruyucu ışık yaratığı anında geri püskürtmüştü. Bu kuvvet o kadar büyüktü ki, yaratığı gerçekten yerden kaldırıp epey geriye doğru fırlatmıştı. Mike, hiç yara almamıştı ve bulunduğu yerde durmaya devam etti.

Işık çok güzeldi. Ellerinde tuttuğu bu armağanlar Michael Thomas'ı hayretler içinde bırakınıştı! Onlar birlikte mükemmel bir biçimde iş görmüş ve yaratığın saldırısını geri püskürtmüşlerdi. Mike, savaşın yarattığı bu ışık kendisinin hoşuna giderken, yaratığın gözlerini ışığın yoğunluğundan korumaya çalıştığını fark etmişti. Kapalı havanın loşluğuna alışmış olan yaratık ışığa uyum sağlamakta zorlanıyordu. Mike, havanın

bu armağanı karşısında gülümsedi. O gerçekten de kendi topraklarındaydı! Turuncu'nun söylediği bir şeyi yaratığa güvenle tekrarladı.

"Bilginin kalkanı seni rahatsız mı ediyor, benim çirkin düşmanım? Bilginin olduğu yerde karanlık var olamaz. Işıkta hiçbir sır varlığını sürdüremez ve gerçek -bilginin incelemesinden geçirilerek- ortaya çıkarıldığında, ışık yaratılacaktır!"

Bu sözlerle birlikte, yaratık ayağa kalkmış, bu kez tehditkâr bir kararlılıkla Mike'a saldırmaya hazırlanıyordu. Mike, bu kez bu marşandiz saldırısını durdurabileceğini sanmıyordu. Bir kol hadi neyse, ama tüm bir gövde karşısında ne yapabilirdi ki? Bekleyebileceği son ana kadar bekledi, sonra yaratık tam ona eriştiğinde, kayadan ileriye doğru atıldı. Yine geriye çekilmek yerine ileriye doğru hareket etmiş ve tam yakalanmak üzereyken yine beklenmedik bir durum yaratmıştı. Canavarın cüssesi ve ağırlığı onun aleyhinde çalışıyordu.

Mike kendisini devin kocaman bodur bacaklarının arasından geçerken buldu. Yaratığın altından geçerken kılıcını savurarak, muhteşem bir ışık gösterisiyle canavarın kasıklarını deşti. Sonra kalkanı bacaklardan birine çarpacak biçimde savurdu ve yeşil derili yaratık -bir mıknatısın zıt kutupluluktaki daha büyük bir mıknatısla çarpışması gibi- bir kez daha kuvvetle geri püskürtülmüş oldu. Kalkandan çıkan ani ışık patlaması yaratığı havaya fırlattı. Yaratık, havada bir takla atarak çok kötü bir şekilde yere çakıldı. Yerde acıyla yuvarlanırken, üzerinden dumanlar tüten yaralı bir kütleye dönüşmesinin hiddetiyle kükrüyordu. Mike'ın kılıcının yaraladığı yerden, bacaklarının arasından hâlâ kıvılcımlar püskürmekteydi.

"Senin geleceğinde yeşil derili ucubelere yer yok!" Mike bu sözleri, sakin ve kendinden hoşnut bir edayla söylemişti. Kılıcını kaldırarak, yerde yatan iğrenç yaratığa doğru yavaşça

ve ihtiyatla yürüdü. Onun devasa kolunun erişemeyeceği bir uzaklıkta durdu.

"Teslim olacak mısın? Burada gerçeğe kim sahipmiş? Güç tam olarak neredeymiş?"

"ÖLÜRÜM DE TESLİM OLMAM!" dedi yaratık, çatlak bir sesle. Sesi güçlükle anlaşılabilen bir inilti olarak çıkıyordu.

"Öyle olsun!" diye karşılık verdi Michael, korkusuzca.

Yaratığın işi henüz bitmemişti. O, ruhsal bir varlık değildi. O, bu renkli meleklerin ve şimşek gibi çakan kılıçların garip diyarında, Mike gibi, biyolojik bir varlıktı. Canı yanıyor, yarası kanıyordu. Mike, son saldırısında sihirli kılıcı tarafından açılmış olan ağır yarayı gördü ve bu kötü manzara karşısında irkildi. Bu berbat yaradan, siyah, yapışkan bir madde fışkırıyor ve devin bacaklarını siyaha boyuyordu. Mike yaratığın korkunç bir acı çekiyor olması gerektiğini düşündü, ama o tekrar ayağa kalkmaktaydı! Yaratık, ayağa dikildiğinde hafifçe sendeledi. Gözleri şimdi birer çizgi gibi görünüyordu, etrafındaki ışık onun dayanamayacağı kadar parlaktı. Mike, kazandığını biliyordu.

Öldürmek Mike'a göre bir iş değildi. O, daha önce hiçbir canlıyı bilerek öldürmemişti, hatta çiftlikte tavuk kesmeyi bile reddetmişti. Ancak, o burada herhangi bir öldürüşün sembolik olduğunu ve önündeki bu iğrenç şeyin gerçekten ölmeyeceğini biliyordu. O sadece kesin olarak ve acı verici bir biçimde yenilmiş olacaktı.

Savaşan bu iki varlık klasik bir görüntü oluşturuyordu. Kılıç, kalkan ve zırh hâlâ ışık yayıyordu. Yaratık son bir saldırıda bulunmak için doğrulurken, duman tüten gövdesinin değişik yerlerinden hâlâ kıvılcımlar çıkıyordu. Şimdi, Mike'ın zırhı da bir zafer şarkısı söylemeye başlamıştı. Gerçeğin, bilginin ve bilgeliğin ışığı, kendisini Mike'ın küçük silahının gücüne ça-

resizce kurban etmek üzere olan, devasa, ama yaralı ve ayakta zor duran yaratığın kasvetli görüntüsünü gözler önüne seriyordu. Onlar Davut ve Calût idiler; ikisinin kaçış yolu olmayan kanyonun duvarlarına yansıyan görüntüsü gerçek üstüydü. Bu iki eşit olmayan savaşçı, birbirinden en fazla on metre uzakta duruyor ve her ikisi de davasından vazgeçmiyordu. İlk harekete geçen yine Mike oldu.

Mike, bu yaralı dev yaratık için çok çevikti. O, yaratığın en savunmasız yerlerine odaklandı ve -yaratık bir şey yapamadan- kılıcından çıkan yakıcı ışığın ve kalkanının zıt kutupluluğunun işini yapmasına izin verdi. Yaratık, düşmanını uzaklaştırmak için, umutsuzca ve akılsızca bir girişimle, kollarını çılgın gibi sallamaya başladı. Ama o, ışık, gerçek ve bilginin yenilmez ruhsal silahlarına böyle karşı gelmeye çalışarak kendisine daha da çok zarar verdi. Bu manzara görülmeye değerdi. Orada sadece inanılmaz boyutlarda bir ışık gösterisi yoktu, çıkan sesler de çok heyecan vericiydi! Ruhsal savaş aletleri hep birlikte yüksek sesle ahenkli bir zafer şarkısı söylüyorlardı. Turuncu, bu silahların şarkı söyleyebildiklerinden hiç söz etmemişti!

Son çarpışma bir dakikadan az sürdü. Kılıçtan ve kalkandan çıkan enerji canavarı çabuk yendi. Yaratığın mide bulandırıcı gövdesi, Mike'ın önünde, titreyen ve çürüyen bir et yığını gibi boylu boyunca uzandı. Onun aldığı birçok yaradan fışkıran kanın pis kokusu Mike'ın burnuna hücum ediyordu. Birden, Mike'ın silahları şarkı söylemeyi kestiler ve yerde yatan ve için için yanmakta olan yeşil derili şey gözden kaybolmaya başladı.

"Bir yere gitmiyorum, Michael Thomas. Seninle yine karşılaşacağız" diye inledi yaratık, gözden kaybolurken.

"Biliyorum" dedi Mike, iğrenç devin kırmızı gözlerine ba-

karak. O, bu kötü yaratığın ölümünün sembolik olduğunu biliyordu. Ama bu savaşın son derece gerçek olduğunu da biliyordu. Sonuç tam tersi olabilir, şu anda yaralı ve ölmekte olan kendisi olabilirdi. Bu düşünce onu ürpertti. Eğer bu harika silahları olmasaydı, belirsizliğe karışıp giden kendisi olabilirdi.

Bunun bittiğine memnundu. Muhteşem silahını, gerçeğin kılıcını kınına sokmadan önce ona yüksek sesle teşekkür etti. Aynı şeyi, onu zırhının arkasındaki kancaya takarken, kalkanı için de yaptı. Zırhını kucakladı ve işini bu kadar iyi yaptığı için onu kutladı. Sonra bir şey oldu!

Mike, bu üç armağanın gözden kaybolmaya başladığını hissetti. Onlar da, yaratık gibi yok oluyorlardı.

"HAYIR!" diye haykırdı. "Size ihtiyacım var! Lütfen!"

Ama Michael Thomas'ın silahları onun biyolojisine katılıyorlardı. Bu birleşim onun yaptığı seremoninin niyeti ve az önce silahların kolaylaştırdığı zafer sayesinde meydana gelmekteydi. Mike şaşırmıştı. Bir açıklama yapılmasını istedi.

"Ne oluyor? Onlar neden gidiyorlar?"

"Saf Niyetli Michael Thomas, harika armağanların hâlâ oradalar, ama şimdi sen onları içinde taşıyorsun!" Bu, Turuncu'nun sakinleştirici sesiydi. Ona en başta bu armağanları veren de Turuncu olmuştu. Melek devam etti. *"Sen onları özümseme hakkını kazandın. Onlar şimdi senin bir parçan ve senin hücrelerinde bulunacaklar."*

Mike, yakındaki bir kayanın üzerine oturdu. "Ya bir sonraki savaş...?" diye sordu.

"... aynı şekilde kazanılacak, Michael, ama bu silahlar artık fiziksel olarak görünmeyecekler. Gerçek, bilginin ve bilgeliğin gücü ile birlikte artık senin içinde yaşıyor. Onları senden alabilecek bir canavar yoktur."

Mike, Turuncu'nun sözleri üzerinde düşündü, sonra baş-

ka bir meleği çağırdı. “Yeşil, ben yine mi titreşim değiştirdim?”

“Evet, Michael. Armağanları massetmen seni tamamladı. Bizden karşılaşacağın tek bir varlık kaldı.” Yeşil’in sesini tekrar duymak rahatlatıcıydı.

“O kim olacak?” Mike, bir sonraki eve kadar beklemek istemiyordu.

“O en yüce melektir, Michael. Göreceksin” dedi Yeşil.

Mike ayağa kalktı. Kendisini bir garip hissediyordu. Her şey çok hızlı olmuştu: Babasının kılığına girmiş olan yaratıkla karşılaşması, gerçek bir savaş yapmak zorunda kalacağını anlaması, canavarı yenmesi ve şimdi de çok alıştığı armağanların görünüşte elinden alınması… Tekrar oturdu ve son yirmi dakika içinde olup bitenleri gözden geçirmeye başladı.

“Beyaz, canavar aslında kimdi?” diye Beyaz’a sordu; çünkü onun yanıtının en aydınlatıcı yanıt olacağını sezgisel olarak hissetmişti. Düş kırıklığına uğramadı.

“O, senin sevgisiz yanındı, Michael. O her zaman mevcut olan ve hep başa çıkılması gereken insan yanındı. Eğer kontrolsüz bırakılırsa, sevgisiz insanlık gerçekten karanlığı yaratır.” Beyaz’ın sesi Mike’ı hemen rahatlatmıştı.

“O tekrar gelecek mi, Beyaz?”

“Sen bir insan olduğun sürece, o -aniden saldırmaya hazır olarak- arka plânda bulunacaktır” diye yanıtladı Beyaz. *“Ama sevgi onu güçsüz tutacaktır!”*

Mike düşüncelere dalmıştı. *Burada alacağım bir ders daha kaldı,* diye düşündü, *ve sonra insan formumu geride bırakabileceğim.* Mike yuvanın kapısını açmak için sabırsızlanıyordu. O sihirli kapı onun nihai hedefiydi. Bunun ne anlama geleceğini düşündü: Huzur ve sevgi dolu bir varoluş, spiritüel amaçlı bir varoluş. Mike birden havanın tamamen açıldığını fark etti. Ilık güneş ışığında, savaş alanına bir göz attı. Güçlü

silahlarının düşmanını yendiği yerdeki yanık izlerini görebiliyordu. Az önce kılıcının kemerinin bulunduğu beline ve zırhının bulunduğu göğsüne dokundu. Onları özlüyordu, ama meleklerin söylediklerinin doğru olduğunu da biliyordu. Kendini öncekinden farklı ya da daha hafif hissetmiyordu. O şimdi gücü içinde taşıyordu ve bu onu gerçekten kudretli bir sevgi savaşçısı yapıyordu, tıpkı hastanedeki Mary'nin olduğu gibi. Mike, Mary'nin gücünü düşündüğünde gülümsedi ve bu vizyon için ona teşekkür etti. Sonra tekrar göğsüne dokundu ve haritanın da gitmiş olduğunu fark etti!

"Harita!" diye bağırdı. Düş kırıklığına uğramıştı.

"O da senin içinde, Michael." Konuşan yine Mavi idi. *"Senin sezgin de onun kadar değerli olacaktır."*

Mike kendini çıplak hissediyordu. *Ama sorun değil,* diye düşündü. *Nasılsa uzun süre bir insan olarak kalmayacağım. Semavi âleme girip, yuvaya gittiğimde bu armağanlara ihtiyacım olmayacak. Sadece bir ev daha!*

Mike'ın kanyondan çıkması uzun sürmedi, ama sarp kayalıkların sonuna doğru onu muhteşem bir vizyon bekliyordu. Dar geçidin sonu göründüğünde, Mike uzakta daha dingin bir manzaranın onu beklediğini gördü. Ayrıca, kanyonun üzerinde muhteşem bir gökkuşağının belirdiğini gördü. O bu sihirli toprakların gittikçe berraklaşan mavi gökyüzünde pırıl pırıl parlıyordu; bu da kanyonun sona erdiğini işaret ediyor ve yolculuğun bitişini simgeliyordu. Mike gökkuşağının ihtişamıyla büyülenmiş bir halde ilerledi.

Sonra bu gökkuşağını neyin yarattığını anladı. Altı muhteşem arkadaşı onun karşısında, gökyüzünde renkleriyle pırıl pırıl parlıyordu! Onlar çok muhteşem ve çok gururluydular; hepsi el ele tutuşmuş, Saf Niyetli Michael Thomas olarak adlandırdıkları bu insan için bir kutlama gökkuşağı oluşturuyordu.

Mike, onların altından geçerken her birine renk ismiyle hitap ederek teşekkür etti. İşte, ona haritasını verip yolculuğunun yönünü belirlemesini sağlayan Mavi; ona canavarı yok eden harika armağanları veren Turuncu; ona biyolojiyi açıklayan, ayak parmağına basan ve ilk titreşimsel değişim deneyimini yaşatan komik arkadaşı Yeşil; onu yaşamının dersleriyle karşı karşıya bırakan, onlardaki sorumluluklarını gözler önüne seren ve ona bir anne gibi davranan Eflatun; yemek yemeyi asla beceremeyen ve ona kendi ruh ailesini harika bir biçimde tanıtan Kırmızı; ve sayesinde olağanüstü güçlü ve saf bir kadını izleyerek gerçek sevgiyi öğrendiği ve kaçırdığı sevgi fırsatı için büyük acı çektiği, saflığın özü Beyaz. Mike, bu gökkuşağıyla meleklerin onun zaferini kutladıklarını biliyordu, çünkü sonraki ev sonuncu evdi ve bu topraklarda onlara artık ihtiyacı olmayacaktı. Onun eğitimi neredeyse bitmişti. O, derslerini öğrenmiş, büyük bir sınavdan geçmiş ve canavarı tek başına yenmişti. Mike, onların kendisiyle vedalaştıklarını biliyordu.

"Sizleri saygıyla selamlıyorum, dostlarım!" diye seslendi onlara. Ve bu muhteşem renklerin yavaş yavaş gözden kaybolup, yerlerini masmavi bir gökyüzüne bırakışlarını izledi.

***

Mike, sonraki ev görünene kadar çok fazla yol gitmek zorunda kalmadı, ama bu ev öncekilerden farklıydı. O bir kır evi değil, muazzam bir malikâneydi! Mike ona yaklaştığında, evin sadece boyutlarının değil, renginin de olağandışı olduğunu fark etti. İlk önce onun kahverengi olduğunu sanmış, ama biraz yaklaşınca evin gerçek rengini görmüştü; bu altın renkli bir evdi!

Eve gittikçe daha çok yaklaşırken, Mike'ın evin büyüklüğüyle ilgili algısı değişmeye devam ediyordu. Tek katlı büyük bir yapı gibi görünen evin, çok katlı ve muazzam boyutlarda

bir saray olduğu ortaya çıktı. Ve altın olan sadece evin rengi değildi, o gerçekten altından yapılmış gibi görünüyordu!

Çok büyük ve bakımlı bir bahçe evin güzelliğini belirginleştiriyor ve bu bahçeyi çevreleyen birçok gösterişli fıskiyeden ve küçük dereden akan sular hoş bir şekilde çağıldıyordu. Her yer, hayal edilebilecek her türde ve göz kamaştırıcı renk grupları halinde düzenlenmiş harika çiçeklerle bezenmişti! Mike bir an için nefesini kesen bir şey daha gördü. Patika yol evin girişinde bitiyordu. Onun nihai hedefi gerçekten de bu evin içinde olmalıydı! Bu sadece bir ev değildi, aynı zamanda bir ana-kapıydı; bu, semavi âleme, cennete açılan kapıydı. Bu, yuvanın kapısıydı!

Mike, patikadan dönüp, altın sarayın kapısına giden kıvrımlı yolda yürürken heyecanlandığını ve hızlı hızlı soluduğunu fark etti. Sonunda, tamamen altından yapılmış olan büyük ve gösterişli kapıya geldi. Bu kapıyı nasıl açacağını düşündü, çünkü o gerçekten de ağır olmalıydı! Eğilip ayakkabılarını çıkardı; onları, onlar için yapılmış olduğu belli olan yere yerleştirip bekledi. Onları bir daha asla görmeyeceğini biliyordu.

Onu karşılamaya hiçbir melek gelmedi.

Mike bu büyük ve ağır kapıyı açmaya çalışıp içeri girmenin uygun olup olmayacağını düşündü, sonra aynı şeyin daha önce, Beyaz'ın evden dışarı çıkamadığı altıncı evde de vuku bulduğunu hatırladı. Kararını verdi ve büyük kapının kolunu çevirdi. Bu kapı pratik bir kullanım için fazla geniş ve yüksekti, ama Mike onun kolayca ve kendiliğinden açıldığını hissetti!

O, içeriye girdi ve büyük bir şaşkınlıkla durdu. Her şey altındandı! Duvarlar, sütunlar ve yerler. Her yerde muhteşem bir dekor vardı! Bu nefes kesici bir güzellikti! Ve yine çiçek kokuları! Burnuna yüzlerce leylağın kokusu geldi ve onu harika bir sevgi hissiyle doldurdu. Burası gerçekten kutsal bir yerdi.

Sonra, Mike birden durumdaki espriyi fark etti. Bu harika diyardaki diğer evler dışarıdan küçük, içeriden kocaman görünürken, bu ev dışarıdan muazzam görünüyordu, ama içi, muhteşem olmasına rağmen, sınırlı bir alana sahipti. Burada diğer evlerdeki gibi art arda odalardan oluşan bir labirent yoktu. Burada tüm kapılar ve koridorlar tek bir yere açılıyordu. Hangi yöne dönüleceğiyle ilgili seçenekler yoktu, gidilecek tek bir yön vardı. Evin içinden geçen yol basitti. O zarif, ihtişamlı ve güzel bir yoldu, ama basitti. Yan odalar ya da Mike'ın içinde kalacağı odalar yoktu. Hiçbir şey diğer evlerdekine benzemiyordu. Buraya başka bir his de hâkimdi. Mike, koridor boyunca yavaş yavaş ilerlerken, bir yandan da bu hissin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Evet. Hatırlamıştı. Bu büyük bir ibadethaneye girdiğinde hissettiği duyguydu. İçinde bu yere karşı büyük bir saygı hissetti. Bu yer, kutsal bir tapınakmış gibi, bir görkeme sahipti.

Mike neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Hâlâ karşısına bir melek çıkmamıştı. İlk kez bir eve karşılanmadan girmişti. Yaşadığı büyük savaş ve heyecanlardan sonra aç olmalıydı, ama değildi. Sadece çok heyecanlıydı.

En sonunda, bir biçimde farklı görünen bir kapının önüne geldi. Kapının üzerinde oraya hakkedilmiş bir isim vardı. Bu yazı, Haritalar Evi'ndeki etiketlerin üzerinde görmüş olduğu aynı garip, Arapça'ya benzer yazıydı; sonra onu Eflatun'un gösterdiği tabloda da görmüştü. Bu yazının altın meleğin ismi olması gerektiğini biliyordu; peki, bu melek neredeydi? Kapıyı açtı ve içeri girdi.

Michael Thomas gördüklerini asla unutamayacaktı. O, görkemli bir güzelliğe sahip büyük bir salona girmişti. Bu büyük bir ibadet salonuydu ya da öyle görünüyordu. Bu, duvarlarda incelikle işlenmiş vitraylı pencerelerin sıralandığı bir katedral

gibiydi. Dışarıdaki ışık, bu çok-renkli camlardan içeriye, geniş altın zemine, dalgalanan gökkuşakları olarak yansıyordu. Mike yukarıya baktığında, altından, sonsuz bir alan gördü. Salonun duvarları daire biçimindeydi ve Mike girdiği kapının, bu dairenin tek girişi olduğunu görebiliyordu. Salonun içinde, yumuşak bir biçimde dönen ve her şeyin taze olduğu sabah erken saatlerde bir havuzda olma hissi veren bir sis vardı. Bu sis ışıkla göz kamaştırıcı bir biçimde etkileşiyordu. Bu sis gökkuşağımsı ışık havuzlarının içinde döndüğü her seferinde, parlak renklerden oluşan bir ışık sise karışıyor ve her yeri renk tayfında bulunan bütün tonlara boyayarak, nemli havayı ince bir gökkuşağına dönüştürüyordu. Mike, bir süredir nefesini tutmakta olduğunu fark etti ve kendisini nefes almaya zorladı.

O, yavaş yavaş, tüm bu ışığın, dekorun ve mimarinin odağının aslında oval tapınağın merkezini onurlandırmaya adanmış olduğunu fark etti. Bu büyük oval tapınağın kenarlarında büyük merdivenler vardı, ancak onlar sadece salonun merkezine yüksekten bakan ve oraya odaklanan balkonlara çıkıyordu. Mike, salona dikkatle baktı. Bu büyük dairenin merkezi altın sisle doluydu, ama orada bir şey daha VARDI. Mike, yolculuğunun sonuna yaklaşmakta olduğunu kesin olarak anlayarak, ilerlemeye başladı.

O, altın sisin olduğu alanın merkezine doğru ilerlerken, tapınağın ilk başta düşündüğünden çok daha geniş olduğunu fark etti. Tüm bu altın rengi ve göz aldatıcı tasarım insanın mesafe algısını yanıltan bir etki yapıyordu. Mike, merkeze doğru yürüdü ve bunun normalde sürmesi gerektiğinden daha uzun sürdüğünü fark etti. En sonunda, odak noktasının birkaç adım uzağında durdu. Orada ne vardı? Sis perdesinin içinde somut bir şey vardı. Yoksa bu başka bir yapı mıydı?

Mike, neredeyse merkeze gelmişti ki, şaşırtıcı bir enerji

akımıyla çarpıştı. Birden diz çöktü! Üzerine, onu diz çökmeye zorlayan bir güçle, olağanüstü bir kutsallık hissi inmişti. Nefesi kesilmişti ve dile getirilmemiş kutsal bir protokolü bozmaktan çekinircesine, gözlerini aşağıya indirmişti. Bedeni, sadece Tanrı'nın mevcudiyetinden kaynaklanabilecek inanılmaz bir titreşimle titremeye başlamıştı. Bu o idi! O, semavi âleme, belki de yuvaya açılan son kapıya yaklaşmaktaydı. Belki de artık bir melekle karşılaşmayacaktı. Ancak, diğer melekler ona içlerinde en yüce olanla karşılaşacağını söylemişlerdi. Mike, orada huşu verici bir mevcudiyetin, Tanrı'nın kutsanmış ve mucizevi mevcudiyetinin bulunduğunu hissetti! Artık nefes almakta güçlük çekiyordu.

Sonra gözlerini yerden kaldırdı ve sisin açılmaya başladığını gördü. Dizlerinin üzerinde kaldı, ama neler olduğunu izlemek için daha dik oturdu. Sis açıldıkça, büyük, altından, blok şeklinde bir yapı meydana çıktı. Sis daha da açıldığında, Mike bu bloğun üzerinde oyma basamaklar bulunduğunu gördü. Bu merdiven yukarı doğru çıkıyordu. Acaba yuvanın kapısı bu merdivenin tepesinde miydi? Enerji iyice yoğunlaşmaktaydı ve Mike orada bulunmaya layık olmadığını hissediyordu. Bir insanın yerini bildiği zamanlar vardır ve o neler geçirmiş olursa olsun, karşısındaki şeyin kutsallığına ve ihtişamına uygun değildi. O, semavi âlemin, cennetin kapısındaydı ve kendisini oyuncak bir bebek gibi hissediyordu. Ruh'un gücü ve Tanrı'nın ihtişamı karşısında kımıldayamaz hale geldiğini hissediyordu. Sadece birkaç adım ileride, hayal edebileceği her şeyden çok daha güçlü olan bir şeyin bulunduğunu biliyordu. Bu şey o kadar güçlü bir sevgiye ve o kadar muhteşem bir güzelliğe sahipti ki adeta yaradılışın kendisini temsil ediyordu!

Mike, nefes almakta zorlandığını hissediyordu, ama yine de başını yukarıda tutmaya devam etti. Onu görmeliydi. Şim-

di, tüm melekler içinde en yücesi olduğu söylenen o varlıkla karşılaşacağını biliyordu. O gerçekten de en yüce varlık olmalıydı. Başka hangi muhteşem meleksi yaratık bu enerjiyi yaratabilirdi ki? Mike, titreşimin yoğunluğuna, bu varlıkla karşılaşabilecek kadar uzun süre dayanabileceğini umdu. Birazdan semavi bir çok-boyutlu ışık patlamasının içinde buharlaşacak olsa bile, onu görmeliydi! Musevi tarihinde, (içinde on emrin yazılı olduğu taş tabletlerin bulunduğu) Ahit Sandığı'na dokunanların başlarına gelenle ilgili öyküleri hatırladı. Onlar, Tanrı'ya dokundukları için buharlaşıp yok olmuşlardı. Mike, eğer bu anın enerjisi daha fazla artarsa, aynı şeyin kendisinin başına da gelebileceğini hissetti. Hücreleri patlayacakmış gibi geliyordu ona. Hepsi, aynı anda bir kutlama yapmaya çalışıyordu! Mike, içinde bir genişleme hissediyordu. Korkmaya başlamıştı, ama ölmekten değil, bu son olağanüstü eve ait varlığı görememekten korkuyordu. Bu arada sis kalkmaya devam ediyordu.

Üzerinde oyma basamaklar bulunan süslü altın blok net bir biçimde görülüyordu artık. Bu sadece bir blok değildi; bu bir tahttı! Çok gösterişli, şahane bir biçimde yapılmış, saf altından olan bu taht kendi kutsallığıyla parlıyor gibi görünüyordu. Melek onun üzerinde oturuyor olmalıydı. *O kim olabilirdi?*

Mike birden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı! Biyolojisi, bu kutsal enerjinin büyüklüğüyle, içinde patlamalara yol açmaktaydı ve o şükran ve sevgi dalgalarının kalbinden aktığını hissetti. Duygularına bir türlü hâkim olamıyordu. Üzerindeki enerji yoğundu ve beklediği altın varlığın o sırada merdivenden aşağıya inmekte olduğunu biliyordu. En büyük melek, tahtın tepesini gizleyen altın sisin içinden ortaya çıkmak üzereydi. Mike, yuvaya açılan kapının koruyucusuyla, hep karşılaşmak istediği, her şeyi bilen o varlıkla karşılaşmak üzereydi!

Mike, perişan bir haldeydi. Böyle görülmek istemiyordu. O güçlü olmak istiyordu, ama ayağa bile kalkamıyordu. O, altın meleğin, sınavları geçtiğini ve canavarı yendiğini bilmesini istiyor, ama konuşamıyordu. Kendisini bir çocuk gibi hissediyor ve duygularını kontrol edemiyordu. Göğsü şükran ve onurla -ve rahat nefes alamadığı için- kabarıyordu. Başı da ağrımaya başlamıştı. *Böyle bir gücü taşıyarak yaklaşmakta olan kimdi? Evren'de hangi varlık Tanrı kuvvetini bu kadar etkileyici bir biçimde temsil ediyordu?*

"Korkma, Saf Niyetli Michael Thomas. Sen bekleniyordun" dedi, merdivenden aşağıya indikçe gövdesi belirsiz bir biçimde görünen büyük melek. Bu ses tanıdıktı! O kimdi?

Bu ses, en yüksek derecede bir kutsallık taşımasına rağmen, dingin ve huzur dolu bir sesti. Yaklaşmakta olan varlık belki de en yüce melekti, ancak karşılaşma sakin ve mütevazı bir biçimde, güvence verici bir sözle başlamıştı. Bu mesaja rağmen, Mike karşılık veremedi. Hâlâ konuşamayacak kadar etkilenmiş durumdaydı ve içinde bulunduğu duygusal halden kurtulamıyordu. Kendisine hitap eden altın sevgi üstadını, kalbi bedeninden fırlamasın diye eliyle göğsünü tutarak beklemeye devam etti. O, bayılarak bu karşılaşmayı kaçırmak istemiyordu. Görüşü bulanıklaşmaya başlamıştı.

Muhteşem melek, parlayan altın basamaklardan süzülerek indi ve dizlerinin üzerine çökmüş titremekte olan Michael Thomas'a yavaş yavaş yaklaştı. O vecit hali içinde bile, Michael onlara ihtiyaç duymayan bir varlık için bir merdivenin bulunmasındaki çelişkiyi düşündü.

Mike, ilk önce parıldayan büyük gövdeyi gördü; altın meleğin başı yukarıda, altın sisin içinde kalıyordu. Melek durdu, ama yüzü hâlâ görünmüyordu. Mike, onun devasa olduğunu, karşılaştığı tüm meleklerden daha büyük olduğunu fark etti.

Onun giysilerinin altın rengi o kadar parlaktı ki, kat yerleri elektrikli gibi görünüyordu. Mike, şimdi onun kanatlarının alt kısmını görebiliyordu. O, kanatların olacağını biliyordu! Onlar binlerce kelebeğin kanat çırpışı gibi titreşiyor, ama hiç ses çıkarmıyorlardı. Mike, meleğin henüz göremediği başının çevresinde muhteşem bir halenin olacağından emindi; bu büyük varlıktan çevreye böyle kutsal bir his yayılıyordu.

Mike bu enerjiye alışmaya başlamamıştı, ama melek orada durduğunda kendisine bir şeylerin olmakta olduğunu fark etti. Ona bir armağan veriliyor ve o bunu hissediyordu. Çevresinde, onu saran ve içinde huzur hissi yaratan, yumuşak beyaz bir ışık baloncuğu oluşuyordu. Rahatlayarak bir iç geçirdi. Bu tanrısal enerjiye daha fazla dayanamayacağını biliyordu! Yavaş yavaş normal biçimde nefes almaya başladı. Karşı konulmaz bir sevginin oluşturduğu duygu dalgası, bir huzur dalgasına dönüşüyor ve o yavaş yavaş normal insan dengesine tekrar kavuşuyordu. Aradan on dakika geçti ve bu arada melek hiç hareket etmedi. Mike gittikçe güçleniyordu ve meleğin onun için bu ışık baloncuğu tarafından korunan ve titreşiminin kendi tanrısal titreşimine dayanabileceği bir yer yarattığını biliyordu. En sonunda konuştu, ama ayağa kalkmadı.

"Teşekkür ederim, büyük altın melek." Ardından derin bir nefes aldı. "Korkmuyorum."

"Ne hissettiğini biliyorum, Michael, sen gerçekten korkmuyorsun." Melek hâlâ hareket etmiyordu. Mike bu sesi tanımaya çalışıyordu. O, Beyaz'ın sahip olduğu aynı huzurlu enerjiye sahipti ve kendisini ruhen rahatlatıyordu. Ses güçlüydü, çevrelerindeki tüm alanı dolduruyordu, ama aynı zamanda dingindi. Mike bu sesi daha önce duymuş olduğunu biliyordu, ama nerede duymuştu? Onu bu harika diyarda nerede duymuş olabilirdi? Mike, tekrar konuşabileceğini anladığında konuştu.

"Sizi tanıyor muyum, büyük kutsal varlık?" diye yumuşak bir sesle ve büyük bir saygıyla sordu.

"Ah, evet" dedi, yüzü hâlâ görünmeyen dev melek. "Biz birbirimizi iyi tanıyoruz." Mike yanıtı anlamadı, ama bu konunun üstüne gitmedi. Durumda yoğun bir protokol ve seremoni duygusu vardı. Bu enerjide oturup kendisine söylenenleri dinlemesi daha iyi olacaktı ve o aralarındaki titreşim farkına saygı duyuyordu. O anda melek tekrar konuşmaya başladı.

"Bu evde geçireceğimiz tüm zaman, Michael, birkaç dakikayı geçmeyecek. Bu zaman ifşaat ve büyük bir amaçla dolu olacak. Aramızdaki titreşim farkı o kadar büyük ki bu buluşmayı fazla sürdüremeyiz, ama bu süre de yeterli olacak."

Ne için yeterli? diye düşündü Mike. Melek sözlerine devam etti ve sesinin muhteşem nağmesi Mike'ın kulaklarında yankılanıp biyolojisi tarafından massedilerek onun ta moleküllerini yumuşattı.

"Saf Niyetli Michael Thomas, Tanrı'yı seviyor musun?"

Mike'ın hücreleri bu soruyla harekete geçmişlerdi. İşte yine aynı soru! Durumu anlamasıyla, omurgası boyunca bir ürperti hissetti. O, bu soruyu sorması gereken son meleğin Beyaz olduğunu sanmıştı, ama yanılmıştı! İşte aynı soru yine soruluyordu. *Tamamdı artık!* Hücrelerinin hepsi yine aynı anda konuşmaya çalışıyorlardı. *Ona EVET de!* diye yalvarıyorlardı. Belki altın varlığa vereceği yanıt yuvanın kapısından geçmesi için gerekli pasaport olacaktı. Bu soru ona son kez soruluyordu ve bu en önemlisiydi. Mike bunun çok derin bir an olmasını istiyordu. Durakladı, ama etkileyici bir yanıt bulamadı. Zihninde, böyle bir yerde, böyle tanrısal bir varlığın karşısında bulunmaktan ötürü hissettiği onurdan başka hiçbir şey yoktu.

"Evet, seviyorum." Sesinde dürüstlük ve saflık vardı. Bu ses hiç titremeden çıkmıştı.

"Ve Saf Niyetli Michael Thomas" dedi, dans eden sisin içindeki görünmeyen baştan gelen harika ses. "Tanrı'nın yüzünü görmek istiyor musun? Sevdiğini açıkça söylediğin varlığı görmek istiyor musun?" Michael, bu kutsal sözlerin önerdiği olasılık karşısında donup kalmıştı. *Bu ne anlama geliyordu? O nasıl bir ifşaatla karşılaşacaktı? Bu konuşma nereye gidiyordu?* Bir kez daha hücreleri Mike'dan evet demesini istediler. O, otomatik olarak ve basit bir biçimde yanıtladı.

"Evet, istiyorum." Sesi bu kez titredi ve o meleğin de bunu duymuş olduğunu biliyordu.

"O halde, Saf Niyetli Michael Thomas" dedi melek, merdivenden inmeye başlarken, "bize sevdiğini -sekiz kez- söylediğin Tanrı'nın yüzüne bak."

Tüm varlıkların en kutsalı, ışıltılı ihtişamıyla Michael Thomas'a yaklaştı. O, yoğun altın sisten çıkmaya ve altın merdivenden, Mike'ın bulunduğu yere doğru inmeye başladığında, Mike koruyucu bir baloncuk içinde olmasına rağmen, enerji düzeyinin yükselmeye başladığını hissetti. Bu varlık o kadar büyüktü ki, aşağıya inerken, sisin bir kısmı da onunla birlikte aşağıya iniyordu. O, en sonunda Mike'ın önünde durduğunda, yüzünün çevresindeki sis hâlâ yavaş yavaş açılıyordu.

"Ayağa kalk, Michael. Bunun için ayakta olman gerekiyor."

Michael, çok derin ve önemli bir şeyin gelmekte olduğunu biliyordu. Titreyen bacaklarının üzerinde yavaş yavaş doğruldu ve açılan sise, orada meleğin yüzünü görmek için tüm dikkatiyle baktı. Sonunda, bu yüz meydana çıktı ve Saf Niyetli Michael Thomas -yaptığı bu yolculukta hemen hemen her şeyle karşılaşmış, canavarla yüzleşip onu yenmiş ve bu ruhanî diyardaki yolculuğunu diğer herkesten daha iyi yapmış olan bu insan- gördüğü yüz karşısında adeta donup kaldı. Yaşlı gözleri şaşkınlıkla doldu. O, ne gördüğünü ve bunun ne anlama

gelebileceğini kestirmeye çalışırken, mantıksal ve ruhsal zihninin anlayışı bocaladı. Duyguları adeta askıya alınmıştı, gözlerinin birden ona gösterdiği bilgiyi işlemden geçiremiyordu. Bacaklarının takati kesilmeye başlamıştı ve o bu kutsal altın salonda ikinci kez istemeden dizlerinin üzerine çöktü.

Büyük altın tahtın basamaklarından inen büyük ruhanî varlığın yüzü Michael Thomas'ın yüzüydü! Burada bir göz aldanması yoktu. Bu yüz bu meleğe aitti. O, meleğin KENDİSİYDİ. Bu melek, Michael'dı!

"Tanrı'yı seviyorsan, beni de seviyorsun demektir." Altın varlık, Mike'ın kendisini dinlemediğini biliyordu. Mike'ın kafası hâlâ karışıktı. Karşı koyulmaz bir şok her hücresini doldurmuştu ve o hâlâ olanları anlamaya çalışıyordu. *Bu ne anlama geliyordu? O gerçek miydi?* Melek, sözlerine devam etti. "Başka bir armağan zamanı, Michael." Meleğin, sesi hâlâ sakinleştirici ve güven vericiydi ve Mike'ın varlığına huzur ve anlayış aktarıyordu. "Sen benim açıklamamı dinlerken, Michael, sana anlayış ve ayırt-etme armağanı veriyorum."

Mike'ın zihni berraklaşmaya başladı. O, meleğin, olanları anlaması için kendisine direkt yardımda bulunduğunu fark etti. Bu kez bu yardım, onun zihnini insanî eğilim ve önyargıdan arındırmak içindi. Melek, tekrar konuştu.

"Her insanın içinde kendisinin insandan başka bir şey olduğuna inanmasını engellemek için tüm mantığıyla savaşan bir şey vardır, Michael." Melek gülümsedi ve Mike bir kez daha kendisini aynada, kendi kendisine gülümserken görür gibi oldu. Onun meleğin söylediklerini duyması gerekiyordu ve şimdi zihni buna izin verecek biçimde açılıyordu. Melek, devam etti.

"BEN senin yüksek benliğinim Michael; Tanrı'nın -sen Dünya'da yaşarken senin içinde bulunan- parçasıyım. Bu senin hedefine doğru devam etmeden önce alacağın son ifşaat ve

derstir. Bu özümsemen gereken son bilgidir. Bu tüm insanlık için en yüksek ve en önemli gerçektir, ama aynı zamanda en iyi saklanan ve kabullenilmesi en zor olan gerçektir."

Meleği dinlemek büyüleyiciydi, ama Mike şimdi ona bakmanın çok dikkat dağıtıcı olduğunu görüyordu, çünkü o kendi yüzüne sahipti! Yine de meleğin verdiği bilgi Mike'ın çok ilgisini çekmişti ve onun ne anlama geldiğin öğrenmek istiyordu. O ilerlemek zorundaydı. Daha çok şey bilmek zorundaydı. Melek, hafifçe hareket edip bir kenara doğru süzülünce, az önce üzerinde durduğu oyma merdivenin üst kısmı biraz daha ortaya çıktı. O, konuşmaya devam etti.

"Bu altın ev, 'Kendi Değerini Bilme Evi'dir, Michael. Aydınlanma yolculuğunda hiçbir şey seni onu hak etmediğin hissinden daha çabuk durduramaz. Bu yüzden, biz senin gerçekte kim olduğunu sana ifşa etmeyi seçiyoruz. Sen benim parçamsın, Michael. Biz, tüm insanların olduğu gibi, en yüksek düzeyde bir meleğiz. Biz, Dünya'ya gidip, insan yaşamının zorluklarından geçmeyi ve yolculuğumuzun dersleri ve deneyimiyle bu gezegenin titreşimini yükseltmeyi seçenleriz. Biz tüm insanlık için olduğu kadar, Evren için de bir fark yaratabilenleriz. İnan bana, Michael, senin Dünya'da yaptın şey başka yerlerde büyük değişiklikler yaratmıştır."

"Ama ben Dünya'da kalmadım ki!" dedi Mike; bu açıklama karşısında yine vaktinden önce pes etmiş olduğunu düşünmüştü. "Ve ben hiçbir şey öğrenmedim!"

"Bu önemli değil, Michael" dedi melek. "Önemli olan bu yolculuğu yapma niyetin ve bu kadar çok saygı duyulan fedakârlığa katılmak için yaptığın ilk (doğmadan önceki) anlaşmadır. Sadece gezegende bulunman bile saygıdeğer ve doğru bir durumdur. Sen bunu anlamadın mı? Sen müsrif oğul öyküsünü hiç duydun mu? O her kültürde anlatılan bir öyküdür."

Mike bu öyküyü biliyordu, ama onunla bu durum arasında bir bağlantı kurmamıştı. O, bu öyküdeki oğlun, ailesinin tutmuş olduğu yola saygı göstermemiş olduğu halde yine de babası tarafından sevildiğini ve iyi karşılandığını hatırlıyordu. Melek, açıklamasına devam etti:

"Michael, diğer melekler seni çok sevdiler! Böyle bir şeyi hak etmek için ne yaptığını merak etmedin mi? Şimdi biliyorsun. Biz -sen ve ben- seçkin bir grubuz. Biz, Dünya'ya gelmeyi, daha düşük bir biyoloji içinde yaşamayı ve bu gerçeğin bizden saklanmasını seçmiş olan, o çok sevilen ve saygı duyulan varlıklar arasında yer alıyoruz. Asıl SEN Tanrı'nın Dünya'da daha büyük bir amaç uğruna derste bulunan bir parçasıdır ve şimdi o parçayı karşında görmektesin."

Michael, bu duydukları karşısında huşu içinde kalmıştı. Geçirdiği son birkaç haftayı düşündü. Eflatun'un evinde ailesi ve kontratları hakkında öğrendiklerini hayret verici bulmuştu. Kırmızı'nın evinde kendisine ifşa edilen ailesi de çok şaşırtıcıydı! Ama şimdi, kendisinin, insan Michael Thomas'ın, aslında en yüksek meleklerden biri olduğu ifşaatı -ve bunun diğer insanlar için de geçerli olması? *O gerçekten bu kadar yüce olabilir miydi?*

"Evet, öylesin, Michael. Evet, BİZ öyleyiz! Artık Dünya'ya gelmeyi hak etmiş olduğunu anlayıp idrak etme vaktin geldi. Dünya'ya gelmeyi sen plânladın ve bunun için kuyruğa girdin! Yaptıklarından ötürü varlıklar sana büyük bir saygı duyuyorlar ve sen artık sonraki aşamaya geçmeyi hak ediyorsun. Sen, yolculuğun boyunca Tanrı'yı sevdiğini birçok kez açıkça söyledin; EĞER ÖYLEYSE, DOLAYISIYLA KENDİNİ DE SEVMEK ZORUNDASIN! Bunun üzerinde düşün, Michael, çünkü onun gerçeği senin perspektifini ve bir insan olma amacının ta özünü değiştirmelidir."

Melek ona sükûnet ve ayırt etme armağanı verdiğinden, Mike şimdi bu bilgiyi çok daha dikkatle dinleyebiliyordu. Bu gerçekten de sindirilmesi zor bir bilgiydi. Melek konuşmaya devam etti.

"Şimdi son adım, bu partnerliği benimsemendir; eğer Dünya'da kalmış olsaydın yine aynı şeyi yapman gerekecekti. Bil ki bu gerçeğin ta kendisidir! İnsanlığının değerliliğini ve tanrısallığını hisset! Senin aslında semavi âlemin kutsal bir varlığı olduğunu bil. Buraya ait ve ölümsüz olduğun gerçeğini hisset! Bunun sana verdiği altın nişana sahip çık!"

Mike birden Beyaz'ın kendisine Mary'nin hastanedeki vizyonunu gösterdiği zaman söylediği bir sözü hatırladı. Beyaz ona, şimdiye kadar bir anlam veremediği bir şey söylemişti. O, Mary'nin *altın meleği kabul ettiğini* söylemişti!

"Mary, seni biliyor muydu?" diye sordu.

"Mary kendi yüksek benliğini biliyordu, Michael. Senin onu gözlemlediğin tüm o zaman boyunca o kendi yüksek benliğiyle partnerlik yapıyordu. Senin hissettiğin buydu. O, kendisinin kim olduğunu biliyordu. Altın salonu ve altın tahtı biliyordu. Kutsal olduğunu ve Dünya'da olmayı hak ettiğini biliyordu. O kendi kutsallığını *sahiplenmişti*."

Michael, kendisiyle hiç tanışmadığı halde ona bu kadar çok şey göstermiş olan bu küçük kadına bir kez daha hayran olmuştu.

"Ah, o seni tanıyor, Michael" dedi altın melek.

"Tanıyor mu? Nasıl?"

"Tıpkı hepimizin birbirimizi tanıdığımız gibi" diye yanıtladı melek. "O, o gün babasına verdiği armağanın başkalarının üzerinde çok derin etkiler yaptığının farkındaydı. Sezgisi ona böyle söylüyordu. O, izlendiğini bile biliyordu. O da, senin gibi, tüm armağanları, aletleri, haritayı ve ayrıca sana verdi-

ğim tanrısal ayırt-etme armağanını içinde taşıyordu. Dünya' da aydınlanmış bir insan işte böyle bir güce sahiptir."

"Vay canına." Mike çok şey öğreniyordu ve Mary'ye duyduğu saygı şimdi daha da artmıştı. Mary biliyordu! *Sezgisi ona, eyleminin izlendiğini ve bana yardımcı olduğunu söylemişti.*

"Az sonra bir sınavdan geçeceksin, Michael Thomas." Melek sadede geliyordu. Michael bir tür sınavın olmak zorunda olduğunu biliyordu. *Peki, o ne sınavı olacaktı? Onun yüzüne ve ruhuna sahip bu varlık, insan Michael Thomas'ın kendi değerini gerçekten kabul edip etmediğini nasıl bilecekti?*

"Bunun tek bir yolu var." Melek kenara doğru süzüldü. "Korkma, Michael, ama şimdi sana az önce verdiğim armağanı, yani titreşimsel korumayı kaldırmak zorundayım. Sen gerçeği ya özümsedin ya da özümsemedin. Bu sınav sana zor görünmeyebilir, ama saf olmadıkça ve bu partnerliği kabullenmedikçe, bu sınavdan geçmen imkânsızdır."

"Kabullendim" dedi Mike, biraz endişelenerek. *Bu altın varlık ne yapacaktı?* Etrafındaki beyaz baloncuk kaybolmaya başlamıştı ve o bir kez daha çevresindeki kutsal Tanrı kuvvetinin titreşiminin saldırısına uğradığını hissetti. Tüm o sevgiyi, milyonlarca varlığın tüm o amaç ve odak enerjisini tekrar hissetti. Ancak, bu kez yeni bir şey de hissediyordu. O, kendisine tüm bunların bir parçası olduğunu hissettiren hafif bir karıncalanma da hissediyordu. *Sınav bu olabilir miydi?*

"Onu hissediyorum!" diye bağırdı. O, sınavın bu olmasını umuyordu. Bu sınav, her ne ise, şimdi bitmiş miydi? Nerede o şans… Altın melek ona yaklaştı.

"Saf Niyetli Michael Thomas, üçüncü basamağa otur." Mike yine güçlükle nefes almaya başlamıştı. Hücreleri bu kadar yüksek bir titreşimin içinde olmayı anlayamıyorlardı. Mike, altın meleğin orada olmasına aldırmadan, bedenine yüksek

sesle hitap etti. O, biyolojisi üzerinde hemen şimdi kontrol kurmak zorundaydı!

"BİZ iyiyiz" dedi hücrelerine. "Korkuyla tepki göstermeyin! BİZ bunu hak ediyoruz. BİZ buna değeriz!" Mike bağırıyordu ve bunun farkındaydı. Yeşil'in kendisine öğrettiklerini otomatik olarak uyguluyor ve bunun sonuçlarını hemen alıyordu. Altın tahtın üçüncü basamağına oturdu ve sakinleşmeye başladı. Sonra, altın meleğin onu dikkatle izlediğini fark etti. Ve o altın yüzde kocaman bir gülümseme gördü!

"Sen ne yapacağını gerçekten biliyorsun, benim insan karşılığım. Bunlar benim sana söyleyemeyeceğim şeyler, ama sen onları diğerlerinden iyi öğrenmişsin. Şimdi, sana vermek zorunda olduğum şeyi de tam olarak özümseyip özümsemediğini görelim."

Sonra olan şey, Michael Thomas'ı az önce meleğin yüzünü gördüğünde olduğundan daha fazla şoke etti. Birkaç dakika önce Tanrı kuvvetinin somut örneğini temsil eden büyük altın varlık, Michael'ın önünde diz çökmeye başladı. Muhteşem altın kanatlar, yere doğru eğilen meleğin devinimleriyle açılan altın bir pelerin gibi, asil bir biçimde açılıp yayıldılar.

Mike'ın bedeni gerçekten kuvvetli bir tepki göstermiş, ama bu kez onu az önceki gibi güçsüz bırakmamıştı. Bunun yerine, Mike meleğin ne yapacağını merakla izlerken, bedeni onu bir sevgi dalgasıyla kaplamıştı.

Büyük melek, diz çökerken, altın bir kap tezahür ettirdi ve onu seremonik bir biçimde önünde tuttu. Mike'ın gözlerine baktı ve ona sevgiyle hitap etti.

"Bu kabın içinde, SENİN için duyduğum sevincin mecazî gözyaşları var, Michael Thomas. Ben, bununla ayaklarını yıkamak ve kutsamak istiyorum, çünkü sen bu onura layıksın."

Hayır, olamaz! Bu tanrısal varlık bana gerçekten doku-

nacak! Mike sınavı şimdi anlamıştı. Bu altın varlığın dokunuşu onun hücrelerinin değerlilik meselesini gerçekten anlayıp anlamadığını ve bedeninin, kutsal soyunun gerçekten farkında olup olmadığını belirleyecekti. Bu sınavda hile yapmanın bir yolu yoktu. Melek, Michael'ın sol ayağına dokunmadan önce durdu ve onun zihnindeki soruları yanıtladı.

"Bu bir titreşimsel değişim sınavı değil, Michael. Çünkü sen ve ben, en sonunda tekrar birleşene kadar asla aynı titreşimde olmayacağız. Bu, senin bir insan olarak inancının sınavıdır. BİZ, BİZİM Tanrı olarak, insan olmayı hak ettiğimiz gerçeğini *sahiplenmeliyiz.* Bu sınav, senin ayaklarının bizzat Ruh tarafından yıkanmasına layık olduğunu gerçekten anlayıp anlamadığını ve Tanrı'ya duyduğun sevginin kendine duyduğun sevgiye yansıyıp yansımadığını sınayacaktır."

Mike rahatladı. Bu konuda ne düşündüğünü biliyordu ve büyük meleğin aktardığı bu düşünceyi ve dersi zaten kabullenmişti. Birden, bu sınavın bunu meleğe de ifşa edeceğini fark etti. O hazırdı. Orada, yücelerin en yücesinin karşısında oturuyordu. Melek iri cüssesine rağmen, Mike'ın göz hizasının altında olacak şekilde durmaktaydı. Bu protokol Mike'ı etkilemişti ve o bu durum karşısında duygularının yükseldiğini hissetti.

Asil varlık, onun ayağını yumuşak bir biçimde tuttu ve o anda inanılmaz bir karıncalanma hissi Michael'ın bedenine, kalbine ve kafasına dek yayıldı. O, şefkatle dolup taşmaya ve gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Melek onun ayağını nazikçe yıkarken, o hiçbir şey söylemedi. Sonsuz bir sevgiyle sevildiğini hissetti. O, gözden kaybolmadı. Bir enerji parlamasıyla yok olmadı. Melek ile aralarındaki titreşimsel enerjinin baskısını hissetmesine ve onunla ancak başa çıkıyor olmasına rağmen, bu davranışa layık olduğunun farkındaydı. Yine de ses-

siz kaldı, çünkü sevginin sessiz olduğunu biliyordu. Saf sevginin bir gündeminin olmadığını, böylece bu muhteşem altın varlığın ondan karşılık olarak bir şey istemeyeceğini biliyordu. Sevginin övünmediğini ve birden bir alay meleğin cennetten çıkıp bu meleğe katılmayacağını biliyordu. Bu kişisel bir şeydi ve melek sessizce ondan bu onuru kabullenmesini ve sadece OLMASINI istiyordu. Michael Thomas tarife sığmaz hisler içindeydi. Gözlerinden büyük sevinç ve şükran yaşları akmaya devam etti, ama o bundan utanmadı. Meleğin, bunun -garip görünse de- bir insanın teşekkür etme biçimi olduğunu anladığını biliyordu. Nihayet, melek tekrar konuştu. Sesi Michael adına duyduğu gururla doluydu.

"Saf Niyetli Michael Thomas, en büyük sınavlardan biri olan bu büyük sınavı geçtin. Ama şimdi sana daha da büyük bir şeyi göstereceğim. Tüm sınavları geçmiş ve yuvanın kapısından girmeye hazır olmana rağmen, şimdi senin diğer ayağını yıkayacağım. Bunu yapmak benim için bir onurdur ve bu Tanrı'nın sana olan sevgisini simgeler. Burada artık başka bir sınav yok. Benim bundan elde edeceğim bir şey yok. Bunu sadece, seni sevdiğim için yapacağım. Bu anı asla unutma."

Eğer Mike'ın yaşamında daha kutsal bir an olabilseydi, o onu anlayamazdı. Altın melek, büyük ellerinin arasında Mike'ın küçük görünen diğer ayağını da nazikçe yıkarken, yaşlar Mike'ın gözlerinden akmaya ve sevgi, aynı ruh kuvvetinin iki varlığı arasında paylaşılmaya devam etti. Nihayet, bu olay sona erdi. Kap sihirli bir biçimde yok oldu ve melek ayağa kalktı, kanatları yine bedeninin arkasında kusursuz biçimde katlandı.

"Artık ayağa kalkabilirsin, Michael Thomas. Niyetinin gerçekten saf olduğu görüldü ve sen artık yuvaya gitmeye hazırsın!"

Michael ayağa kalktı, çevresine baktı, sonra tekrar meleğe baktı. Melek, sanki aklından geçenleri okumuş gibi, onun elinden tuttu ve ona arkasındaki bir şeyi işaret etti.

"Merdivenlerden yukarı çık, Michael" derken tekrar gülümsedi.

Mike döndü ve yukarıya, havada girdap gibi dönen altın sise baktı. Altın tahtın üzerindeki basamaklar onu büyük bir amaç içeren başka bir bilinmeyen yere çağırıyordu. O, basamakları kendi başına çıkması gerektiğini teyit etmesini istercesine, dönüp meleğe baktı.

"Aradığın kapı orada, Michael. Ve şunu da hatırla: *Her şey her zaman göründüğü gibi değildir.*"

Mike, o noktada bu bildirimin anlamını sormak için durmadı. Bu söz, gittikçe bu yerin mantra'sı haline gelmişti. O, burada daha fazla kalamayacağının farkındaydı. Melek de bunu biliyordu ve yavaşça Michael'ın yanına gitti ve bu kez kocaman kolunu onun omzuna doladı. Yumuşak ve güven verici bir sesle son sözlerini söyledi.

"Ben az önce oradan geldim, Michael. Endişelenme. Şimdi gitmelisin. Hedefe ulaşmak üzeresin. Yakında sana orada katılacağım. Biz asla hoşça kal demeyiz, çünkü biz bir'iz."

Mike artık bu güçlü enerjiden çıkmak zorunda olduğunu biliyordu. Döndü ve hızla basamakları çıkmaya başladı. Şimdi bu merdivenin neden bulunduğunu anlıyordu. O, melek için değil, insan için vardı ve basamaklar tam Mike'ın ayak ölçüsüne uygun aralıklardaydı. Her şey bir anlam ifade etmeye başlamıştı, ama Mike artık daha fazla analiz yapmak istemiyordu. Mezun olmasının zamanı gelmişti! Onun yuva denen o yere girme zamanı gelmişti. Büyük altın tahtın basamaklarından yukarı çıkarken son kez dönüp altın varlığa baktı; Tanrı'nın -kendisi olan- o parçası merdivenin başında ellerini birleştirerek

durmuş ona gülümsüyordu. Melek haklıydı. Burada bir vedalaşma hissi yoktu. O gerçekten de kendisinin bir parçasıydı! Mike, bu son gün içinde kendisinin iki parçasıyla karşılaştığını idrak etmeye başladı. Bunlardan biri sevgisiz, diğeri ise sevgi dolu olan parçasıydı. Bunların arasında bir yerde insan bilinci vardı ve nerede karar kılacağını seçmek ona bağlıydı. *Bu ne harika bir kavramdı!*

Mike döndü ve basamakları çıkmaya başladı. Yoğun sis onun hemen üzerinde bulunan yeri örtüyordu, yukarıya baktığında görebildiği tek şey önündeki on altın basamaktı. Ayağını bastığı yere dikkat ediyordu. Kutsal yolculuğunun zirvesindeyken bu kuleden aşağı düşmek, isteyebileceği en son şeydi. Utandırıcı bir biçimde aşağıya yuvarlanıp, hantallığı yüzünden yüksek benliğinden özür dileme düşüncesine güldü. Bu hafif mizah kendisini biraz daha rahat hissetmesini sağladı.

Mike, bu arada en az iki katlık basamak çıkmış olduğunun farkındaydı ve şimdi karşısına bir tür merdiven sahanlığı çıkmıştı. *Bu ne kadar da görkemli bir taht*, diye düşündü. O gerçekten muazzamdı! Ve kendisine aitti! En sonunda basamakların tepesine ulaşmıştı. Ve düş kırıklığına uğramadı. Orada, çok süslü ve şahane bir biçimde oyulmuş bir altın koltuğun yanında, haftalardır görmeyi beklediği kapı duruyordu. Uzun zamandır hayalini kurduğu şey şimdi karşısında, rahatça erişebileceği yerde bir hayal gibi belirmişti. O, iyi aydınlatılmıştı ve tahtın yanında oradaki diğer asli unsurdu. Etrafında duvar olmadığı için, havada asılı gibi duruyordu. Mike, bu kapının Kendi Değerini Bilme Evi'nin bir parçası olmadığını anladı. O bir ana-kapıydı ve dolayısıyla farklı bir boyutsal niteliğe sahipti. Kapının üzerinde, Mike'ın bazılarını çözemediği birçok yazı vardı, ama o bunların yanı sıra İngilizce yazılmış *YUVA* sözcüğünü de gördü.

Mike bu anı uzun bir zamandır bekliyordu. O birçok şey geçirmiş, çok şey öğrenmiş ve bu ana-kapının diğer tarafında bulunan şeye bir hazırlık olarak kendi hücre yapısını bile değiştirmişti. Oysa şimdi bu olay, az önce yaşadığı ve daha önemli görünen olayın etkisiyle gölgelenmişti. Mike, tüm olup bitenleri ve merdivenin başında durmakta olan olağanüstü güzellikteki altın meleği düşünerek, orada durdu. Birkaç dakika önce üçüncü basamakta olanları düşündü. Gerçekten de, yaşadığı bu son deneyim onun hislerinde nihai bir fark yaratmıştı. Mike, kapının karşısında seremonik bir biçimde durdu.

"Ben bunu hak ediyorum!" dedi güvenle. "Ve yapmak üzere olduğum şeyi yapmama izin verdiği için Evren'e saygılarımı sunuyorum. Bulunmayı istemiş olduğum bu yere tam bir sevgiyle giriyorum."

Michael Thomas, seremonisini bitirmiş olarak, bir kez daha bir insan olarak derin bir nefes aldı ve üzerinde YUVA yazan kapıyı cesaretle açtı.

***

Ve Mike birden kusmaya başladı.

*****

12

Yuvaya Giriş

"**B**aşını sola çevirip tepsiye doğru tut!" diye bağırdı hemşire hastabakıcıya. "Adam kusuyor." Acil servis, genelde her Cuma olduğu gibi, o gece de kalabalıktı. Bu kez dolunay durumu daha da karmaşık hale getirmişti.

"Uyandı mı?" diye sordu, Mike'a acil servise kadar eşlik eden komşusu. Beyaz önlüklü erkek hastabakıcı Mike'ın gözlerine yakından bakmak için eğildi.

"Evet. Kendine geliyor". dedi. "Onunla konuşabildiğinizde, ayağa kalkmasına izin vermeyin. Başını -birkaç dikişi gerektirecek biçimde- kötü bir şekilde çarpmış. Dikişlerin açılmasını istemeyiz."

Hastabakıcı, yarım daire şeklindeki bir boruya tutturulan bir perdeyle ayrılmış bir yer olan bölmeden çıktı.

Mike gözlerini açtı. Nerede bulunduğunu hemen anladı. Yine Dünya'da, tüm bunların başladığı yer olan hastanedeydi. Acil servisi parlak, steril bir ışıkla aydınlatan floresan lambalar gözlerini kamaştırınca gözlerini kapattı. Oda soğuktu ve o bir battaniyeye ihtiyaç duydu. Hastabakıcı sanki onun bu sessiz ricasını duymuş gibi bir battaniye getirdi ve tekrar dışarı çıktı.

"Bir süredir kendinde değildin, dostum" dedi komşu, Mike'ın adını bile bilmediği için biraz utanarak. "Kafana dikiş attılar. Şimdi konuşmaya çalışma." Komşu, Mike'ın göğsüne ürkek bir biçimde hafifçe vurdu ve perdeyle ayrılmış bölmeden çıkarak bekleme salonuna gitti.

Mike yalnız kalmıştı. İçinde bulunduğu durum onu adeta

sersemletmişti. Meğerse tüm yaşadıkları bir rüyaymış! Vizyonda yendiği o çirkin, kötü yaratık tümüyle haklıymış! Meğerse tüm bu süreç boyunca, Dünya'daymış, bir hastanede bilinçsiz bir halde yatıyormuş ve yaşadığı o harika şeylerin hiçbiri gerçek değilmiş.

Mike, bu durum karşısında kendini tekrar kusacak gibi hissetti. O geri dönmüştü. Yuva boş bir hayaldi ve melekler diyarı, tam o canavarın dediği gibi, bir peri masalıydı. Bunların hiçbiri olmamıştı ve o hâlâ hastanedeydi! Görmüş olduğu ya da ona öğretilmiş olan hiçbir şeyin bir aslı ya da geçerliliği yoktu. Gözlerini kapadı ve ölmek istedi.

Gece vardiyasındaki başhemşire bölmeye girdi ve Mike'ın üzerine eğildi. Mike, onun çevredeki dezenfektan kokularını bastıran hafif parfüm kokusunu duyabiliyordu. Hemşire, onun alnındaki bandajı kontrol etti ve ona hafifçe dokundu.

"Bay Thomas, uyanık mısınız?"

"Evet" dedi Mike, bezgin ve morali bozuk bir halde.

"Artık gidebilirsiniz. Başınızdaki kesiği diktik ve gerekli tedaviyi yaptık. Durumunuz iyi. Şimdi gidebilirsiniz." Mike bunda bir gariplik olduğunu düşündü.

"Ya çenem, boynum?"

"Onlarda bir sorun yok, Bay Thomas. Yoksa gözden kaçırdığımız bir sorun mu var?" Hemşire onu endişeyle izlerken Mike çenesini oynattı ve eliyle boynunu yokladı. Her şey yolunda görünüyordu.

"Hayır. Sanırım, o sadece bir rüyaydı." Mike realiteye geri dönmüştü. Kısa bir süre için işini düşündü. "Hemşire, ben ne kadar zamandır buradayım?"

"Yaklaşık üç saattir, Bay Thomas." Hemşire nazikçe gülümsedi.

"Peki ya hesap?" Mike'ın bunu bilmesi gerekiyordu.

"Hastane masrafları apartmanınızın sigorta poliçesi tarafından karşılandı, efendim. Sadece, imzalamanız gereken bazı kâğıtlar var."

"Teşekkür ederim, hemşire." Hemşire bölmeden çıktı ve Mike bir kez daha yalnız kaldı. Bir şey akla yatkın değildi. Bu ona iki ay öncesi gibi gelse de, Mike hırsızla boğuşurken boynunun kırıldığını çok canlı bir biçimde hatırlıyordu. Bu yaralanma gördüğü vizyondan, rüyadan -ya da her ne ise ondan- önce meydana gelmişti. Bu yüzden, rüyasında gördüğü hiçbir şey bu gerçeği değiştiremezdi. Ancak şimdi ne boynunda ne de çenesinde bir sorun vardı. *Yoksa bu da başka bir rüya mıydı?* Hayır. Mesanesinde dayanılmaz bir baskı hissediyordu; tuvalete gitmek zorundaydı! Bu, gerçek bir insan olarak alışık olduğu temel Dünya realitesine geri dönüştü.

Mike doğruldu ve başındaki ağrıya aldırmadı. Tuvaleti aramaya giderken, üzerinde hâlâ sokak giysilerinin bulunduğunu fark etti. Tuvaleti hemen buldu. Burası keskin bir biçimde dezenfektan kokan, çok temiz ve küçük bir hastane tuvaletiydi. Çişini yaparken, bu Mike'a aylardır yapmadığı yabancı bir şey gibi göründü.

Ellerini yıkarken, aynada yüzüne baktı. Yüzünde bir değişiklik vardı. Aynaya yaklaştı, gözlerine uzun uzun baktı ve ne gördüğünü sorguladı. O, ayakta dimdik duruyor ve kendini iyi hissediyordu! Belki de hastanedeki bu üç saatlik dinlenme tam da ihtiyacı olan şeydi.

Ağır adımlarla tedavi bölümünden çıktı ve dışarıda kendisini bekleyen komşusu tarafından karşılandı. Mike onu görünce hemen elini sıktı.

"Teşekkürler Bay..." Adamın adını hatırlamıyordu.

"Lütfen bana Hal deyin, Bay Thomas." Komşusu onu ayakta ve daha iyi durumda gördüğü için sevinmişti.

"Hal, bunca zamandır bekliyor muydun?" diye sordu Mike.

"Önemli değil Bay..." Mike onun sözünü kesti.

"Lütfen bana Mike de."

"Peki, Mike. Arabam hemen dışarıda. Seni yuvana bırakayım." Mike *yuva* sözcüğünü duyunca birden irkildi, onu berbat bir şekilde düş kırıklığına uğratan rüyasını hatırladı ve o anda karın boşluğuna bir bıçak saplanmış gibi hissetti.

"İyi olur, Hal." Mike komşusunu gerçekten çok takdir etmişti. Hal arabayı getirmeye gittiğinde, o da gerekli kâğıtları imzaladı ve dışarı çıktı.

Eve dönerken, Mike komşusuna başına gelen olay hakkında sorular sordu. Her şey hatırladığı gibiydi, bir tek yaraları dışında. *Acaba onları ben mi hayal ettim?* diye düşündü.

Apartmana girdiklerinde, Mike yardımseverliğinden ötürü Hal'e tekrar teşekkür etti. Dairesinin kapısını her zamanki yöntemiyle açtı, ışığı yakıp içeri girdi ve kapıyı kapadı.

Evine girdiğinde, kendisine çok aşina gelmesi gereken kokularla ve görüntülerle karşılaştı, ancak hiçbir şey ona aşina gelmiyordu. Ortalığı temizlemesi ve müzik setini tekrar yerine yerleştirmesi gerekiyordu, ama akvaryumu, hatırladığının aksine kırılmamıştı. Burada çok yanlış olan bir şey vardı. Mike, kendisini sanki yoksul bir kişiyi ziyarete gelmiş ve onun evini temizlemesine yardım ediyormuş gibi hissetti! Durdu ve etrafındaki her şeye göz gezdirdi.

Burası ona ait değildi! Neden daha önce öyle olduğunu düşünmüştü ki? Bu yer neden bu kadar karanlık ve soluk renkliydi? Üç saat önce burası onundu, ama şimdi tamamen farklı bir dünyası olan bir adama aitmiş gibi görünüyordu. *Neler oluyordu?*

Mike, bilincinin burada yaşayan adamın bilinciyle uyuşmadığını fark etti. Burada uyumayı düşünmek bile ona garip

ve uygunsuz görünüyordu. Dolabının üst çekmecesini açtı ve orada bir şey aradı. Önceden kullanmayı hiç düşünmediği ve hâlâ geçerli olan kredi kartı orada, bıraktığı yerde duruyordu. *Kredi ödemek çok pahalı,* derdi o. *Benim güzel şeylere ihtiyacım yok,* derdi. Kredi kartını cüzdanına koydu, orada en azından birkaç dolarının olup olmadığına baktı, sonra bazı giysilerini ve tuvalet eşyasını toplamaya başladı. Sonunda, ışığı kapattı ve daireden çıktı. Kişisel eşyasını ve balığını almak için tekrar gelmek zorunda olduğunu biliyordu, ama ev sahibesine evden ayrılacağını vakit geçirmeden bildirmeye karar verdi. Sonra da Hal'in dairesine uğradı ve ona -polisin kendisini rapor tutmak için araması olasılığına karşı- gideceği yeri bildirdi.

Tuttuğu taksi onu kentin daha iyi bir bölgesine götürdü ve Mike orada hemen güzel bir otele yerleşti. Otelin şık bir biçimde dekore edilmiş ve iyi aydınlatılmış lobisine bakınca rahatlayarak derin bir nefes aldı. Bu kesinlikle daha iyiydi! Ertesi sabah, kendisine layık yeni bir iş bulduktan sonra, yeni bir ev arayacaktı. Mike asansörü bulmak için lobiden geçerken insanlar dönüp ona baktılar. O, çevresine olumlu bir enerji yayıyor ve bu haliyle dikkatleri üzerine çekiyordu.

Otel odasındaki yatağında uzanırken, başına gelenleri düşündü. Kendisini harika hissediyordu! Huzurlu hissediyordu. Hemen yarın, Los Angeles'de bile iyi bir iş bulabileceğinden emindi, çünkü yaptığı işte çok iyiydi. İnsanların karşısına çıkıp kendini tanıtmak, belki de büyük bir kariyere başlamak için sabırsızlanıyordu.

Sonra bir şey oldu. Kaybettiği aşkı Shirley'i düşündü, ama hiç acı hissetmedi. Değerli bir ilişkiyi kaybettiği için bir pişmanlık hissetmiyor, bu yüzden kendine acımıyor ve insanlardan kaçma ihtiyacı duymuyordu. Kısa bir süre öncesine kadar nasıl bir insan olduğunu düşününce yüzünü buruşturdu. *ÖF!*

Böyle davranmama neden olacak neler düşünüyordum ki? Shirley sadece kendi kontratını yerine getiriyordu. Ben de bu olaydan onun kadar sorumluydum.

Aman Tanrım, o neler söylüyordu? Ama bu doğruydu! Sonra, birkaç saat önce olsa kendisini utandıracak olan bir şey yaptı. Telefonun başına geçip, çok iyi bildiği o numarayı çevirdi. Telefon iki kere çaldı ve sonra hattın öbür ucunda hoş bir kadın sesi duyuldu.

"Alo?"

"Shirley!" Onun sesini duymak Mike'ı sevindirmişti.

"Mike?" Shirley onun sesini duyduğuna memnun olmamış gibiydi.

"Dinle, sadece senin iyi olduğundan emin olmak ve olan biten her şeyle ilgili olarak kendimi gerçekten iyi hissettiğimi söylemek istedim."

"Mike? Gerçekten sen misin? Sesin farklı geliyor da."

"Ben sadece ilişkimizi kesin olarak bitirmek ve hayatının gerçekten iyi olmasını içtenlikle dilediğimi söylemek istedim. Sen bunu hak ediyorsun ve bence sen gerçekten harika bir kızsın."

"Mike? Bu sen olamazsın."

"Benim."

"Başka bir kız arkadaşın mı var?"

"Hayır, Shirley. Ben çok ciddiyim. Ben sadece iyi olduğumu ve senin de iyi olmanı dilediğimi söylemek için aradım. Biz birlikte iyi bir zaman geçirdik ve umarım ileride beni iyi hatırlarsın."

"Mike? Ne oldu?"

"Şimdi anlatamam, belki bir başka zaman. Hoşça kal!"

Mike, olağanüstü bir huzur hissiyle telefonu kapattı. O, yaşamının bu bölümünü kapatmıştı ve onu geride bırakmaktan ötürü son derece memnundu. Shirley'in sesi onda hiçbir

olumsuz his uyandırmamıştı. İçinde sadece, bir işi tamamlamanın verdiği huzur ve ilerleme duygusu vardı.

Mike kendini garip hissediyordu. Bir şeyler değişmişti. O, eski Mike'ın yapmayacağı şeyler yapıyordu. Yaşadığı anın enerjisini hissetti ve geceliği yüz dolar olan bir otelde kaldığı için endişelenmedi. Otel masraflarını, yeni işinden elde edeceği gelirle ödeyebileceğinden emindi, ancak henüz o işe sahip bile değildi! Bu, kesinlikle eski Mike değildi. Bu, kendi değerini ve evrensel gerçekleri bilen, "anı yaşayan" bir Mike idi. Kendisini yeniden doğmuş gibi hissetmeye başlamıştı ve kendinden hoşnut bir insanın duyacağı tüm sağlıklı hisleri duyuyordu. O sırada omurgası boyunca yükselen bir ürperti hissetti ve bunun ne anlama geldiğini sezdi. Hemen gidip kapıyı açtı. Karşısında, kapıyı çalmak üzere kaldırdığı yumruğu havada kalan arkadaşı John vardı!

"Merhaba John!" Mike, arkadaşına sarıldı.

"Dışarıda olduğumu nereden bildin?" John şaşırmıştı.

"Sanırım sezgi yoluyla. Hadi içeri gir."

"Senin izini sürmek ne zormuş! Evine hırsız girdiğini duydum ve gece vardiyası biter bitmez evine gittim. Komşun burada olduğunu söyledi. Sen iyi misin? Başın iyi mi? Hem evinin nesi var ki bu otelde kalıyorsun?" Mike bu yaylım ateşi gibi sorgulamayı durdurmak istercesine ellerini yukarıya kaldırdı ve John'a gülümsedi.

"John, başım iyi ve ben o çöplüğe ait değilim. Ayrıca, o işe de ait değilim. Bunu ikimiz de biliyoruz." John'un şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Mike'ın eninde sonunda kendini toparlayacağını umuyordu, ama onun bir gecede bir Süpermen'e dönüşmesini beklemiyordu.

"Michael, ne oldu? Sen gerçekten değişmişsin!"

"Biliyorum. Sana bunun nedenini söyleyemem, ama öyle

olduğunu biliyorum! Kendimi her konuda iyi, huzurlu ve güçlü hissediyorum." John, tüm bunları anlamaya çalışıyor ve sessizce oturuyordu. "Sana içecek soğuk bir şey getirirdim, ama buraya kendim daha yeni geldim. Akşam yemeği yemek için aşağıya inelim mi?"

"Yani lokantaya mı?

"Evet. Ben ısmarlayacağım."

"Tabii!" John Mike'a dikkatle baktı. "Oğlum, sen değişmişsin!"

İki adam birlikte odadan çıkıp, otel lobisinin içindeki hoş lokantaya gittiler. Orada, Mike John'a rüyası dışındaki her şeyi anlattı. Ona, Shirley'le yaptığı telefon konuşmasından, yeni bir iş için yaptığı plânlardan ve genel olarak hayata bakışından söz etti. Gerçeğin her zaman kazandığından, bağışlamanın ve dürüstlüğün insanın yaşamında huzur yarattığından etkileyici bir biçimde söz etti. Daha önce eleştirdiği şeylerden şimdi yumuşak bir biçimde söz ediyor ve görüş farklılıklarına izin veriyordu. Bir insanın kendisine sunulan şeyi kabullenmek zorunda olmadığından ve onun kendi realitesini yaratabileceğinden söz ediyordu.

John hiçbir şey söylemedi. Şaşkınlıktan donakalmıştı! Mike'ın tüm yemek boyunca konuşmasına izin verdi. Kendini bir tür "kendini iyi hissetmenin yolları" konferansında gibi hissediyordu, ama söylenenlerden etkilenmişti. Her şey gayet mantıklıydı. Nihayet, Mike'ın ağzı doluyken, o konuştu.

"Mike, sen ölümden-dönme deneyimi ya da ona benzer bir şey mi geçirdin?" John ciddiydi. Daha dün Mike kendine değer vermeyen, evsiz biri olmaya hazır, kasvetli bir yaşam sürüp, isteyerek acı çeken biriydi.

"Hayır, John, sanırım bir YAŞAMA-DÖNME deneyimi geçirdim." İki adam da sinirlerinin boşalmasıyla güldüler. Duru-

mun komik olmasına rağmen, aslında Mike da tam olarak ne olup bittiğini merak ediyordu. Gördüğü vizyonun gerçek olduğunu iddia etmeye henüz hazır değildi, ama yaşamla ilgili olarak kendini çok iyi hissediyordu!

John ondan ayrılmak istemiyordu. O, Mike'ın yaydığı enerjiden yararlanıyordu ve bunun farkındaydı. Kendine yeni bir iş aramaya bile ikna olmuştu. Mike onu daha iyi bir işe layık olduğuna ikna etmişti. O, Mike'ın coşkusundan ve yeni olumlu kişiliğinden kuvvet almıştı. Bu olumlu tutum bulaşıcıydı. O yüksek düşüncelere gelince, John'un onlar hakkında pek bir fikri yoktu, ama onları dinlemek onu kesinlikle rahatsız etmemiş, onlar kendisini değerli biriymiş gibi hissetmesini sağlamıştı.

İki adam birbirine iyi geceler dilerken, Mike John'u yine samimiyetle kucakladı. John, Mike'ın bunu daha önce hiç yapmamış olduğunu ve şimdi bir akşam içinde iki kere yaptığını fark etti. Bu adamın nesi vardı? O ne kadar iyi bir arkadaştı! Sanki Mike bambaşka bir dünyadaydı ya da o hâlâ bu dünyadaydı, ama genel olarak insanlığa karşı huzur ve sevgiyle doluydu. O, yargısız ve mutluydu. Ne adam! Ne büyük bir değişim!

Mike, otel odasına geri döndü ve yatağına oturup düşünmeye başladı. Rüya yolculuğunun gerçek olduğuna bir an için bile olsa inanmaya cüret etmeli miydi? Eğer o gerçekse, kendisi neden Dünya'ya geri dönmüştü? Hiçbir şey doğru görünmüyordu. Hiçbir şey, olması gerektiği gibi görünmüyordu. *Ne? Her şey göründüğü gibi değildir mi?* Mike, garip ama tanıdık bir mevcudiyet hissetmeye başlamıştı. Sezgisi onu dürtüyor ve bedeni onunla konuşuyordu.

Ayağa kalktı ve gidip odanın karşı tarafındaki koltuğa oturdu. Orada, ona kesinlikle normal gelen bir şey yaptı. Gözlerini kapattı, ellerini uzattı ve bir seremoni yapar gibi yüksek sesle konuştu.

"Ruh'un adına, bu durum hakkında bilmem gerekenlerin bana gösterilmesini istiyorum. Onu, anlamasam da, kutluyorum." Gözleri kapalı ve sessiz bir halde oturdu. Sonra, birden her yer parlak bir ışığa boğuldu.

Mike, hızla, boyutlararası bir kapıdan, sadece onun için hazırlanmış olan bir yere gitti. Burası Michael Thomas'ın Ruh' la iletişim kurabileceği içsel inziva yeriydi; burası onun meditasyonlarında sık sık gideceği bir yer olacaktı. O, oraya, yine "rüya" halinde olduğunun farkında olarak, boşlukta uçarak gitti, sadece, bu hal gerçekten bir rüya değildi... yoksa öyle miydi?

"Hayır, değil, Michael." Bu, Beyaz'ın sesiydi! Acaba gözlerini açmaya cüret etmeli miydi? Bu yerden kopmak istemiyordu, çünkü burasının kendisinin sadece bir ziyaretçi olarak bulunduğu bir boyut olduğunu biliyordu. Hazır olana kadar, otel odasına geri dönmek istemiyordu. Büyük beyaz meleğin sesi tekrar duyuldu.

"Bu sadece değişik bir realiteye ait bir başka hal. Şimdi senin için en gerçek olan hangisi, Michael?"

"Beyaz!" dedi Mike, yüksek sesle.

"Evet, Michael."

"Sesini duymak ne kadar güzel!" Mike çok heyecanlanmıştı ve neredeyse bağırdı. "Beyaz, o bir rüya değildi! Bunu biliyordum!"

"O bir rüya değildi, Michael."

"Neler oldu? Neden semavi âlemde, cennette değilim? Bir yanlışlık mı oldu?" Mike ruhanî arkadaşıyla tekrar konuşmaktan ötürü çok sevinçliydi!

"Gözlerini aç, Michael. Konuklarımız var."

Mike gözlerini ağır ağır açtı. Boyutlararası kapı yerinde duruyordu ve o da içinde bulunduğu meditatif halden çıkmadı. Bembeyaz bir boşluğun içinde lotus pozisyonunda süzülü-

yordu. Bu ona büyük beyaz sevgi meleği ile ilk karşılaştığı beyaz yeri hatırlattı. Aşağıda, yedi varlık bir daire oluşturarak onu kuşatmaktaydı. O seyretmeye devam ederken, yedi belirsiz renk grubu oluşmaya başladı. Her bir grup belli-belirsiz bir renk bulutu gibiydi, her biri yavaş yavaş belirginleşti ve form kazandı. Mike ne olduğunu anladı ve kalbi sevinçten yerinden fırlayacak gibi oldu!

Mike'ın altında, yedi belirsiz renkteki bulut gittikçe yoğunlaşarak, sonunda kendi parlak renkleriyle ışıldamaya başladı. Mavi, Turuncu, Yeşil, Eflatun, Kırmızı, Beyaz ve hatta ALTIN oradaydı! Eşit aralıklarla duran bu küçük bulutlar yavaş yavaş büyüdü ve Mike'ın tanıdığı somut meleksi formlara dönüştüler. Mike onları gördüğüne çok sevinmişti. Arkadaşları oradaydılar! Kendisini otel odasındaki fiziksel bedenine bağlı tutan enerji bağını koparmamaya dikkat etti. Bir kez daha aynı anda iki yerde bulunuyordu.

Yedi meleksi varlık kısa bir süre ellerini merkezde duran Mike'a doğru seremonik bir biçimde kaldırdı. Mike da bu kutlamaya katıldı. Bu dairenin çevresinde olağanüstü bir kutsallık hissi algıladı ve hiç konuşmayarak ona saygı gösterdi. İlk konuşan Altın Melek oldu.

"Saf Niyetli Michael Thomas, seni selamlıyoruz!"

"Ben de sizi selamlıyorum" dedi Mike, minnettar ve sakin bir bir halde.

"Bilmek istediğin nedir, Michael?" Altın varlık neredeyse gülüyordu. O, Mike'ın ne düşündüğünü biliyor ve dolayısıyla da onun neyin ters gittiğini öğrenmek istediğini biliyordu. *O neden tekrar Dünya'daydı?* Sonra, Beyaz konuştu ve Mike'ın sormayı düşündüğü soruyu yanıtladı.

"Belki de ilk talebini yeniden gözden geçirmek istersin, Michael?" Mike, Beyaz'ın ne demek istediğini bilmiyordu, ama bü-

yük melek konuşmaya devam ederken onu sessizce dinledi. Bir bant kaydı gibi, ona birden, geçmişte Beyaz'a YUVA'ya neden dönmek istediğiyle ilgili olarak söylediği sözler aynen sunuldu. Mike, kendi sesini diğerleriyle birlikte dinledi.

"Ben sevilmek ve sevginin çevresinde olmak istiyorum. Huzurlu bir varoluşu deneyimlemek istiyorum. Çevremdekilerin endişelerine ve önemsiz, saçma etkileşimlerine maruz kalmak istemiyorum. Para konusunda kaygılanmak istemiyorum. ÖZGÜR OLDUĞUMU hissetmek istiyorum! Yalnız olmaktan bıktım. Evren'deki diğer varlıklar için bir anlam ifade etmek istiyorum. Bir nedenden ötürü var olduğumu bilmek ve cennette -ya da onu nasıl adlandırıyorsanız, orada- Tanrı'nın plânının doğru ve uygun bir parçası olmak için üzerime düşen rolü oynamak istiyorum. Şimdiye dek olduğum gibi bir insan olmayı gerçekten istemiyorum. Sizin gibi olmak istiyorum!"

Mike, YUVA'dan ne beklediğini böyle tanımlamıştı. Bunlar beyaz melek kendisinden YUVA'yı tanımlamasını istediğinde söylediği sözlerdi!

Sonra Mavi'nin sesi duyuldu.

"Yaşamına bir bak, Michael. Sen Ruh'un çalışma biçiminin anlık olduğunu anladığın için, sana huzurlu bir varoluş sağlayacak sezgisel haritaya sahipsin." Mike, Mavi'nin haklı olduğunu düşündü. O, yarın bir iş bulup bulamayacağı konusunda endişelenmiyordu. Onun "haritası" vardı ve bu harita onun doğru işyerine başvurmasına yardımcı olacaktı

Sonra Turuncu meleğin sesi duyuldu.

"Ve yüksek titreşiminin armağanları ve aletleri -eğer istersen- seni bu dünyada dengede -ve çevrendekilerin yarattıkları dramların dışında- tutacaktır. Ve bu süreçte, yoluna çıkacak her olumsuzluğu ortadan kaldıracak güce sahip olacaksın!" Mike, Turuncu'nun doğruyu söylediğini biliyordu. O artık ya-

şamında daha önce yer almış olan dramlarla hiç ilgilenmiyordu. Shirley konusu da, sanki hiç var olmamış gibi, bilincinden çıkıp gitmişti.

Sonra, Mike'ın kimin olduğuna dair hiç kuşku duymadığı, Yeşil'in neşe dolu sesi duyuldu.

"Senin biyolojin ihtiyaç duyduğun rahatlığı sana sunacaktır, Michael. O şimdi bilgelik ve bilgi dolu." Mike kendini hiç daha iyi hissetmemişti ve artık kendisini nasıl sağlıklı ve formda tutacağını biliyordu. Yeşil'in öğretileri gerçekten üstündü!

Şimdi sıra Eflatun'daydı. Onun tatlı sesi Mike'ın kulaklarına bir su gibi aktı.

"Artık sen Tanrı'nın plânının, amacı ve sorumluluğu olan bir parçasısın, Michael. Kendi realiteni kendin yaratıyorsun ve bir daha asla endişelenmene gerek olmayacak. Ailen seni kuşatıyor!" Mike onun haklı olduğunu biliyordu. O, gerçekten de kendi geleceğini kendisi -hiç endişe duymadan- yaratacaktı. Ailenin kendisine destek olmak için orada olduğunu ve kendisinin daima doğru zamanda, doğru yerde olacağını biliyordu.

O sırada Kırmızı'nın sesi duyuldu.

"Bir daha asla, eskiden olduğun gibi bir insan olmayacaksın, Michael. Sen kendi niyetinle sonsuza kadar değiştin." Yine doğruydu! Mike asla geriye doğru gidemezdi. O eskiden olduğu kişi değildi. Evi yaşlı ve acınacak halde olan birine aitti ve o artık giysilerinden bile kurtulmalıydı. Mike yeniydi!

Sonra Beyaz'ın olağanüstü sesi tekrar duyuldu.

"Sen, Sevgi plânının doğru ve uygun bir parçasının, Michael. Sen ölçüsüz bir biçimde seviliyorsun ve aynı sevgiyi başkalarına da verme yeteneğine sahipsin. Ama şimdi seni bekleyen armağanı anlamak durumundasın!" Bu ne anlama geliyordu? Neden Beyaz söyledikleriyle hep bir soru yaratıyordu?

Ve nihayet altın meleğin o çok güçlü, etkileyici, kutsal, ancak çok yumuşak olan sesi duyuldu.

"Sen bir melek gibi olmak istemiştin, değil mi, Michael? Benim evimde öğrendiğin şey neydi? Sen bu gezegende çok yüksek bir titreşimde yaşayan, Tanrı'nın harika bir parçasısın. Sen Tanrı tarafından kutsanmış, insan kılığında bir meleksin ve bunu bilen çok az kişiden birisin." Gerçekten de, Mike kendisinin de bir melek olduğunu hiç bilmeden, melekler gibi olmak istemişti.

Birdenbire, hepsi bir düşünceyi Mike'ın kulaklarına aynı anda sunarken, sanki hep bir ağızdan konuştular.

"Yuva BUDUR, Michael Thomas. Sen buradasın, çünkü burada olmayı istedin. Bu senin ait olduğun ve bu gezegen için bir fark yaratabileceğin yerdir. İstediğin her şeye şimdi sahipsin. Sen bir ışık savaşçısısın. Senin gibi bir insan olan Mary gibi, sen Tanrı'nın titreşimiyle titreşiyorsun. Sen canavarı yendin, altın meleği kabul ettin ve çağların bilgeliğine sahip oldun!"

Daha bitmemişti ve Michael Thomas bunun devamının geleceğini biliyordu. Melekler bir kez daha formlarından çıktılar ve parlak renklerden oluşan yedi küçük bulut birleşerek, parlak, elmasımsı ışıktan oluşan bir titreşim alanına dönüştü! Bu bulutun yanardönerliği ve parlaklığı tarife sığmayacak kadar muhteşemdi. Melekler bir toplantı yapıyorlardı. Mike bunu sezgisel olarak biliyordu. Bir süre sonra, onların tekrar "bir" varlık olarak konuştuklarını işitti.

"Michael Thomas, bugün sana yeni bir varlık ismi veriyoruz. Sen o yolda ilerlerken Saf Niyetli Michael Thomas olarak tanınıyordun. Bugün karşımızda ne tam bir insan, ne de tam bir melek olan, mezun olmuş, yüksek titreşimli bir varlık olarak durmaktasın. Sen artık ŞİMDİKİ MİCHAEL'sın. Bu isim "şimdi"nin titreşimini temsil etmektedir ve sana bahşedebile-

ceğimiz en büyük övgülerden biridir."

Mike bunun çok komik olduğunu düşündü, ama meleklerin onun yeni titreşimini onurlandırırken gayet ciddi olduklarını da biliyordu. Muhteşem elmas bulut yavaş yavaş tam bir elmas şeklini aldı ve sanki, yerden yukarıya doğru yükselerek, Mike'ın üzerine aktı ve onun bulunduğu yeri ışığıyla kuşattı. Mike, sevgi ile yıkanırken, yine Tanrı'nın mevcudiyetiyle dolup taştığını hissetti. Bunu onun her hücresi kutladı ve biyolojisi bir şükran duygusuyla karşılık verdi. Bu duygu Mike'ın bedeninin tüm gözeneklerine nüfuz etti ve o artık otel odasındaki koltuğuna geri dönme vaktinin geldiğini anladı. Meleklerin bir mesajları daha vardı ve Mike meditasyon yaptığı koltuğa geri dönerken, onların kolektif enerjilerine ait sözcükler kulaklarında çınladı.

"Şimdiki Michael, SEN ÇOK SEVİLİYORSUN."

Mike, meditatif halin "yüksekliğinden" aşağı inerken, koltuğunda bir süre daha oturdu. Demek ki onun spiritüel eğitim evlerinde deneyimlediği her şey gerçekti! Tüm öğretiler doğru ve geçerliydi, tüm bilgiler ve güç hâlâ onundu. Bu gerçek onun başını döndürdü ve o, kim bilir kendisi gibi daha kaç kişinin bulunduğunu merak etti.

Mike bitkin düşmüştü. Neredeyse duşta uyuyakalacaktı, ama sonunda yatağına yatabildi. Sırada neyin olduğunu düşünemeyecek kadar yorgundu. Artık uyumalıydı ve çok geçmeden derin bir uykuya daldı.

Mike, ertesi gün hayata başlamaya hazırdı. Otelin balkonuna çıktı ve çevreyi inceledi. Yapabileceklerinin bir sınırı yoktu. Her nereye gitse gerçekten bir fark yaratacaktı. Onu daha birçok şeyin beklediğini ve özellikle diğer insanların eski titreşimlerinin çevresindeyken kendi yeni titreşimini nasıl koruyacağı konusunda daha anlayıp öğreneceği çok şeyin olduğunu

biliyordu. Bu konuda endişe duymuyordu. Onun ruhunda sevgi ve çağların anlayış bilgeliği vardı. İçindeki melek gerekeni yapacak ve Mike her zaman, her durumda ne yapması gerektiğini bilecekti.

Yeni bir iş bulmak Mike'ın düşündüğünden de kolay oldu. Büyük şirketlerin her zaman başarılı ve dürüst satış elemanlarına ihtiyaçları vardı. Mike da her sözü ve her adımıyla nasıl birisi olduğunu belli ediyordu. Kendisine yeni giysiler satın almış ve hedeflerini yüksek tutmuştu. Onun uzmanlığına ihtiyaç duyan en büyük şirkete, "Elemana ihtiyaç yoktur" yazısının yanından geçerek girmişti. İşini çok kısa bir sürede elde etmiş ve insanın kendi realitesini kendisinin yaratmasına odaklanan bir başka seremoni yapmaya hazır olarak o binadan ayrılmıştı.

Mike'ın zihni yeni kimliğini tanımakla meşguldü. YUVA' nın bu olduğu gerçeği en nihayet onun bilincinin bir parçası haline gelmeye başlamıştı. Yeni işi sağlamdı ve o şimdi de yeni bir ev aramaya başlamıştı. Üç gün sonra, bir sabah duştayken birden bir şeyi idrak etti ve çok sarsıldı.

Beyaz ne demişti de kendisi anlamamıştı? "*Michael, ama şimdi seni bekleyen armağanı anlamak durumundasın!*" Michael'ın gözleri anlayış yaşlarıyla doldu. Bu armağan tüm armağanlar içinde en büyüğüydü. Bu, ona ancak bir insanken verilebilirdi ve dünyada son birkaç gündür yaşadığı harika olaylar yüzünden o bunun farkına varmamıştı. Bu, çok derin imalarla doluydu ve Mike banyonun içinde diz çökerek, bu vahiy için teşekkür etti. Bunun potansiyelini hissederek titredi ve ihtiyacı olan bilgi için belleğini araştırdı. Bunun tümüyle ne anlama geldiği konusunda düşünürken, kalbi hızla çarpmaya başladı.

***

Michael Thomas'ı öykünün bu noktasında bırakıyoruz. O bir arayış içinde. Yeni sezgisel aletleri ve armağanları sayesinde, o henüz tamamlanmamış olduğunun farkında. Haritası, onu doğru yöne yönlendirecek ve içindeki Gerçeğin Kılıcı -doğru zamanda *Fa* notasını ve onun sevincini seslendirecek olan bu titreşen kalp frekansı- karanlıkta onun ışığı olacak. Mike'ın kalbinin ve zihninin en hassas hücrelerine, beyaz evde gördüklerinin net bir resmi kazınmış durumda.

Hiçbir şey "Şimdiki Michael"ın, çevresindeki insanlık denizinde kendisini beklemekte olan kutsal bir armağanı bulmasını engelleyemeyecek. Onun yüzünde, arayışını başarıyla tamamlayacağını kesin olarak bilmekten kaynaklanan kocaman bir gülümseme var; onun yapması gereken tek şey bu arayışa başlamak.

Mike, aralarında -bir mıknatıs etkisi yapacak ve aynı gezegende ayrı kalmalarını imkânsız kılacak kadar- güçlü bir kontrat bulunan değerli bir varlığı, hayatının aşkını bulmak için kendisine ikinci bir şans armağanı verilmiş olduğunu anlamış durumda.

Mike, fildişi gibi bir teni, zümrüt gibi gözleri olan, kızıl saçlı güzel bir kadını aramakta. Onun Dünyevi ismini bilmiyor, ama bu önemli değil. Anolee'nin enerjisi, karanlıkta onun ruhunu aydınlatacak bir fener gibi olacak.

Mike, henüz doğmamış olan çocuklarını da düşünüyor ve bu düşünce onun yaşamının çiçeğini bulma konusundaki kararlılığını körüklüyor.

Havada, yerine getirilmeye ve özenle korunmaya hazır bir ruhsal amacın ve sevginin enerjisiyle yüklü bir elektrik ve güzel bir zafer kokusu vardı. Mike, yaşam plânındaki o tek gülü bulmak, ona hayran olmak ve onu tüm güzelliği için sevmek üzereydi. Onun kokusunu, mükemmel güzelliğini ve doğal za-

rafetini bir yaşam boyu hayranlıkla takdir edecekti.

O, dışarıda bir yerdeydi ve Mike onu bulacaktı.

Melekler, Michael'ın hedefine ulaşacağını bilerek gülümsediler.

Michael Thomas gerçekten de YUVA'daydı.

*****

SONSÖZ

Michael Thomas ve yedi meleğin anlatıldığı bu öyküde birçok gizli mecaz ve Yeni Çağ'ın spiritüel gerçekleri bulunmaktadır. Bölümlerin toplam sayısından, ruhsal isimlerin numerolojisine kadar, onları bulmak isteyenler için çıkarılacak birçok ders vardır.

Ayrıca, renklerin de bilinen enerjileri vardır ve bunlarla ilgili bilgi, size metinde sunulanlarla ilgili olarak daha fazla içgörü verebilir.

Aşağıda, arkadaşlarınızla birlikte üzerinde düşünmenin eğlenceli olabileceği çalışma soruları yer almaktadır:

(1) Michael Thomas'a mavi evde verilen garip haritanın ardındaki gerçek mesaj neydi? Bunu günlük yaşamınıza nasıl uygulayabilirsiniz?

(2) Yoldaki çürüyen yiyecek ile anlatılmak istenen neydi? "Ruh'un besini" nedir ve o neden sunulduğu tabağın dışında var olamaz?

(3) Neden meleklerin hiçbiri, Michael'ın başının derde gireceğini bildiği halde, onunla tartışmadı ya da onu uyarmadı?

(4) Biyolojimizin "BİZ"inin ardındaki gerçek ders nedir?

(5) Titreşim yükselişi, bir insan için gerçekten bir mücadele yaratır mı? Bunun başka nerede sunulduğunu gördünüz?

(6) Ruhanî bir yerde Michael Thomas'ın eski enerji silahları neden gerekliydi? Melekler onu neden ışık "savaşçısı" olarak adlandırdılar? Bu bir eski enerji kavramı değil midir?

(7) Yaratık aslında kimdi? Karanlık taraf nedir?

Bir itirafta bulunacağım. Bu öykünün temsil ettiği gerçek metafiziksel nitelikten bu kitapta hiç söz edilmiyor? O, bu

metinde bulunmayan tek bir sözcüktür. Onun ne olduğunu tahmin edebilir misiniz?

Son olarak da eğlenceli bir şey sunacağım. Bu kitabın kapağına iyice bakın.

(1) Michael Thomas'la birlikte duran aslında kimdir?
(2) Gerçekte kanatlara sahip olan kimdir?

Bu kitabı kapatırken kendinize şu soruyu sorun: "Ben de Michael Thomas gibi YUVA'da mıyım?"

Hepinizin bu yeri bulması en büyük dileğimdir.

–LEE CARROLL

Not: Bu kitap, A.B.D.'de ve Kanada'da birçok otel odasında yazılmıştır. Chicago; Washington, DC; Mesa, Arizona; Houston; Gainesville ve Orlando, Florida; Indianapolis; Montreal; Milwaukee; Seattle; Atlanta; Tucson; ve Kansas City -ve uçakta dizüstü bilgisayarımda yazı yazarken üzerinden uçtuğum- tüm eyaletlerin enerjilerine teşekkürlerimi sunarım

*****

YAZAR HAKKINDA

Lee Carroll, Kaliforniya'da, Batı Üniversitesi'nden işletme ve ekonomi diplomasıyla mezun olduktan sonra, San Diego'da -yirmi yedi yıl boyunca gittikçe gelişen- bir iş kurdu.

Peki, mesellerin ve melek öykülerinin bunlarla ne ilgisi var dersiniz? Lee'nin anlattığına göre, Tanrı'nın ona spiritüel deneyiminin gerçek olduğunu kanıtlamak için, onun "alnının ortasına" vurması gerekmişti. Bu konuda 1989 yılı bir dönüm noktası oldu; o yıl bir psişik ona Kryon'dan söz etti ve üç yıl sonra birincisiyle alakasız bir başka psişik de ona (medyumik celse sırasında KRYON ismini heceleyerek) aynı şeyi söyledi!

Lee, ilk Kryon yazılarını Del Mar, Kaliforniya'daki metafiziksel topluluğa çekinerek sundu; ve sonra, bilindiği gibi, dört yıl içinde toplam altı metafiziksel kitap yayınlandı. Şimdi, sayıları gittikçe artan Kryon kitapları tüm dünyada birçok dile çevrilmiş ve milyonlarca adet basılmış bulunmaktadır.

Lee ve partneri Jan, 1991 yılında Del Mar'da Kryon ışık gruplarını başlattılar ve kısa sürede bir oturma odasından, üç yüz kişi alabilen bir salona geçmek zorunda kaldılar. Şimdi ise dünyanın her yanında bini aşkın kişiye ulaşan dinleyici gruplarının karşısında medyumik celseler yapmaktalar. Kryon, bu-

gün İnternet'te bulunan en büyük ve sürekli Yeni Çağ dosyasına sahiptir ve ikili web sitesine (www.kryon.com) ve (www.kryon.org) birçok ziyaretçi çekmektedir. Üç ayda bir çıkan *Kryon Dergisi* yayın hayatına 1995'de başlamıştır. Bu kırk sayfalık renkli Yeni Çağ dergisinin şimdi on iki ülkede 3500'ü aşkın abonesi bulunmaktadır.

1995'de, Lee'den Birleşmiş Milletler'de, Aydınlanma ve Değişim-Dönüşüm Topluluğu (S.E.A.T.) önünde çalışmasını sunması istendi. Bu toplantı o kadar iyi karşılandı ki, Lee daha sonraki yıllarda da yine aynı grup önünde başka sunumlar yapmaya davet edildi.

Yazarın bu kitabı yayınlayan Hay House yayınevi ile olan bağı kuvvetli bir bağdır ve bize yeni kitaplar vaat etmektedir. Lee halen, San Diego'daki evinde kendisine ilham edilen öyküler ve meseller yazmayı sürdürmektedir.

*****

YUVAYA YOLCULUK

Bu büyüleyici mesel, görünüşte sıradan bir adamın, Michael Thomas'ın öyküsünü anlatır. O, Amerikan normallik ve hoşnutsuz luk ikonunu temsil etmektedir. Ölümden döndüğü bir olaydan sonra, Michael bilge bir melek tarafından ziyaret edilir ve bu melek ona hayattan gerçekten ne beklediğini sorar. Michael, tek isteğinin YUVA'ya dönmek olduğunu söyler.

YUVA'ya dönebilmesi için, Michael'ın önce, meleklerle, bilge öğretmenlerle ve hatta karanlık varlıklarla dolu şaşırtıcı bir yerde, bir dizi serüven ve sınavdan geçmesi gerekmektedir. Bu onun hayal ede meyeceği kadar duygusal, mizah dolu ve huşu verici bir yolculuk olacaktır.

YUVAYA YOLCULUK'un öyküsü Kryon tarafından ilham edilmiş ve Lee Carroll tarafından yazılmıştır.

****

"Bu muhteşem mesel, temel spiritüel gerçeklerle ve bu gezegendeki yolculuğumuzun doğasıyla ilgili içgörülerle dolu. Eğer Tanrı'ya hiç, "Bilmemi istediğin nedir?" diye sorduysanız, bu sorunun yanıtını Yuvaya Yolculuk'ta bulabilirsiniz."

The Messenger

"Yuvaya Yolculuk, benim en sevdiğim yazarlardan birinin son çalış ması ve tüm eserleri arasında en iyi olanıdır. Lee Carroll bize büyük bir nehir gibi akan, çok iyi yazılmış bir kitap sunmakta. Ve bu nehir bizi gerçek, umut, kader, farkındalık ve yuva gibi yerlere götürmektedir!"

Richard Fuller, Metaphysical Reviews

MICHAEL THOMAS'IN YUVAYA YAPTIĞI BU YOLCULUĞA KATILIN... BU, ASLA UNUTAMAYACAĞINIZ, HARİKA BİR YOLCULUK OLACAK!

ISBN 978-975-6793-90-9

www.akasa.com.tr

AKAŞA®